COMOARA LUI SADDAM:1

Un miliard de dolari sub soare !

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Comoara lui Saddam

V1.0

V1.0

Gérard de Villiers

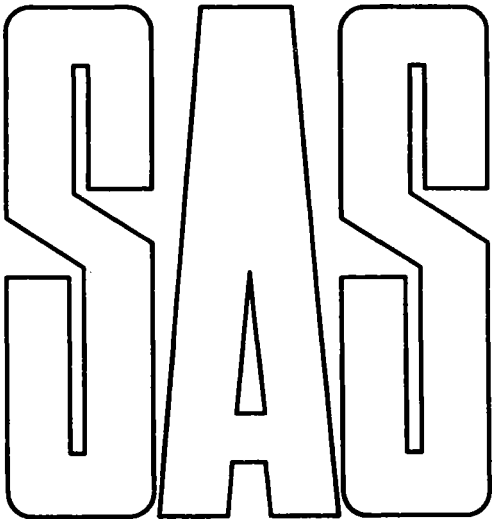

Comoara lui Saddam

Vol.1

În româneşte de Marian Tiu

2007

Prolog.

Cele trei semiremorci ajunseră la podul Al-Ahrar şi virară apoi la stânga pe strada Rachid, urmate de două camioane cu prelată şi precedate de un 4x4 Toyota Land Cruiser fără numere de înmatriculare. Micul convoi parcurse aproximativ două sute de metri şi încetini înainte de a se opri în faţa unei clădiri impozante a Băncii Centrale Irakiene, pe trotuarul stâng al străzii. Acesta era barat pe cealaltă parte de bărbaţi în uniforme negre, membri ai Fedainilor lui Saddam, miliţia privată a unuia dintre cei doi fii ai dictatorului, Udai Hussein.

Precauţie inutilă. De săptămâni, teama de bombardamentele americane golea străzile Bagdadului imediat ce se lăsa seara…

O atmosferă apăsătoare strivea oraşul. Locuitorii Bagdadului îşi ţineau respiraţia, prinşi în vârtejul ciclonului. Departe, în sud, armata americană era masată la frontiera cu Kuweitul, pregătită să atace cu o formidabilă armada. Alte unităţi americane se pregăteau să atace capitala, pornind din Kurdistanul irakian şi totuşi nimic nu se petrecea la acest sfârşit de martie 2003. Niciun avion pe cerul albastru imaculat al Bagdadului, nici o împuşcătură, puţini militari pe străzi, ca şi cum războiul nu fusese decât o abstracţie îndepărtată. Desigur, fanfaronada cotidiană de la televizor, ziarele şi radioul oficial alimentau populaţia cu comunicate grandilocvente şi triumfaliste. Saddam Hussein însuşi proclama că războiul iminent avea să fie „Mama tuturor bătăliilor” şi că trupele americane, dacă îndrăzneau să se aventureze pe pământul sacru al Irakului, vor fi înecate în sânge. Doar că locuitorii Bagdadului nu vedeau nici un avion irakian pe cer iar rapacitatea sporită a tuturor susţinătorilor regimului – baasişti, membri ai serviciilor de informaţii, funcţionari – avea un miros de sfârşit de mandat.

Aici, puţină lumea dorea să se bată pentru Saddam

Hussein şi cu atât mai puţini doreau să îi primească pe americani cu braţele deschise. Astfel, ascunşi acasă, aşteptau şi încercau să afle ce se petrece de la radiourile străine. Nimeni nu se aventura, după căderea nopţii, pe străzile din centru, patrulate de oameni ai *Mukhabarat* – serviciul de informaţii – şi de poliţişti speriaţi şi lacomi.

Abia se opri şi al treilea camion în curtea mare a Băncii Centrale că oamenii în negru ai lui Udai Hussein închiseră porţile metalice grele ce dădeau spre strada Rachid. Abia se făcuse patru dimineaţa şi doar câteva ferestre erau luminate la ultimul etaj al băncii. Fedainii lui Saddam coborâră din vehicule şi intrară încolonaţi în bancă printr-o uşă laterală care ducea la subsolul clădirii. Conduşi de un bărbat ce coborâse dintr-o Toyota neagră, îmbrăcat în negru şi el. Un adevărat munte de om: Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, care purta o eşarfă maro groasă peste uniformă, căci era încă rece în Bagdad şi plouase în urmă cu două zile.

După ce dădu ordinele, se îndreptă spre lift. Culoarele de la etajul al şaselea erau pline de oameni în negru. Talal El-Hani intră într-un imens birou, cel al guvernatorului Băncii Centrale, Issam Rashid Al-Huwaysh. Prin ferestrele mari se vedea, de cealaltă parte a fluviului Tigru, hotelul *Mansour*, luminat strălucitor, pentru a semnala eventualelor bombardiere americane prezenţa jurnaliştilor străini care se împărţeau între hotelurile *Palestina, Rachid* şi acest stabiliment. Ei, care credeau în precizia „bombelor inteligente”, nu se temeau de bombardamente.

Directorul Băncii Centrale veni imediat să se încline respectuos în faţa lui Talal El-Hani, urmat de un mustăcios burtos, Ikmat Ibrahim Azzawi, ministrul de Finanţe. Toţi erau la costum şi cravată. Talal El-Hani îi lăsă imediat pentru a se alătura unui bărbat bondoc cu umeri largi şi păr sur, butucănos, sprâncenele şi mustaţa foarte stufoase, îmbrăcat într-un pulover oliv şi o vestă maro cu revere de catifea: Abu Mustafa Adib, directorul de cabinet al lui Udai Hussein.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns îndelung mâinile, iar Talal El-Hani întrebă imediat:

— Ceva nou?

— Nu, răspunse directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Nici o activitate în sud, dar cu siguranţă vor trece foarte curând frontiera.

Servil şi prudent, Talal El-Hani protestă imediat:

— Drumul este lung de la Bassra la Bagdad…

Abu Mustafa Adib îi aruncă o privire ironică şi descurajată în acelaşi timp.

— Vor ajunge la Bagdad în două sau trei săptămâni. Nu mai avem aviaţie, nici elicoptere de asalt iar tancurile noastre T.72 nu fac faţă tancurilor Abrams americane.

— Generalul Izzak Ibrahim este plecat acolo, se pare, insistă Talal El-Hani. Este un om remarcabil…

Numărul 2 al regimului, directorul Consiliului Revoluţiei, mereu în uniformă şi cu beretă neagră, alură de anglo-saxon cu mustaţa şi părul roşcate, ochii albaştri. Slab scândură din cauza unei leucemii avansate.

— Este un om de valoare, recunoscu Abu Mustafa Adib, dar nu va putea face miracole. Nu văd cum am putea noi să-i împiedicăm pe americani să ajungă la Bagdad, dar nu va fi ultima luptă. Trebuie să ne pregătim şi de aceea te afli aici în seara aceasta.

Orice irakian care ar fi ţinut acest discurs în public ar fi fost împuşcat pe loc sau trimis în închisoarea de la Abu Ghraib. Doar în primul cerc al puterii puteai vorbi liber.

Abu Mustafa Adib se uită la ceas.

— Trebuie să plecaţi într-o oră.

— Se va rezolva, afirmă Talal El-Hani.

— Contez pe tine să duci la bun sfârşit această misiune. Este vitală pentru viitor, insistă directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Când se va termina, vei raporta la Ya’Four.

Organizaţia lui Udai Hussein deţinea o enormă vilă într-un cartier excentric şi nou-nouţ la Damasc, Ya’Four, la douăzeci de kilometri de centru, unde erau regrupate toate activităţile clandestine ale clanului în Siria, sub supravegherea binevoitoare a Serviciului de Informaţii sirian. Care avea grijă de tot. Oficial, partidele Baas irakian şi Baas sirian erau în relaţii proaste, dar, la nivelul Serviciilor, era cu totul altceva, graţie comerţului profitabil,

imposibil de realizat fără cooperarea sirienilor.

— Plec, anunţă Talal El-Hani. Pe foarte curând, *Inch' Allah!*

Luă din nou ascensorul direct până la subsol. În afară de bărbaţii în uniforme negre, clădirea era pustie.

Luminaţi de proiectoare portabile, oamenii lui Udai Hussein terminau de urcat la suprafaţă cutiile metalice ce semănau cu lăzile de muniţii, dar mult mai uşoare. Abu Mustafa Adib îi mărturisise lui Talal El-Hani, sub jurământul de a păstra secretul absolut, că aceste containere conţineau peste un miliard de dolari, în dolari SUA şi, o parte mai mică, în euro. Aproape toată rezerva în devize a Băncii Centrale.

Saddam Hussein, fără a-şi face iluzii cu privire la izbucnirea războiului, ordonase personal acest transfer.

Talal El-Hani reveni în curte şi privi în linişte finalul încărcării celor trei camioane. El fusese însărcinat cu întreaga operaţiune, inclusiv cele mai secrete aspecte. Privind containerele stivuite în camioane, calculă că fiecare din cele o sută optzeci de cutii trebuia să conţină în jur de cinci milioane şi jumătate de dolari. Erau identificate cu un marcaj de cifre şi litere a căror listă o avea el.

Oficial, Fedainii lui Saddam nu cunoşteau natura încărcăturii, dar o ghiceau cu siguranţă. Nu vii într-o bancă să încarci cărbune…

Talal El-Hani ridică privirea spre cerul înstelat, aşteptându-se în fiecare secundă să audă zgomotul avioanelor americane. Făcea parte dintre cei care ştiau că americanii erau decişi să răstoarne regimul lui Saddam Hussein.

Cu câteva zile în urmă, directorul Serviciului General de Informaţii primise, la cererea sa, vizita unuia dintre omologii săi sirieni. Saddam Hussein hotărâse să încerce un ultim demers pentru a evita războiul, ştiind perfect că armata lui nu era de talia buldozerului american. Graţie acestui oficial al Serviciului sirian, transmisese un mesaj afaceristului americano-libanez, Imad Hage. Acesta din urmă, creştin maronit, trăise mulţi ani în Statele Unite înainte de a se întoarce în ţara sa natală, Libanul. Contactat de amicii

sirieni, acceptase să fie un *intermediar onest* pentru a transmite un mesaj din partea conducătorului irakian către guvernul american. Mesajul era foarte simplu: „Nu mai avem arme de distrugere în masă din 1991 şi vă invităm să veniţi să verificaţi când doriţi.”

Era o umilinţă teribilă pentru Saddam Hussein, dar singurul mod de a salva regimul şi pe sine.

Imad Hage venise în mare secret la Bagdad, cu un zbor special şi fusese imediat condus la sediul *Mukhabarat*, al cărui şef îi spusese şi el că Irakul nu mai deţinea arme de distrugere în masă şi că americanii puteau veni să verifice.

Americano-libanezul, reîntors la Beirut, telefonase unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi de la Washington: Richard Perle, una din stelele neoconservatorilor, consilier pe probleme externe al Pentagonului. Unul din oamenii cu influenţă enormă pe lângă George W. Bush. Richard Perle acceptase să vină la Londra pentru a se întâlni cu amicul său, Imad Hage.

Acesta din urmă îi transmisese mesajul irakienilor şi, înainte de a se despărţi, îl invitase pe Richard Perle să vină la Bagdad.

În ciuda rolului său cheie, Richard Perle nu putea să ia o iniţiativă atât de importantă fără a se consulta cu directorul CIA, George Tenet, care se întâlnea în fiecare dimineaţă cu preşedintele Statelor Unite pentru raportul zilnic. Îl sună, la rândul lui, pentru a-i prezenta propunerea irakiană.

Răspunsul veni în douăzeci şi patru de ore: „Spuneţi prietenilor dumneavoastră că ne vom vedea la Bagdad.”

Era ultimul cui bătut în coşciugul regimului lui Saddam Hussein. Cum aflase, conducătorul statului îşi luase măsuri să organizeze rezistenţa după invadarea ţării. În ciuda fanfaronadei, nu îşi făcea nici o iluzie cu privire la izbucnirea războiului. Or, pentru a opune gherila ocupanţilor, ar fi avut nevoie de bani, mulţi bani. Era motivul pentru care cei cincizeci de oameni ai Fedainilor lui Saddam primiseră ordin să evacueze din Banca Centrală nouă sute douăzeci de milioane de dolari şi nouăzeci de milioane de euro.

Aceste lichidităţi urmau să servească la continuarea luptei.

*

* *

Se mijea de ziuă când prima dintre cele trei semiremorci trecu de grilajul Băncii Centrale Irakiene, precedată de Toyota Land Cruiser în care se urcase Talal El-Hani, însoţit de un şofer şi de cei doi adjuncţi, membri ai Fedainilor lui Saddam.

Cele două camioane care îi aduseseră pe cei cincizeci de bărbaţi în negru plecaseră goale, ocupanţii plecând cu cele trei semiremorci. Când vehiculul din capul coloanei ocoli rondul din Piaţa Rusafi, grilajul de la Banca Centrală se închisese deja şi nu mai rămăsese nici o urmă a transferului clandestin. Convoiul trecu de podul Shuhada pe care se grăbeau câţiva pietoni matinali, înainte de a ajunge pe strada Damascus, trecând prin faţa sediului *Mukhabarat*, traversând apoi cartierul şic El Mansour, care-i adăpostea pe toţi nomenclaturiştii regimului, pentru a ajunge la autostrada Abou Ghraib care ducea spre vestul Irakului. Cele patru vehicule trecură prin faţa bateriilor antiaeriene care apărau această cale de comunicaţie vitală, pustie la acea oră şi porniră spre frontiera iordaniană. Foarte repede, circulaţia deveni mai intensă şi cele trei semiremorci se pierdură în valul de camioane-cisternă.

După ce traversă Ramadi, convoiul părăsi autostrada, mergând drept spre vest, pentru a urca apoi spre nord, în direcţia lacului Thartar. După o oră de mers, cu Talal El-Hani în fruntea convoiului, ajunseră la un mic oraş de pe malul lacului, Bi’r Tarufawi, pierdut în mijlocul pustietăţii. Convoiul îl traversă şi se opri pe malul lacului, la liziera unei păduri de palmieri.

Se făcea deja destul de cald, iar Talal El-Hani nu pierdu timpul, dând ordine să descarce din primul camion zece cutii metalice, ceea ce reprezenta aproape cincizeci de milioane de dolari. Fiecare căra câte una. Se afundară în pădurea de palmieri. În mijloc se afla ceva ce semăna a stână, aparent abandonată. Talal El-Hani intră, îi puse pe oameni să dea la o parte cartoanele de pe jos, lăsând să apară o trapă cu latura de doi metri. După ce o ridicară, scoase la iveală o scară metalică ce ducea la subsol.

Subsolul era complet betonat şi adăpostea un depozit de rachete sol-aer Sam 7. Făcea parte dintr-un lanţ de depozite secrete care nu se aflau sub controlul armatei, ci al *Mukhabarat*. O deschizătură în perete dădea spre o a doua ascunzătoare şi mai adâncă. Acolo, cei zece oameni depozitară cutiile metalice pe care le acoperiră apoi cu pământ.

O jumătate de oră mai târziu, toată lumea urca la suprafaţă. Talal El-Hani, înainte de a pleca, notă cu atenţie codurile cutiilor, apoi, activând telefonul prin satelit Thuraya, notă coordonatele geografice pe care le afişa.

După un kilometru, îi recuperară pe fedainii care formaseră un cordon de securitate pentru a evita orice indiscreţie şi convoiul porni din nou, urcând de-a lungul Eufratului, spre nord. O şosea secundară care avea puţine şanse să fie supravegheată de aviaţia americană.

Următoarea etapă era o linie de cale ferată abandonată în zona aeroportului dezafectat, aproape de Islamia. Camioanele opriră la distanţă de calea ferată şi, din nou, un convoi de cărăuşi, protejaţi de lanurile de bambus, se agitară sub ordinele lui Talal El-Hani. Cinci sute de metri sub soarele deja arzător. În deşert, se făcea mai cald decât la Bagdad. Într-un anumit loc, irakianul intră într-un minitunel, trecând pe sub calea ferată, construit să evacueze apele dintr-un ued deja aproape secat.

Oamenii săi scoaseră câteva pietre dintr-un perete, dezvelind o scobitură adâncă, încă goală, săpată sub calea ferată. Fedainii formară un lanţ pentru a transporta cutiile metalice din mână în mână şi a le depozita în fundul gropii, apoi le camuflară cu nisip şi convoiul porni iarăşi. Nimeni nu venea vreodată în acest colţ de când trenul nu mai circula.

Talal El-Hani se uită la ceas: nu avea timp să îşi îndeplinească misiunea în două zile, aşa cum îi comandase şeful statului. Cum îi era interzis să comunice prin radio sau prin telefonul prin satelit, nu risca să fie prins. Era mândru de încrederea pe care i-o acorda Abu Mustafa Adib directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Normal, o asemenea misiune ar fi trebuit să fie încredinţată unui membru al familiei. O decizie strategică ultrasensibilă ale

care consecinţe se puteau resimţi după ani întregi.

Ridică privirea auzind un uruit pe cer. Două avioane, cu siguranţă americane, trecură foarte sus, zburând spre est, lăsând în urma lor dâre albe. Talal El-Hani strânse pumnii şi le blestemă. Pentru unul ca el, nimic nu era mai rău decât neputinţa.

După ce notase coordonatele GPS ale locului şi codurile containerelor, porniră mai departe, de această dată în direcţia unei albii secate a râului Ghazilah. Căldura era din ce în ce mai puternică iar terenul atât de accidentat, încât, fedainii au abandonat camioanele şi au încărcat containerele metalice în camioneta Toyota care se aventura prin albia secată, presărată cu bolovani. Acolo, o ascunzătoare care adăpostise butoaie cu produse chimice, pe timpul când Irakul încerca să se doteze cu arme chimice, era goală, săpată în malul albiei şi disimulată cu pietre.

O a treia încărcătură de zece cutii fu depozitată acolo, locaţia notată şi Toyota reveni la cele trei semiremorci. Ziua era departe de a se încheia. Întorcându-se spre Haditha, fură opriţi de o unitate a gărzii republicane desfăşurate în jurul oraşului pentru a evita infiltrările de combatanţi americani izolaţi. În ciuda autorizărilor pe care le avea, Talal El-Hani întâmpină probleme serioase pentru a trece mai departe până nu lăsă să se înţeleagă că transportă muniţii.

Urmând cursul Eufratului, o luară spre Rawa. Acolo, abandonând şoseaua, intrară pe un drum ce urca spre nord, în direcţia uneia dintre regiunile cele mai pustii din Irak, Ninawa. Nici un oraş, sate puţine şi o căldură de infern. În afară de câteva triburi nomade, nimeni nu traversa acea zonă. După treizeci de kilometri o luară spre est, la nord de şoseaua Haditha-Kirkuk. Acolo, trebuiră să abandoneze din nou semiremorcile. Le parcară sub un pâlc de pini pentru a continua doar cu maşina 4x4, ale cărei roţi se afundau în pământul instabil.

În acel loc, nu era pregătită nici o ascunzătoare, iar fedainii începură să sape în noroi pentru a îngropa cutiile metalice. Curând, se vor afunda şi mai tare şi vor trebui să sape şi mai adânc pentru a le regăsi. Fără coordonatele GPS, ar fi fost pierdute pe veci. Un rând în plus se adăugă

pe pagina albă.

Se opriră o jumătate de oră pentru a face plinul vehiculelor, din butoaiele cu benzină aduse de la Bagdad şi porniră din nou.

*

* *

Primul camion era gol. Talal El-Hani ordonă şoferului să oprească pe margine, ca şi cum ar fi avut pană, la sud de oraşul Ba'Arte Jarris. Celelalte două îşi continuară drumul spre sud, un traseu în zigzag care le făcea să traverseze toată partea de vest a Irakului.

Talal El-Hani, cu ajutorul celor doi fedaini, vărsă conţinutul unei canistre de benzină peste semiremorcă şi aprinse dâra de carburant care învălui imediat camionul. Cinci minute mai târziu, ardea ca o torţă şi o enormă coloană de fum negru se ridica spre cer. Toyota avu nevoie de douăzeci de minute pentru a ajunge din urmă celelalte două camioane. Soarele era deja coborât spre orizont, dar Talal El-Hani parcurse încă o sută de kilometri înainte de a da ordin să oprească pentru a înnopta. Decât să se adăpostească într-o bază militară care putea deveni o ţintă a aviaţiei, opri cele două camioane sub palmierii unei oaze, în mijlocul altor camioane civile. Nu erau departe de frontiera iordaniană iar riscul unui bombardament era mai redus. Talal El-Hani şi cei doi adjuncţi hotărâră să păzească prin rotaţie câte patru ore preţioasa încărcătură. Desigur, oamenii lor, aleşi dintre cei mai fideli partizani ai lui Saddam Hussein, erau siguri, dar tentaţia putea fi şi ea foarte puternică... Fiecare dintre cutiile metalice reprezenta pentru aceşti nefericiţi, plătiţi cu dinari, o sumă atât de mare, încât nici nu şi-o puteau imagina.

Talal El-Hani, care se aranjase pentru a doua tură de pază, fu trezit de soarele care lumina deşertul cu o minunată strălucire vioaie.

După ce ronţăiră din pesmeţi şi curmale şi-şi băură ceaiul, porniră, urmând itinerarul pregătit dinainte. Doar Talal El-Hani cunoştea localizarea exactă a ascunzătorilor alese de Abu Mustafa Adib. Spre prânz, o a doua semiremorcă fu abandonată într-o albie secată de râu şi avu

aceeaşi soartă ca şi prima. Oamenii trebuiră să se îngrămădească pe camionul care mai rămăsese, aşezaţi pe cutiile metalice încinse din cauza căldurii. Şi ei se săturaseră de această misiune şi aşteptau să se termine. Un fedain care tocmai coborâse într-o fosă nisipoasă se apropie de Talal El-Hani şi întrebă:

— Ne întoarcem curând la Bagdad? Talal El-Hani îl linişti cu un zâmbet.

— *Inch' Allah*, vom termina mâine seară şi vom porni la drum la lăsarea nopţii. Vei ajunge la Bagdad…

*

* *

În zorii zilei de 19 martie, trupele Coaliţiei ajunseseră la frontiera Kuweitului şi mergeau spre nord, fără a întâlni prea multă rezistenţă. Bombardierele de vânătoare americane apăruseră pe cerul Bagdadului, zburând foarte jos, lansând bombele peste cazărmile gărzii republicane. Degeaba împroşcau cu proiectile într-o cadenţă infernală bateriile antiaeriene instalate în tufişurile de pe malul Tigrului, avioanele F 16 americane nu deviară nici un milimetru. Când se îndepărtară, o cazarmă a gărzii republicane, în El-Mansour, ardea cu nor groşi de fum. În Cartierul General al *Mukhabarat*, pe strada Damascus, se ardeau febril documentele cele mai compromiţătoare şi celelalte erau mutate în diferite locuri prevăzute pentru acest scop.

Locuitorii din Bagdad simţeau clar că era sfârşitul, dar nu puteau spune nimic. Angajaţii serviciilor de informaţii vegheau, gata să sancţioneze crunt cel mai mic gest sau gând defetist. Oamenii, ascunşi prin casele lor, nu ieşeau decât pentru treburi esenţiale. Nimeni nu ştia unde se afla Saddam Hussein, care apărea totuşi în fiecare seară la televizor, îndemnând populaţia la rezistenţă, anunţând că „Mama tuturor bătăliilor" începuse şi că invadatorii vor pieri în deşert. Nu prea se vedeau trupe în oraş. Doar câteva blindate de-a lungul periferiei, ascunse printre cocotierii de la marginea de vest a oraşului. O coloană înaltă de fum se ridica de la rafinăria Dora, pe celălalt mal al fluviului, atinsă din greşeală: nu era un obiectiv militar, declaraseră

americanii. Nu trebuia să împingă la disperare populaţia irakiană.

În biroul său din strada Rachid, directorul băncii era negru de furie. Nu mai era de nici un folos şi era sigur că americanii îl vor aresta imediat ce vor ocupa Bagdadul. Zvonurile cele mai nebuneşti vorbeau de invazie, dar el ştia că abia începuse invazia. În ajun cinase cu generalul care comanda blindatele însărcinate să apere Bagdadul. Acesta din urmă îi explicase că tancurile T.72, prost întreţinute, manevrate de echipaje neantrenate, nu aveau nici o şansă să îşi îndeplinească misiunea. Elicopterele Apache şi bombardierele de vânătoare A-10 „distrugătoare de tancuri” nu aveau prea mult de furcă.

Beculeţul roşu al interfonului clipi şi el răspunse. Secretara îi anunţă sosirea unui gradat de la Fedainii lui Saddam al cărui nume nu îl cunoştea.

— Invită-l, zise el.

Aparent, mecanismul baasist funcţiona încă, în ciuda dezorganizării ţării. Cel care se prezentă sub numele de colonelul Mahmud nu avea nici un grad la uniforma neagră. Spătos, mustăcios, distant şi cu privirea mereu în mişcare, explică politicos directorului băncii că şeful său îl solicita de urgenţă la reşedinţa din Jadir’ya. Telefoanele nu erau sigure, el primind misiunea de a-l aduce.

— Durează mult? întrebă bancherul.

— O oră cu totul.

Issam Rashid Al-Huwaysh îşi anunţă secretara şi îl urmă pe bărbatul în negru. Un Land Cruiser aştepta în curte, cu alţi doi fedaini. Nu le trebuiră decât câteva minute pentru a ajunge la baza Fedainilor lui Saddam. Opriră la o clădire retrasă. Îl invitară pe directorul Băncii centrale într-un birou mic şi pustiu. Ajuns înăuntru, acesta se miră. Nu semăna cu localurile luxoase utilizate de şefii miliţiei. Colonelul Mahmud se scuză cu un zâmbet.

— O să vă conducem la Abu Mustafa Adib.

Issam Rashid Al-Huwaysh nu rămase singur decât câteva minute. Uşa se deschise în spatele lui. Nu avu timp nici să se întoarcă. Bărbatul care tocmai intrase, de aproape, îi trase un glonţ în ceafă cu un pistolet automat Makarov de 9

mm. Directorul băncii căzu pe o parte, fulgerat. Ucigaşul se apropie şi îi trase un al doilea glonţ în tâmplă.

Apoi se întoarse, deschise uşa şi chemă doi oameni care aşteptau în spate. Aceştia desfăcură un sac mare din plastic cu fermoar în care băgară cadavrul. Nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmplase. Urma să fie îngropat într-un loc secret, ars sau dizolvat cu acid.

O jumătate de oră mai târziu, secretara directorului băncii primi un apel în care i se cerea să nu se neliniştească: şeful ei fusese nevoit să plece pentru o misiune extrem de confidenţială, solicitată de şeful statului în persoană.

*

* *

Abu Mustafa Adib primi vestea executării directorului băncii cu uşurare. Avusese câteva ezitări în privinţa acestuia: înaltul funcţionar era considerat un fidel de toată încrederea, iar soarta lui rămăsese în suspans câteva ore. Apoi, ordinul venise de la Şef în persoană. Nimeni nu putea şti cum avea să reacţioneze când va fi prizonierul americanilor. Desigur, nu cunoştea esenţialul operaţiunii – unde ajunseseră cutiile cu bani evacuate din beciul băncii – dar ştia de existenţa acestei operaţiuni. Or, dacă americanii aflau, ar fi făcut orice să găsească banii.

Saddam Hussein, pragmatic, ştia că pentru a susţine o rezistenţă prelungită împotriva ocupaţiei americane, avea nevoie de bani. Desigur, mai avea şi în Siria şi în alte conturi din străinătate, dar aceştia erau cash, mai uşor de utilizat şi la îndemână.

Deci, absolut nimeni, cu excepţia celui însărcinat cu ascunderea fondurilor în locuri special pregătite, nu avea cum să spună ceva.

Capitolul I.

Talal El-Hani se întinse scurt. Cu spatele înţepenit şi cămaşa lipită de piele din cauza transpiraţiei. În două zile nisipul i se infiltrase peste tot în haine, cu toate că Toyota mergea cu geamurile închise. Fedainii, expuşi, din semiremorcile lor, la furtunile de nisip, nu mai rezistau nici ei. Operaţiunea luase mai mult timp decât se prevăzuse şi se aflau în a treia zi de cutreierat în zigzag prin zona deşertică din vestul Irakului, până la frontiera iordaniană şi siriană. Pe drumuri neîntreţinute, albii de râu secate pe care se înainta cu zece kilometri la oră, sau chiar în plin deşert, presărat cu pietre şi denivelări. Adjunctul său se întoarse spre el.

— Unde mergem acum?

Mai rămăseseră doar zece cutii pe platforma camionului ocupată de cei cincizeci de fedaini epuizaţi de lung periplu. În plus, nu aveau nici o veste de la Bagdad, nu ştiau dacă americanii atacaseră deja. Cum aveau interdicţie să intre în discuţie cu beduinii sau cu camionagiii cu care se întâlneau iar radioul nu dădea prea multe informaţii, erau neliniştiţi, mulţi dintre ei având familie la Bagdad. Irakul, de câteva zile, era cufundat într-un fel de toropeală stresantă, fără nici cea mai mică activitate militară, dar cu ameninţarea apăsătoare a invaziei de acum inevitabile.

Nici un avion pe cerul albastru imaculat de deasupra deşertului, circulaţie puţină pe marile artere. Doar beduinii se deplasau, pe cămile sau cu maşini 4x4, părând indiferenţi la ceea ce se întâmpla. Cu sau fără Saddam Hussein, ei continuau traficul de la graniţa cu Iordania, Siria şi Arabia Saudită.

În orice caz, convoiul lui Talal El-Hani nu trezise curiozitate nicăieri. Cum nu aveau camioane militare, se pierdeau în masa de rutieri ce asigura totalitatea transportului de mărfuri în Irak, în lipsa căilor ferate sau a avioanelor.

— La Al-Qa’im, răspunse Talal El-Hani adjunctului său.

Din nou urmau cursul Eufratului înspre vest, spre frontiera siriană. După douăzeci de minute, ajungeau în micul oraş, pe vremuri staţie pe calea ferată ce lega Kirkuk, marele oraş petrolier din est, de un minuscul oraş pierdut în deşert, nu departe de frontiera iordaniană, Al-Khashat. Nimeni nu ştia de ce trenul fantomă se oprise acolo dar nu avea nici o importanţă. Erau destule şanse ca şinele lui să nu mai fie niciodată de folos. Înainte de a ajunge în oraş, Toyota o apucă pe un drum spre nord şi, câţiva kilometri mai departe, ajunse la fosta cale ferată. Cele două vehicule îl urmară până la vechile clădiri abandonate, pline de nisip, invadate de mărăcini: fosta gară Al-Qa'im.

Deranjară o tabără de beduini, instalaţi în corturi, nu departe de clădiri. Contrabandiştii aşteptau noaptea pentru a trece în Iordania o turmă de oi. Se uitară la oamenii în negru cu teamă şi, un sfert de oră mai târziu, se îndepărtară fără să aibă cel mai mic contact.

Talal El-Hani merse în recunoaştere. Nu mai erau nici uşi, nici geamuri şi totul fusese furat. Nisipul invadase clădirea deschisă din toate direcţiile. O viperă de nisip trecu pe sub picioarele lui.

Într-o parte, un hangar abia se mai ţinea în grinzile lui ruginite. Acolo ordonă Talal El-Hani oamenilor săi să sape. O groapă ce semăna ca un mormânt, adâncă de mai bine de doi metri. Vântul începu să bată cu violenţă, ridicând nisipul. Fedainii care transportau ultimele cutii metalice abia se puteau orienta în ceaţa argiloasă. În fine, ultimele zece cutii cu bani se aliniară pe fundul gropii care fu astupată şi nivelată cât mai bine posibil pentru a nu se observa.

În câteva zile, vântul va şterge toate urmele. Talal El-Hani îşi activă telefonul Thuraya şi notă coordonatele acestei ultime bănci din deşert. Şi el era epuizat şi abia aştepta să se termine. Ieşi din hangar şi se alătură oamenilor în uniforme negre adunaţi în jurul camionului.

— Vom porni spre Bagdad, anunţă el, fără să o luăm pe drumuri circulate. Plecăm într-un sfert de oră. Nu vom ajunge în capitală înainte de miezul nopţii.

Fedainii erau prea epuizaţi pentru a pune întrebări. Se

întinseră pe platforma acum goală, pentru a se odihni puţin. Majoritatea nici nu ştiau ce transportaseră. În timpul acesta, în cele patru colţuri ale imensei ţări, irakienii îngropau de toate: muniţii, arme, documente secrete, produse chimice.

Cutiile erau ermetic închise. Puteau doar ghici ce conţineau. Oricum, nu îi interesa.

Porniră, urmând un drum care ajungea mai departe la şoseaua principală. După ce parcurse vreo douăzeci de kilometri, Talal El-Hani, care mergea în faţă, opri Toyota şi îi anunţă pe cei doi adjuncţi şi pe şofer:

— Am primit ordin să ajung în Siria, voi vă întoarceţi la Bagdad. Dacă sunteţi opriţi pe drum, nu spuneţi nimănui ce aţi făcut. Vă întoarceţi la Jamariya şi aşteptaţi ordinele. Vă urez noroc. Sunt sigur că Şeful deţine arme secrete care ne vor permite să îi învingem pe americani, *Inch' Allah!*

Cei trei coborâră din Toyota şi urcară în camionul oprit în spatele lor. Cum se urcară, camionul demară şi depăşi Toyota, oprită în continuare.

Talal El-Hani aşteptă ca semiremorca să ajungă la o sută de metri pentru a lua din buzunar un mic emiţător radio de mărimea unui telefon mobil. Apăsă pe un buton roşu, cu privirea fixată pe camion. O fracţiune de secundă mai târziu, o deflagraţie asurzitoare făcu deşertul să se cutremure. O undă de şoc însoţită de un suflu arzător se propagă instantaneu de la locul exploziei. Când atinse Toyota, aceasta, în ciuda celor două tone, se răsuci pe şosea, iar Talal El-Hani crezu că se va răsturna.

Semiremorca se transformase într-un glob enorm de foc, din care se ridica un nor de fum negru. Talal El-Hani aşteptă ca flăcările să se mai domolească pentru a ajunge până la locul unde camionul continua să ardă cu un miros înţepător de cauciuc ars. Observă în jurul vehiculului câteva corpuri inerte, aruncate de deflagraţie şi îşi zise că partea cea mai puţin plăcută a misiunii sale începuse.

*

* *

Fedainul, cu faţa intactă, nu mai avea piciorul stâng, smuls de explozie. Sângele îi ţâşnea în valuri din ciotul piciorului. Se târa pe şosea ca un animal. Talal El-Hani se

opri în spatele lui, scoase pistolul şi îi trase un glonţ în ceafă.

Bărbatul încetă să mai mişte.

Talal El-Hani era încă la o sută de metri de semiremorca în flăcări. Fumul negru se ridica spre cer, vizibil de la kilometri depărtare. Ştia că era o bază a CIA în Iordania, de cealaltă parte a frontierei şi că acest fum putea atrage atenţia vizitatorilor curioşi. Şi poate chiar a avioanelor telecomandate. Toyota era vulnerabilă în acest deşert plat ca în palmă unde nu avea unde să se ascundă. Grăbi pasul, dar trebui să încetinească, din cauza căldurii degajate. Cele zece cauciucuri ale camionului semiremorcă ardeau degajând un miros înţepător de cauciuc ars.

Un al doilea fedain, aşezat în mijlocul şoselei, îl privea prosteşte şi zise ceva de o bombă de avion.

Ocupanţii camionului credeau că fuseseră atinşi de o bombă. Talal El-Hani îi trase un glonţ în cap şi îşi continuă drumul pentru a se opri câţiva metri mai departe: imposibil să se apropie mai mult de camion, din cauza căldurii puternice. Prin fumul negru, observă corpuri inerte sau sfâşiate, arzând pe semiremorcă şi în jurul ei. Platforma se volatilizase. „Pregătirea” făcută de secţia tehnică a Fedainilor lui Saddam fusese eficace. Trebuie să fi fost cel puţin douăzeci de kilograme de exploziv puse sub şasiu. Nimeni nu putea supravieţui.

Talal El-Hani făcu un ocol pentru a inspecta de departe cabina camionului proiectată la treizeci de metri în faţă. Nu mai era decât un ghem de foc, învăluit de rezervorul de benzină care ardea ca un furnal.

Nici o problemă în această parte.

Şeful Fedainilor lui Saddam se îndepărtă de camion în cercuri concentrice. Descoperi printre bolovani o duzină de cadavre, proiectate până acolo de suflul exploziei.

Brusc, simţi inima bătându-i puternic: o siluetă tocmai se ridicase în faţa lui, apărută din senin. Un fedain, cu faţa neagră de fum, presărată cu răni roşiatice, cu bucăţi de carne atârnând. Cu braţele întinse în faţă, înainta înspre el, vizibil fără să îl observe. Talal El-Hani avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi calma bătăile inimii. Apoi, ocolind

soldatul, cu un fel de pudoare, îi trase un glonţ în ceafă. Mai fu nevoit să elimine alţi trei, care se târau prin deşert, înainte de a fi sigur că nimeni nu supravieţuise exploziei. Era târziu: coloana de fum care se ridica din camion trebuia să atragă atenţia oricărui observator aerian.

Oribila sarcină odată terminată, irakianul reveni la Toyota. Prăbuşit pe scaunul său, aşteptă câteva minute, cu mintea pustie. În ciuda unei dorinţe impetuoase de a adormi chiar acolo, ştia că trebuia cu orice preţ să se îndepărteze cât mai repede posibil.

După ce îşi mai reveni, se cufundă în studierea unei hărţi la scară a regiunii. Următoarea etapă era postul de frontieră irakiano-sirian de la Az-Zuwayrizat. Doar că era obligat să facă un ocol de optzeci de kilometri pentru a ajunge la şoseaua asfaltată care ducea acolo, pornind din Ar-Rutbah, urmând un drum puţin folosit, care mergea de la Al-Qa'im la Ubaila. Aproape două sute de kilometri în plin deşert.

Dacă apărea vreo problemă, nimeni nu i-ar veni în ajutor. Fiindcă nu avea cine în acea zonă deşertică. Porni motorul, întoarse şi se îndreptă spre Al-Qa'im pentru a ajunge la drumul care mergea paralel cu calea ferată dezafectată.

După primii kilometri, simţi că avea să îi fie greu. Chiar şi maşina 4x4 reuşea cu greu să depăşească şaizeci de kilometri la oră pe drumul aproape invizibil, presărat cu gropi şi pe alocuri cu nisip. Pentru a-şi face curaj, Talal El-Hani începu să se gândească la cea care îl aştepta la Damasc: Hussa, o magnifică irakiană refugiată în Siria, pe care o găzduia într-un luxos apartament pus la dispoziţia lui de fedaini. Trecuseră mai multe săptămâni de când nu o văzuse şi abia aştepta să o simtă lipită de el.

*

* *

Talal El-Hani reuşea cu greu să-şi ţină ochii deschişi! Drumul până la frontieră îi luase peste cinci ore de hurducături pe drumul accidentat. Astfel încât fusese nevoit să se întoarcă! Iar acum, poliţiştii de la Imigrări din At-Tanf, primul oraş sirian, îi făceau probleme la intrarea în Siria, invocând ordine superioare în privinţa irakienilor!

Se forţase să îşi păstreze calmul, pentru ca sirienii să nu

îl întrebe ce transporta în servietă. Bineînţeles, localizarea codificată a celor douăzeci de ascunzători în care pusese comoara secretă a lui Saddam Hussein nu putea fi descifrată direct... Dar, mai multe ascunzători nu erau departe de frontiera siriană şi era tentant să meargă să vadă despre ce este vorba.

Dacă nu ar fi fost Hussa, ar fi făcut cale întoarsă, chiar dacă ajungea la Bagdad în plin bombardament. Sirienii tocmai îi spuseseră că războiul începuse.

Alt aspect care îl reţinea: Abu Mustafa Adib îi interzisese clar să rămână în Irak, având asupra lui documente care puteau, în cazul în care era capturat, să îi ducă pe americani la ascunzătorile banilor! Or, nimeni nu ştia unde se afla armata americană, care putea declanşa acţiuni tip comando din Iordania sau din Kurdistanul irakian, unde CIA era la ea acasă.

Era imposibil să comunice cu Bagdadul. De altfel, bateria telefonului Thuraya era aproape goală.

Văzând că lucrurile nu merg, luă din buzunar un teanc gros de dinari irakieni, care erau căutaţi în această zonă de frontieră şi merse să îl găsească pe şeful vămii.

— Aş vrea să telefonez la un prieten din Damasc, ceru el, pe colonelul Kassem, care conduce departamentul *Palestina*[1] din cadrul *Mukhabarat-al-Askariya*[2].

Vizibil impresionat de dinari şi de personalitatea amicului sirian al irakianului, ofiţerul îl invită pe Talal El-Hani în biroul său şi îi arătă telefonul. Irakianul formă numărul, cu inima strânsă.

Primul miracol: telefonul suna.

Al doilea miracol: şeful de cabinet i-l dădu imediat pe amicul său, colonelul Kassem! Cei doi se tutuiau, menţinând o prietenie unsă cu multe bacşişuri. În două minute, problema fu rezolvată cu un telefon de la Serviciul de Informaţii la postul de frontieră.

Când Talal El-Hani reveni la baraca în care funcţiona postul de control, i se ştampilă paşaportul fără comentariu.

Lăsă totuşi un teanc mic de dinari. Toate unităţile

[1] Departamentul însărcinat cu verificarea străinilor.

[2] Serviciul de informaţii militare.

staţionate de-a lungul frontierei ridicaseră corupţia la nivel de virtute primordială. Mituiţi permanent de beduinii călare din zonă. De altfel, în ciuda posturilor eşalonate la câţiva kilometri, interceptările erau rare, traficul se efectua noaptea, iar militarii nu aveau aparate de vedere nocturnă.

Abia întors în maşină, Talal El-Hani crezu că leşină. În ciuda constituţiei sale atletice, se simţea slab ca un copil. Aproape că adormi. Noaptea începea să se lase şi el mai avea încă 280 de kilometri până la Damasc. Desigur, şoseaua era asfaltată, dar nu se simţea în stare să mai conducă încă trei ore. Şi apoi, la ce bun să ajungă la femeia pe care o iubea, pentru a cădea lat de oboseală lângă ea?

Resemnat, făcu o haltă. Ultimele trei nopţi, nu dormise decât câteva ore. La ieşirea vestică din At-Tanf, găsi un caravanserai amărât, în faţa căruia erau parcate o duzină de camioane cisternă irakiene.

Pentru o sumă extrem de modestă, se instală într-o cameră sărăcăcioasă, luminată cu un neon verde, cu o ţeavă în loc de duş şi cearceafuri murdare. Fără să se mai dezbrace, se întinse pe patul îngust, tare ca piatra, după ce închise uşa cu cheia şi ascunse sub saltea geanta din piele care conţinea documentele legate de expediţia din ultimele zile. Apoi, înainte de a adormi, scoase pistolul automat Makarov, băgă un glonţ pe ţeavă şi îl aşeză la îndemână.

Îşi lăsă mintea să vagabondeze, mândru de ceea ce săvârşise: de acum, ştia că ţara putea să reziste, chiar dacă americanii ocupau tot teritoriul irakian. Puţin şi datorită lui. Adormi, fără să îşi dea seama măcar.

Capitolul II.

Talal El-Hani tocmai depăşise localitatea Sab Bi’ar, în mijlocul deşertului sirian. Cât vedeai cu ochii, dune de nisip şi coline pietroase. Şoseaua cu două benzi se strecura printre două imensităţi aride, depopulate. Mai avea aproape două treimi din traseul de parcurs până la Damasc.

Aproape la fiecare sută de metri, trebuia să depăşească un camion-cisternă care nu se dădea la o parte decât cu greu.

Radioul iordanian nu înceta cu veştile înfricoşătoare. Bombardamentele începuseră în Bagdad, iar trupele americane intraseră în Irak, simultan din Kuweit, prin sud, încercuind marele oraş şiit Bassra şi, prin nord, prin Kurdistanul irakian. Ajutaţi în această regiune de partidele kurde ale lui Barzani şi Talabani, care abia aşteptau să se răzbune pe Saddam Hussein.

Talal El-Hani îşi zise că nu avea să revadă curând Irakul. Desigur, nu făcea parte din conducătorii politici care vor fi urmăriţi imediat de ocupanţi, dar rolul său fusese suficient de important în timpul ultimilor ani pentru a i se cere socoteală. Mintal, revăzu operaţiunea pe care tocmai o finalizase, căutând punctele slabe. Dintre cei care cunoşteau situaţia, în afară de şeful statului, fiul său Udai şi Abu Mustafa Adib, directorul lui de cabinet, trebuia să fie singurul care mai era în viaţă. Ştia că eliminarea directorului Băncii Centrale fusese programată. Toţi cei care participaseră „fizic” la operaţiune erau morţi. Poate că americanii vor găsi câţiva martori care au observat cele trei camioane, dar nu puteau spune nimic despre destinaţia lor. Caroseriile lor erau de acum arse în deşert, în locuri departe de ascunzători… Fără nici o legătură între ele.

Aruncă o privire spre geanta din piele. Documentul în care notase coordonatele geografice ale depozitelor presărate în vestul ţării era ca dinamita. Abia aştepta să îl predea şefilor săi. Ca şi telefonul care înregistrase aceleaşi date în memorie.

Se apropia de Damasc.

După ce traversase cartierul de blocuri verzui din Duma, simţi că îi cresc aripi. Încă o jumătate de oră şi va ajunge în cartierul Al-Dummar, în nord-vestul oraşului, unde o va regăsi pe frumoasa Hussa Kamal.

Sosind prin nord-est, trebui să traverseze tot centrul Damascului înainte de a urca pe colina Dummar, având pe stânga palatul prezidenţial ridicat pe o colină ce domina oraşul, iar la dreapta monumentul morţilor de pe versantul muntelui Quaysun.

Din fericire, nimeni nu ştia ora sosirii sale. Înainte de a merge la Ya'Four pentru a preda preţiosul document, avea timp să se destindă puţin cu amanta lui. În fine, opri în faţa impozantei clădiri albe de optsprezece etaje, unde era apartamentul pe care îl ocupa cu tânăra irakiană.

Parcă lângă imobil şi urcă.

Cu inima bătând ca unui licean realiză că era îndrăgostit serios.

Se rugă ca Hussa să fie în dispoziţie bună: nu îi plăcea Damascul, oraş auster, unde nu avea prieteni şi îşi petrecea zilele în faţa televizorului. Singura ei distracţie consta în a merge la Beirut, două ore pe şosea, cu prietenele ei, pentru o orgie de cumpărături. Talal El-Hani îi dădea mulţi bani, dar nu erau inepuizabili. Chiar şi cu poziţia lui privilegiată, nu avea o avere.

Cu geanta din piele pe umăr, luă liftul, cu inima bătându-i tare şi, înainte de a deschide uşa, îşi alungă din minte ideea că dispunea de acum de cheia unei averi colosale care nu îi aparţinea.

Abia deschise uşa, că dădu nas în nas cu Hussa! Gata să iasă, înfăşurată într-un mantou lung din vizon pe care el nu îl cunoştea, lăsând să se vadă o bluză la baza gâtului care i se mula pe sâni şi o fustă neagră lungă şi crăpată într-o parte, căţărată pe pantofi cu tocuri cui. Gura ei cărnoasă, pe care Talal o găsea perfectă pe gustul lui, lucea ca soarele. Avea mult rimei în jurul ochilor, dar privirea ei i se păru cam ciudată.

Vizibil surprinsă, tânăra irakiană rămase nemişcată câteva secunde apoi, cu o mişcare aparent spontană, se

aruncă în braţele amantului ei.

— *Habibi*! Eram atât de neliniştită că nu ştiam nimic de line.

Cu braţele după gâtul lui, ea îşi apăsa sânii grei de bustul lui puternic, dar Talal El-Hani reţinu că abdomenul îl ţinea departe de el. De obicei, când se regăseau, ea se freca de el până ce îi simţea erecţia, ceea ce nu îi lua mult timp. În timp ce limba ei îi mângâia buzele, privirea femeii rămase ţintuită la nivelul gâtului. Gesturile ei nu prevesteau nimic bun…

Talal îşi strecură mâinile pe sub mantoul ei şi îi cuprinse fesele, minunat cambrate, forţând-o pe tânăra femeie să se lipească de el.

— Mi-ai lipsit mult! şopti el cu o voce răguşită de dorinţă. Cu aproape o oră înainte, pe drum, înghiţise o doză bună de Viagra, pentru a fi sigur de performanţa lui, iar acum drogul începea să-şi facă efectul. Inspiră cu toată forţa parfumul tinerei femei. Era în paradis. Simţindu-l cum se excită tot mai tare, femeia se lipi uşor de el, dar fără prea mare înflăcărare.

— Cred că eşti foarte obosit! zise ea. Vrei să faci o baie?

— Nu. Vreau să mă culc cu tine!

Ea nu avea cum să nu-şi dea seama. Ceea ce, de obicei, îl excita mult. La ultima lor întâlnire, îi spusese, admirativ, că sexul lui seamănă cu un genunchi de cămilă. Că se armonizează perfect cu kilogramele lui de muşchi.

Acum, însă, părea prea puţin interesată, aproape distantă. Când Talal El-Hani îşi îndreptă mâna spre sânul ei stâng, Hussa se retrase uşor.

— Într-adevăr, murmură ea, eşti foarte pofticios I Mâna lui urcă pe pielea aurie şi apucă sânul cuibărit în dantela sutienului, strângându-i sfârcul între degete.

— Vino! zise el, nu mai pot!

Câteva secunde de linişte încordată, apoi, cu o voce nervoasă, Hussa spuse:

— Când ai sosit, plecam spre Beirut, să mă întâlnesc cu o prietenă. Mă aşteaptă…

Talal El-Hani avu impresia că îi plesnesc arterele de furie. O apucă de gât şi îi lipi capul de perete, urlând:

— O prietenă? Târfă! Ai întâlnire cu un tip! Te omor!

Când se ducea la cumpărături, se îmbrăca în jeans.

Totul se amesteca în capul irakianului: Viagra, tensiunea nervoasă din ultimele trei zile, ideea fixă că Hussa se pregătea să-şi depărteze picioarele pentru un alt bărbat!

Fără să-şi dea seama, apăsarea degetelor lui întrerupse circulaţia sângelui spre creierul tinerei şi, brusc, Hussa se prăbuşi, într-o stare de leşin.

Talal El-Hani înlemni în faţa corpului inert, întins pe blana de vizon. Imaginea picioarelor ei uşor depărtate îi realimentă dorinţa irakianului. Într-o clipă, o prinse pe Hussa de subraţ şi o ridică. Tocmai începea să-şi recapete cunoştinţa. Îi smulse mantoul şi o duse pe braţe până în cameră, unde o aruncă pe pat.

Hussa deschise ochii, strâmbă gura de furie şi ţipă:

— Nemernicule! Ai vrut să mă omori! Pleacă de aici! Nu eşti decât un amărât!

Talal El-Hani îşi strânse pumnii. Simţea nevoia să îi strivească faţa, să o facă să tacă, să o omoare. Dar o dorea *şi mai mult*! În cea mai mare viteză, îşi aruncă vesta, apoi cămaşa, pantalonii, ciorapii şi, la sfârşit, indispensabilii care îi trădau erecţia aproape de necontrolat. Gol puşcă, se aruncă pe pat. De obicei, îşi începea aventurile erotice cu o felaţie, la care Hussa, cu gura ei cărnoasă şi elastică.

Excela. Dar o felaţie presupune complicitate, o atmosferă destinsă, relaxată. Acum nu era cazul... Cu brutalitate, îşi vârî mâna dreaptă între coapsele ei senzuale, smulgându-i un strigăt de furie. Femeia îl zgârie pe faţă. Urlând de durere, Talal îi trase o palmă cu mâna stângă. Inelul lui, cu sigiliul partidului Baas, sfâşie obrazul lui Hussa, lăsând o rană de cinci centimetri! Sângele ţâşni exact în momentul în care încerca să-i scoată bikinii din dantelă neagră. Ceea ce îi spori şi mai mult furia. Aşa îmbrăcată cum era, femeia se lăsă sărutată cu forţa.

Disperată, Hussa îşi strânse coapsele, pentru a-l împiedica să continue.

Talal El-Hani se aşeză în genunchi în faţa ei şi, cu o mână, îi depărtă coapsele, apucând cu cealaltă bikinii negri, pe care îi rupse. Dezvelit, părul ei pubian perfect îngrijit îi

aţâţă şi mai mult poftele. Simţea cum pântecele îi ia foc, cum sângele îi clocoteşte. În mod normal, ar fi ejaculat, dar Viagra îi menţinea erecţia. Creierul îi repeta că ar trebui să se răcorească între picioarele acestei târfe ingrate, să scape de toată presiunea acumulată.

Cu faţa plină de sânge, furibundă dar speriată, Hussa îşi încrucişă cu toată forţa picioarele. Nu era prima dată când un bărbat încerca să o violeze... O făcuse unchiul ei, pe când avea doar doisprezece ani. Nu-i putuse rezista: era un bărbat frumos, cu o barbă stufoasă şi gesturi blânzi, care o aşezase pe genunchii lui şi, pe neaşteptate, o penetrase. Simţise o durere usturătoare când fragedul ei vagin cedase acelui mădular vânjos. De atunci, păstra o ură neîncetată faţă de bărbaţi, ură pe care o ascundea sub un zâmbet provocator.

Talal El-Hani îşi continuă sistematic asaltul, rupându-i lenjeria Versace, care costase o avere. Hainele erau ce avea ea mai scump. Cu dinţii strânşi, Talal înşfăcă dantela neagră a sutienului, care nu rezistă nici cinci secunde. Preţ de câteva secunde, contemplă gâfâind pieptul bogat, sfârcurile lungi şi brune. Dacă Hussa ar fi fost inspirată în acel moment şi l-ar fi prins în gura ei, i-ar fi calmat furia, dar era prea dezlănţuită. În loc să-i ofere răsfăţul mult aşteptat, îi înhăţă sexul şi îl zgârie. Primi imediat o lovitură violentă, care îi sfâşie buza superioară.

Ea urlă şi mai tare şi picioarele i se desfăcură mecanic. Talal El-Hani profită. Ştiind că o femeie poate rezista mai uşor unui bărbat atunci când e cu faţa la el, o întoarse brutal pe burtă, dezgolindu-i fesele cambrate şi rotunde şi ridicându-i fusta neagră pe şolduri. Cu faţa lipită de cuvertură, Hussa avu forţa să strige:

— Nenorocitule! M-ai desfigurat!

Cu o lovitură puternică de genunchi, Talal îi desfăcu picioarele şi se lăsă pe vine între coapsele ei, ţinând-o strâns de grumaz cu degetele lui noduroase.

Când îi simţi apropierea sexului fierbinte care îşi croia drum printre fesele ei, Hussa urlă ca o nebună, dar nu putea face nimic sub greutatea amantului ei. Cu mâna dreaptă îi ţinea faţa lipită de cuvertură, iar cu stânga încerca să-şi

introducă penisul erect în scobitura ei caldă şi umedă.

Hussa se zbătea încontinuu, încercând să scape. Dar bărbatul simţea că nu mai poate rezista. Trebuia să-şi stingă focul care-i ardea pântecul. Şi era din ce în ce mai aproape. Îi simţea deja labiile fremătând. Femeia scoase un strigăt ascuţit.

Talal El-Hani îşi ţinu respiraţia, îşi potrivi mădularul şi o penetră cu toată puterea. Hussa îşi strânse şi mai tare sfincterul, dar nu putu rezista acelei năvalnice forţe. Bărbatul mai avansă câţiva centimetri. Hussa urlă ca un purcel înjunghiat.

— Uşor! Uşor! îl imploră ea.

— Târfă! mormăi irakianul.

Se lăsă cu toată greutatea pe tânăra femeie şi, de data asta, îşi împinse membrul ţeapăn până în străfundurile ei. Sub durerea insuportabilă, Hussa avu impresia că îi explodează vintrele. Ceea ce în parte era adevărat, pentru că începuse să sângereze. Pentru prima dată de când intrase în apartament, Talal El-Hani se simţea împăcat. Ca un om care îşi potolise setea.

Înfipt între fesele ei, sexul său începea să se relaxeze. Tânăra femeie sângera, lipsită de putere. Era pentru prima dată în viaţa ei când fusese violată în asemenea hal. Avea senzaţia că mădularul amantului ei îi ajunse până în stomac, că o sfârtecase în două. Dar asta nu era nimic. Talal începu frecuşul. Cu toată forţa. Şi fără milă. În cele din urmă, îşi simţi seva gata să explodeze şi urlă în timp ce ejacula. Căzu apoi inert peste ea, cu inima bătându-i puternic. În fine, se linişti.

Dar nu pentru mult timp.

Era la fel de excitat. Miracolul Viagrei. Vroia s-o pedepsească pe această târâtură, să uite ce-i zisese.

Bărbatul se retrase încet, contemplându-şi membrul întărâtat, tot în erecţie. Crezând că s-a potolit, Hussa se întoarse, cu faţa de nerecunoscut. Machiajul i se întinsese în dâre lungi şi negre, amestecându-se cu sângele scurs din rană; buza i se umflase, în urma loviturii primite. Talal El-Hani o apucă de păr şi o trase spre membrul lui.

— Suge, îi ordonă el. Şi dacă mă muşti, te omor!

Hussa înţelese că bărbatul nu glumea. Avea suficientă experienţă pentru a şti că uneori trebuie să te supui fără să crâcneşti. Încet, acoperi cu gura ei sexul vârtos al bărbatului, înăbuşindu-şi un strigăt de durere, din cauza buzei sfâşiate.

Indiferent, Talal El-Hani profită de buzele ei cărnoase, încercând să pătrundă cât mai adânc. Hussa îşi folosi limba pentru a-l face să juiseze, dar sfârşi prin a-l excita şi mai tare. Simţind fiorii plăcerii, Talal se retrase brusc, o întoarse din nou pe Hussa cu faţa la saltea şi se aşează iar în genunchi între coapsele ei. Cu braţul drept o răsuci până când genunchiul ei îi atinse pieptul, dezvăluind despicătura corai a sexului.

Talal o penetră din nou, ca un rinocer care se avântă orbeşte înainte. Puţin câte puţin, printre gemetele femeii, simţi că începe să se umezească. Era peste voinţa ei; furia lui declanşase în ea senzaţiile deja cunoscute. Aceleaşi pe care le simţea ori de câte ori făcea dragoste cu el. Bărbatul îşi dădu seama şi îşi acceleră mişcările, suflând ca o locomotivă. Hussa urlă din nou, dar de data aceasta, cu altă tonalitate: juisase.

*

* *

Talal El-Hani nu mai ştia ce oră este... Nu mai ştia de când făcea dragoste cu Hussa, fără ca ea să protesteze. Graţie pastilelor Viagra, sexul necruţător o penetrase prin toate orificiile; vintrele îi erau în flăcări, gura o chinuia îngrozitor, dar reuşise să-i ofere bărbatului plăcerea pe care o aştepta. Femeia nu mai avusese de-a face până acum cu o asemenea tornadă sexuală.

Irakianul ejaculă pentru ultima oară. Nu mai avea spermă, era doar un orgasm nervos. În sfârşit, simţi că se relaxează. Efectul pastilelor Viagra dispăruse. Rămase întins pe spate, cu mintea pustie, într-o linişte apăsătoare, în mirosul de transpiraţie şi spermă amestecat cu parfumul Hussei. Fără nici un cuvânt, aceasta se ridică şi dispăru în baie. Fusta ei lungă abia se mai ţinea într-un fir, un ciorap îi atârna pe picior, sânii erau plini de urme roşii de cât îi maltratase Talal El-Hani.

Reveni după un timp, tamponându-şi buza spartă, luă o ţigară din geantă şi se aşeză lângă amantul ei.

— Am un alt bărbat în viaţa mea, anunţă ea calmă. O să plec cu el.

Talal El-Hani îi aruncă o privire furioasă.

— E mai bun la pat!

Hussa scutură din cap.

— Nu, dar este îndrăgostit nebuneşte de mine şi are posibilitatea să îmi ofere viaţa pe care mi-o doresc. Te voi iubi mereu, adăugă ea pentru a mai îndulci această mărturie brutală, dar îmi doresc o viaţă luxoasă. Pe care tu nu mi-o poţi oferi.

— Cine este?

Hussa ridică din umeri.

— Nu contează, nu îl cunoşti. L-am întâlnit la Beirut.

Prefera să nu intre în detalii. O veritabilă „victimă a modei”, devenise una dintre cele mai bune cliente ale Aishti, buticul de lux de pe strada Verdun, din Beirut. Fără a avea cu adevărat mijloacele financiare, graţie unei vânzătoare care o încuraja să cumpere, i se oferise un credit nelimitat. Până în ziua în care îi prezentase o notă de plată monstruoasă. Cu tot mai multă insistenţă. Când Hussa mărturisise că este incapabilă să plătească, aceasta îi propusese atunci să o prezinte unui saudit foarte bogat care va soluţiona această problemă măruntă. Nu numai că aşa făcuse, dar acesta se îndrăgostise nebuneşte de Hussa…

Talal El-Hani rămase tăcut, frământat de gânduri. Dacă i-ar fi zis toate acestea în urmă cu două ore, ar fi omorât-o. Acum, îi era indiferent. Dar îşi dădu brusc seama că nu se mai putea lipsi de această scorpie. Luă o sticlă de whisky Defender de „12 ani” vechime pusă lângă pat şi bău o gură pe nerăsuflate.

— Şi dacă îţi dau ceea ce cauţi? întrebă el. Vei rămâne?

Hussa râse compătimitor.

— *Habibi*, nu vorbi prostii!

— Nu vorbesc prostii, protestă calm Talal El-Hani. O să îţi dovedesc.

În câteva secunde făcuse o alegere crucială.

Capitolul III.

Un uriaş cu fruntea joasă, o şapcă din piele neagră trasă până pe urechi, trăsături ca din topor, care părea ieşit direct dintr-un film cu Frankenstein, ţinea o pancartă cu numele de Malko Linge, ce părea minusculă în mâna lui mare.

Prudenţi, pasagerii zborului Viena-Bucureşti evitau această creatură de coşmar, înfiptă în mijlocul holului de la sosire de pe Aeroportul Otopeni, în nordul oraşului. Văzându-l pe Malko îndreptându-se spre el, „Frankenstein" îşi scoase politicos şapca, descoperind un craniu aproape pătrat şi întrebă:

— Domnul Malko?

— Da, făcu Malko, care îl recunoscuse pe Gelu, şoferul lui Stelian Andreianu.

— Domnul Andreianu vă aşteaptă.

Luă cu autoritate valiza Vuitton, iar Malko îl urmă, întâmpinat de o ceaţă groasă şi umedă. Iarna, era mai bine să evite România. Nu se vedea la zece metri. Ajunseră la un Mercedes 560 gri, iar Malko se urcă în spate. Două minute mai târziu, rulau pe o şosea rectilinie spre nord, spre Ploieşti, în mijlocul unei câmpii plate şi înceţoşate. Malko privi micul bar din acaju instalat în faţa lui, cu trei flacoane de cristal şi pahare: vodca Stolychnaya, scotch Defender „5 ani" vechime şi coniac. Gazda sa, Stelian Andreianu, ştia să trăiască.

În timpul precedentului voiaj în România, cu zece ani în urmă, nu îl cunoscuse, românul fiind la închisoare pentru un anumit număr de infracţiuni care ar fi trebuit să însumeze mii de ani de puşcărie. Dar totul se soldase din fericire cu câteva luni de închisoare de lux. Stelian Andreianu avea mulţi prieteni: în KGB, în guvernele româneşti ce au urmat după moartea lui Nicolae Ceauşescu şi în CIA.

Apropierea României, dornică de a se alătura învingătorilor războiului rece, faţă de Statele Unite contribuise pe deplin diversificării relaţiilor lui. De fapt, pe parcursul anilor, românul, traficant de arme stabilit la

Bucureşti, procurase pentru CIA modelele tuturor noilor arme utilizate de Armata Roşie. Spre satisfacţia ambelor părţi. Adică americanii puteau demonta pe îndelete „fierăria” sovietică plătită cu greutatea ei în aur. Stelian Andreianu reuşise chiar să încarce în portul românesc Constanţa un tanc T.72, de care nimeni nu se putuse apropia în Vest…

Malko, venit la acea vreme să recupereze un dezertor sovietic de nivel înalt, generalul Tifanov, a fost nevoit să trateze cu soţia traficantului de arme: Ruxandra, o blondă explozivă, nimfomană, sado-masochistă, compatibilă aproape cu toate mamiferele cu sânge cald, care fusese din nefericire ucisă din greşeală în luxoasa reşedinţă a lui Stelian Andreianu de către agenţii KGB. Puţin şi din vina lui Malko. Acesta spera că traficantul de arme nu îi purta pică prea mult…

Gelu părăsi brusc şoseaua intrând pe un drum care traversa o pădure rară de mesteceni, ce degaja o tristeţe apăsătoare. Nu se aflau decât la douăzeci de kilometri de Bucureşti, dar aveai impresia că te afli în secolul al XVI-lea, într-o altă lume. Pe dreapta, Malko văzu un mic lac care avea în centru o insuliţă, pe care se ridica ceva ce semăna a biserică.

Gelu se întoarse şi mormăi într-o engleză dură:

— *Snagov monastery.*

Fermecător loc: acolo, conform tradiţiei, fusese îngropat Vlad Ţepeş, mult mai cunoscut sub numele de Dracula, care domnise în Carpaţi, la câteva sute de kilometri depărtare de Snagov şi care lăsase în urma sa ceea ce politicienii numeau o amintire controversată.

Mercedesul intră pe o alee mărginită de vile imense, care păreau abandonate în mijlocul parcurilor pustii. Un ghetou pentru noii îmbogăţiţi care luaseră locul nomenclaturii din epoca Ceauşescu. „Frankenstein” opri în faţa unei porţi impunătoare, negre, încadrate de doi stâlpi albi, pe care era câte un vultur cu două capete. Poarta se deschise încet, lăsând să se vadă o alee dreaptă, de peste o sută de metri, ce ducea la o impozantă clădire rococo pierdută în ceaţă. Era sinistru şi neliniştitor.

Maşina se opri, cu un scrâşnet pe pietrişul din faţa unui peron ce amintea de Versailles.

Malko se întrebă deodată dacă CIA nu îi întinsese o cursă. Stelian Andreianu poate că voia să răzbune moartea soţiei sale… Dar Frank Capistrano nu putea să îi facă una ca asta. Nu după aventura venezueliană, în care se aflase la câteva secunde de eternitate.

— *Pajolsk*[3]*!* zise în ruseşte „Frankenstein” deschizând portiera.

Ocupaţia sovietică lăsase urme: deşi româna este o limbă latină, mulţi oameni vorbeau încă rusa iar Ucraina nu era departe, dincolo de Moldova, minusculul stat acum independent, înghesuit între Prut şi Nistru. Acolo se vorbea româna şi rusa. Chiar şi capitala avea două nume: Chişinău pentru români şi Kichinev pentru rusofoni.

O siluetă apăru pe peron. O femeie înaltă cu un pulover mulat, violet, o fustă lungă din piele neagră crăpată pe mijloc, ghete cu tocuri înalte. Versiunea „porno-şic” a unui cazac… Malko trebui să se frece la ochi, crezând că are în faţă fantoma Ruxandrei Andreianu căreia îi văzuse cadavrul ciuruit de gloanţe, cu zece ani în urmă…

Urcă treptele şi înţelese eroarea: dacă ţinuta era asemănătoare, figura era diferită. Gura, roşie şi cărnoasă, nasul drept, ochii albaştri deschis a la Puţin, dar părul negru buclat nu era ca blondul de foc al doamnei Andreianu. Necunoscuta îi întinse o mână plină de inele şi zise cu o voce încântătoare:

— Bună seara domnul Linge. *Welcome in Romania*.

Avea brăţări până la coate şi abia găsi un colţ liber de piele pentru a-i săruta mâna, evitând enormul Breitling Callistano pentru care fusese nevoie de o mină de smaralde.

— Sunt Cerasela Andreianu, preciză tânăra. Soţul meu vă aşteaptă.

Malko o învălui cu o privire amuzată şi surprinsă. În afară de păr, era dona Ruxandrei. Sânii grei şi ascuţiţi ca două obuze de 155, omagiu fără îndoială meseriei soţului ei, un fund cu fese bine conturate, picioare lungi şi fine. Şi mai

[3] Vă rog.

ales acea privire ciudat de palidă, în care păreau că plutesc toate viciile din lume...

— *Dobrevece*[4]*!* zise în rusă o voce de tenor, ieşind dintr-o cameră ce semăna mai degrabă cu o catedrală decât cu un salon burghez.

Un bărbat de peste un metru nouăzeci, cu părul negru dat pe spate, cu umeri de urangutan, o cămaşă din voal prin care se vedea părul negru, buze groase şi bine desenate, ochi mici, negri, incredibil de mobili, înaintă cu braţele întinse. Îl îmbrăţişă pe Malko gata să îl sufoce şi preciză imediat:

— Engleza mea este proastă, ştiu că nu vorbiţi româneşte, deci vom discuta în rusă.

Malko îl urmă în salonul gotic; totul era imens şi sobru. Lemnărie ornată cu tablouri ciudate, canapele enorme din piele neagră, masă joasă pe care se putea juca ping-pong. O sticlă de şampanie trona în frapiera din cristal de Boemia, alături de o salatieră tot din cristal, plină ochi cu caviar Beluga. Încadrată de sticle de vodcă de toate mărcile. Stelian Andreianu întinse sticla de Taittinger Comtes lui „Frankenstein”. Malko se aşteptă ca şoferul să îi scoată dopul cu dinţii, dar acesta se comportă ca o fiinţă civilizată, utilizând degetele enorme. Negustorul de arme întinse un pahar soţiei sale deja aşezată pe canapea. Crăpătura fustei lungi lăsa să i se vadă coapsele aproape până sus. Ciocniră şi românul preciză:

— Mai întâi să facem cunoştinţă! Afacerile după aceea.

Malko îşi înmuie buzele în şampanie, intrigat. Mai întâi, fiindcă nu biroul CIA din Viena îl contactase, ci, direct, Frank Capistrano. De la demisia lui George Tenet din fruntea CIA şi înlocuirea lui cu Porter Goss, tot mai mult. Consilierul Special pentru Securitate de la Casa Albă trata direct cu Malko. În special în cazurile foarte sensibile. Or, după cum îi spusese laconic Frank Capistrano, dacă Malko se afla în România, era pentru a verifica o informaţie referitoare la o livrare de arme provenind din Bulgaria unor oameni ce reprezentau o grupare sunită din armata irakiană.

La prima vedere, nu era afacerea secolului. În plus,

[4] Bună seara.

grupările armate sunite erau alimentate cu arme recuperate din stocurile armatei irakiene. Iar ceea ce ţările fostului bloc sovietic livrau nu era material de înaltă tehnologie, ci clasic, fără prea mare interes pentru irakieni, care aveau la dispoziţie arsenalul lui Saddam Hussein.

Voia să găsească cheia acestui mister.

Luând loc alături de noua doamnă Andreianu, ridică paharul de şampanie.

— Mulţumesc pentru primire!

Tânăra româncă ciocni cristalul cu o lumină umedă şi languroasă în ochii ei spălăciţi.

— Este o plăcere să vă avem alături de noi, îl asigură ea.

Stelian Andreianu începuse deja să pună un munte de caviar pe bucăţica de pâine. Caviarul din Delta Dunării era încă unul dintre cele mai bune din lume. Apăru o tânără, în pulover gros de lână şi jeans, cu un şorţ alb, înlocuindu-l pe Gelu la servire. Blondă, coafată cu un coc mare, avea o privire de bovină dar şi lubrică în acelaşi timp.

Băură şi mâncară pe săturate, fără a vorbi prea mult, alternând şampania cu vodca. Pometii tinerei gazde se înroşeau văzând cu ochii.

— Cum merg afacerile? întrebă politicos Malko.

Negustorul de arme oftă ca un elefant rănit.

— Nu mai e ce a fost, dar, din fericire, mai există Africa… Acolo e nevoie în continuare de marfă.

Evident, nu mai vindea fierărie la preţ de aur. Epoca soldurilor din stocurile URSS se revoluţionase. Dar, aparent, lui Stelian Andreianu îi mai rămâneau ceva bani cu care să trăiască şi să o cadorisească pe soţia sa. Brusc, Malko remarcă la mâna dreaptă a Ceraselei Andreianu un enorm rubin care îi amintea de ceva…

— Minunată piatră! remarcă el.

Românul se aplecă atent spre soţia sa şi îi puse o mână posesivă pe şold.

— A aparţinut bietei Ruxandra, confirmă el. Când Cerasela a venit aici, avea doar încălţări, adăugă el râzând.

— Stelian! protestă tânăra, furioasă.

Românul o completă.

— Avea şi chiloţi! rânji el. Vă amintiţi de bărbosul care a

organizat procesul familiei Ceauşescu, Gelu Voican?

— Vag, recunoscu Malko.

— Ea era cu el şi s-au despărţit. Lui Voican îi era teamă că o să-l trădeze, a încercat să o omoare şi a aruncat-o afară fără nici un sfanţ. Din fericire, am păstrat toate bijuteriile Ruxandrei, iar în privinţa hainelor, au aceeaşi mărime.

Cerasela coborî modestă privirea. Ameţit de şampanie, românul o privea cu poftă. Malko îşi zise că, dacă nu ar fi fost el, ar fi sărit pe ea pe loc... Ciudată atmosferă. Se aştepta să apară Dracula... Micuţa bonă cu aer de târfă reapăru şi murmură ceva la urechea lui Stelian Andreianu.

— *Davai*[5]*!* zise negustorul de armament. La masă.

Sufrageria era la fel de mare, cu o masă enormă din marmură roz, sfeşnice din argint impozante şi porţelan de Sevres. Era greu să mănânci somon după două sute de grame de caviar. Cerasela Andreianu se aşeză în capul mesei şi privirea ei senină se fixă în ochii lui Malko cu o flacără neaşteptată în fundul pupilelor albastru deschis.

Aşezat în faţa lui Malko, stăpânul casei nu părea să observe nimic, concentrat pe porţia de somon. Aparent, nu ştia de scurta aventură dintre Ruxandra şi Malko. Sau nu îl interesa. Continuă cu vodcă simplă... Malko îşi zise că, dacă mai aştepta până mâine, nu o să îşi mai amintească ce se întâmplase acolo.

— Frank Capistrano personal m-a trimis aici, preciză el. Trebuie să fie ceva important...

Ochii mici şi negri ai românului îl ţintuiră cu o expresie ascuţită, demonstrând că vodca nu îşi făcuse încă efectul.

— Da, confirmă el, este o treabă foarte delicată.

Sub masă, piciorul drept al Ceraselei se lipi brusc de gamba stângă a lui Malko.

— Cu arme? insistă acesta.

Stelian Andreianu aşteptă să înghită o bucată enormă de somon înainte de a întreba:

— Aţi auzit vorbindu-se de arme termobarice?

— Nu, recunoscu Malko. Ce sunt?

— Armele termobarice, explică Stelian Andreianu, sunt

[5] Haideţi!

numite de americani *fuel-air explosives.* Este vorba de utilizarea oxigenului prezent în atmosferă drept carburant într-o reacţie explozivă. La început, ideea era de a reproduce fenomenele exploziilor accidentale de gaz, de grizu. Sovieticii le-au utilizat mult în Afganistan şi continuă acum în Cecenia. Principiul este simplu: proiectilul, explodând, degajă un nor de aerosol care se aprinde consumând oxigenul, creând astfel o enormă suprapresiune. În câteva microsecunde, distruge literalmente tot ce întâlneşte în raza lui de acţiune. Or, acest „nor" mortal zboară cu 3000 de metri pe secundă!

— Concret, întrebă Malko, ce se întâmplă?

Cât dură explicaţia tehnică a soţului ei, Cerasela continuă mecanic să îşi frece piciorul de al lui. O strălucire veselă lumină pupilele negre ale negustorului de arme.

— Imaginaţi-vă, zise el, că o rachetă termobarică explodează într-un restaurant, de exemplu. Ei bine, toţi clienţii vor fi omorâţi în câteva secunde. De suflu şi de căldură. În 1978, în campingul Los Alfaques, în Spania, a explodat un camion-cisternă cu oxid de propilenă. Bilanţul: 150 de morţi, 500 de arşi grav şi douăsprezece clădiri distruse. Cei care credeau că scapă fugind în apă au murit fierţi de vii.

— Uimitor! recunoscu Malko. Dar care este legătura cu prezenţa mea aici?

Undele sexuale expediate de privirile Ceraselei începeau să îşi facă efectul: cu greu reuşea să se concentreze. Stelian Andreianu zâmbi.

— Ei bine, prietenii noştri bulgari de la societatea Arsenal Corp, din Gopat, au pus la punct o rachetă RPG 7 termobarică! GTB-7G, mai perfecţionată decât cea a ruşilor deoarece încărcătura propulsivă este cu combustie lentă iar tirul se execută fără a degaja jet de praf în spatele tubului, ceea ce permite să se tragă dintr-un loc mascat. În plus, nu costă decât 1850 de euro…

— Marfă bună, recunoscu Malko.

— Or, cel care a pus la punct această tehnologie este un diletant. Se numeşte Georges Markov şi este preocupat mai mult de viţa de vie. Un tip fermecător.

Malko tresări. Piciorul descălţat al Ceraselei Andreianu tocmai se aşezase pe marginea scaunului şi degetul ei mare, abil, începu să se frece între picioarele lui. Privirea palidă a tinerei romînce rămase la fel de limpede şi nu părea interesată de discuţie.

Stelian Andreianu bău o gură de vodcă şi concluzionă:

— Sunteţi aici fiindcă am obţinut o informaţie *foarte* importantă: firma bulgărească Arsenal Corp se pregăteşte să vândă un lot de două sute de rachete termobarice GTB-7G unei unităţi a armatei ruse, Grupul Operaţional din Transnistria, cu baza la Tiraspol, în Moldova.

— Mai sunt încă trupe ruseşti în Moldova? se miră Malko.

— Da, înainte era Armata a XIV-a, iar acum mai sunt 1500 de oameni conduşi de generalul de brigadă Alexandr Vladimirovici Ruşkov. Care se subordonează direct Moscovei.

Moldova, prinsă între România şi Ucraina, fusese împărţită întotdeauna între cei doi mari vecini şi Transnistria, regiune lipită de Ucraina, rusofonă şi rusofilă. Totuşi, Malko nu vedea legătura între prezenţa lui şi vânzarea de rachete termobarice de către bulgari ruşilor... Cât despre Cerasela Andrelanu, se întinsese pe scaunul el, pentru a putea ajunge mai bine cu piciorul la Malko... Servitoarea blondă care apăru cu şerbetul nu avu cum să nu îşi dea seama: stăpâna era aproape întinsă pe scaun!

— Totuşi, nu sunt aici pentru a-l împiedica pe bulgari să vândă arme ruşilor! remarcă Malko.

Stelian Andreianu izbucni în râs.

— Bineînţeles că nu! Dar generalul Ruşkov este o secătură, un specialist în traficul de arme. Acum câteva luni, a vândut rachete de calibru 122 Hezbollahului libanez, livrate în Cipru. În cazul celor două sute de rachete termobarice, a furnizat bulgarilor un fals *end-user*. Nu gruparea lui le va utiliza, ci oameni care l-au fost prezentaţi de către mafioţii ruşi. Irakieni care au sosit la Chişinău pentru a prelua livrarea.

Malko începea să înţeleagă.

— Unde sunt rachetele?

— Au fost livrate la Tiraspol, acum cincisprezece zile, de

către bulgari.

— Ei ştiu?

— Se pare că nu. Unul dintre ei m-a anunţat.

— Trebuie deci să interceptez acest material? avansă Malko.

— Asta! Este uşor, răspunse românul. Trebuie să fie încărcate în portul Constanţa pe un cargou cipriot al cărui nume îl ştiu. Românii vor coopera. Prietenii noştri de la Langley[6] vor să afle *cine* le cumpără. Şi îndeosebi, cum sunt plătite.

— Adică?

— Se pare că ruşii cer să fie plătiţi în bani lichizi. Şi asta interesează mai mult pe amicii noştri de la Langley.

— De ce?

Stelian Andreianu râgâi discret şi adăugă:

— Avem întâlnire mâine cu Lance Porterfield, şeful biroului Agenţiei de la Bucureşti, pentru a lua masa. Vă va explica ideea lui.

— Ideea lui?

— Da, cred că vrea să vă bage pe lângă cumpărători drept unul dintre ruşii care vând armele. Evident, nu va fi simplu. Chiar dacă rusa dumneavoastră este perfectă. Acolo, ruşii sunt ca la ei acasă.

Degetul mare de la piciorul Ceraselei Andreianu devenea tot mai agresiv, deplasându-se rapid pe piciorul lui Malko, pe sub faţa de masă. Acesta era din ce în ce mai intrigat. Chiar dacă această nouă rachetă termobarică era devastatoare, nu era treaba unui şef de misiune de anvergura sa să regleze acest gen de afacere, care nu risca să modifice balanţa strategică în Irak. Era deci altceva…

— Am impresia că nu vi s-a spus totul, concluzionă el.

— Posibil, recunoscu negustorul de arme. Vom vedea mâine. Haide, am mâncat destul! Înainte de culcare o să vă arăt galeria mea de tablouri. Le pictez chiar eu.

Era deja în picioare. Cerasela nu avu timp să îşi retragă piciorul şi să se încalţe la loc. Deja, soţul ei o trăgea după el ţinând-o de talie.

---

[6] Sediul Central CIA din SUA, statul Virginia (n. tr.).

Malko îi urmă. Omiţând să îi spună gazdei sale că văzuse *deja* faimoasele tablouri. Le descoperise în compania primei lui soţii, Ruxandra.

Urmară un culoar lung cu pereţi din piatră care ducea la o uşă din lemn închis la culoare, decorat cu ţinte aurite şi cu o încuietoare enormă. Stelian Andreianu o deschise şi intră, împingând-o înainte pe Cerasela.

*

* *

La început, Malko nu distinse decât câteva puncte luminoase sclipind în întunericul total. Candelabre aprinse într-o încăpere imensă cu pereţi complet negri. Decorul nu se schimbase de la ultima lui vizită, de-acum zece ani...

Beţişoare de tămâie, presărate peste tot, difuzau un miros dulceag, ameţitor. Ochii i se obişnuiau cu întunericul şi Malko recunoscu patul mare cu baldachin, câteva mobile din lemn închis la culoare care se confundau cu pereţii şi, într-un colţ, aparate nichelate ce aminteau de o sală de forţă.

— Luminează tabloul! Ordonă românul soţiei sale.

Cerasela Andreianu răsuci un comutator şi spoturi luminară imediat un imens triptic ce ocupa tot peretele, în faţa căruia se găseau toţi trei, Cerasela încadrată de cei doi bărbaţi. Ea se mişcă uşor şi Malko o simţi lipindu-se fugitiv de el. Stelian Andreianu părea fascinat de acest tablou, pe care îl ştia, probabil, pe dinafară. Cerasela întoarse capul spre Malko. În semiîntuneric, ochii spălăciţi semănau cu opalul. Simţi că îl ia de mână şi îl ghidează spre crăpătura fustei lungi de piele.

Degetele lui atinseră marginea de nailon a unui ciorap, apoi pielea caldă a coapsei, mai sus. Malko se opri, deranjat. Stelian Andreianu tocmai se întorcea spre el.

— Vă place? întrebă el.

Era un Jerome Bosch pornografic! O imensă frescă, în care femei, unele mai frumoase decât altele, se supuneau tuturor felurilor de suplicii cu puternică conotaţie sexuală.

În centru, una dintre ele era ţinută de patru bărbaţi care o înfigeau într-un par în formă de sex monstruos. Rictusul ei putea la fel de bine să evoce plăcerea şi durerea în acelaşi

timp. În stânga ei, o tânără se lăsa sodomizată de un berbec, legată de o maşinărie medievală. În stânga, o fiinţă jumătate bărbat, jumătate dragon îşi înfigea membrul supradimensionat într-o femeie cu privirea congestionată.

— Aveţi mult talent, recunoscu Malko.

Chiar şi în semiîntuneric, Stelian Andreianu nu putea să nu vadă că avea mâna între picioarele soţiei lui.

Totuşi, se mulţumi să zică:

— Priviţi-o bine! Eu îi descopăr mereu aspecte noi.

Îşi reluă contemplarea şi Cerasela profită pentru a îi trage mâna lui Malko mai sus, aducându-i degetele în contact cu sexul fierbinte şi umed. Observă că ea gâfâia uşor. Din cauza degetelor lui sau a tabloului?

Malko îl parcurse cu privirea. În fundal, câţiva traşi în ţeapă aminteau de legenda lui Vlad Ţepeş. Pierdut în contemplarea tripticului, Malko simţea cum Cerasela se îndepărtează de el. Se aşează în faţa soţului ei, înlemnit în continuare în faţa operei lui şi îngenunche într-o postură care nu lăsa nici o îndoială asupra ceea ce urma să facă. Malko rămase nemişcat şi, curând, văzu în penumbră capul femeii mişcându-se în ritmul unei felaţii lente. Jenat, făcu un pas spre uşă, dar vocea lui Stelian Andreianu sparse liniştea. Cu un sunet straniu, ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— Nu plecaţi, voi avea nevoie de dumneavoastră pentru a satisface această căţea.

Malko se opri în loc, nu se putea abţine să nu privească ceea ce se întâmpla la doi metri de el. Fără a-şi întrerupe actul de vestală, Cerasela Andreianu îşi scoase puloverul mov, apoi sutienul. De îndată, soţul ei îi apucă sfârcurile între degete şi începu să i le frece încet, reproducând una dintre scenele tripticului. Cerasela îşi duse mâna stângă între fese şi îşi înteţi ritmul, balansându-se tot mai repede înainte şi înapoi, ca un rabin în timpul rugăciunii. Dintr-o dată, se auzi un ţipăt răguşit şi Malko înţelese că românul ejaculase.

Clătinându-se, negustorul de arme se propti de o mobilă neagră, pentru a nu cădea. Cerasela se ridicase deja de jos. Fără un cuvânt, se apropie de Malko, îl luă de mână şi îl duse în „sala de gimnastică”. Se opri în faţa unui aparat

ciudat, un şevalet în formă de X, format din două tuburi de metal cromat şi înzestrat cu două brăţări din piele.

Cerasela se aşeză în faţa aparatului, îşi desfăcu picioarele şi îl privi fix pe Malko.

— Leagă-mă şi violează-mă, îi ceru ea, deschizându-şi ostentativ gura.

Exact aceleaşi cuvinte spuse de Ruxandra Andreianu acum zece ani. Nu e posibil ca două femei să aibă exact aceleaşi gusturi sexuale! Ca pentru a-i răspunde la întrebarea nerostită de Malko, Stelian Andreianu îi şopti:

— Fă ce-ţi cere! Eu sunt obosit. O să vă privesc, e foarte excitant.

Malko realiză că toată această scenă ciudată îi provocase o erecţie spontană. Cerasela insistă:

— Vreau să-ţi simt sexul până în fundul gâtului…

— Fă ce-ţi spune, repetă soţul ei.

Românul înconjură şevaletul şi o imobiliză pe tânăra femeie, legând-o cu brăţările din piele. Malko, ca şi cum s-ar fi dedublat, se dezbrăcă şi înaintă un pas. Cerasela aştepta, cu capul întors spre el, cu privirea înceţoşată. Gura ei l-a înghiţit cu lăcomie, ca o caracatiţă. Începu să-l aspire cu mişcări scurte şi rapide. Evident, felaţia era a doua sa natură. Brusc, încetini, scoase un geamăt şi aproape că-l muşcă. Soţul ei îi înfipse lent în vintre un enorm olisbos[7] din abanos. Felaţia ei deveni frenetică. Şevaletul din metal tremura. Malko îşi simţea tot corpul vibrând de excitare, în timp ce soţul ei o viola cu acel falus negru.

Dintr-o dată, bărbatul înlocui olisbosul de care se folosise cu un altul, monstruos. Cerasela urlă, corpul i se scutură cuprins parcă de frisoane, iar sexul oral deveni sălbatic. Malko avu impresia că limba femeii îi ajunse până în măduva spinării. Tot mai frenetic, din ce în ce mai violent. Malko o auzi ţipând în timp ce ejacula…

Era halucinant. Un joc imoral, dar atât de excitant…

Stelian Andreianu îşi reveni imediat, o eliberă pe femeia lui de falusul enorm şi îi adresă un zâmbet îngăduitor lui Malko.

— Vino! spuse ei. Îi place să rămână singură după.

[7] Cuvânt grecesc care desemnează un falus artificial (n. tr.).

Înviorat, Malko nu scoase un cuvânt şi îl urmă până în salon. Negustorul de arme se aruncă pe canapeaua din piele neagră. Luă sticla de şampanie şi sorbi din ea cu lăcomie.

Malko nu mai ştia ce trebuia să creadă despre această seară ciudată.

Ca şi cum vorbea pentru sine, Stelian Andreianu zise absent:

— Când am cunoscut-o pe Cerasela, era o gâsculiţă. Nu se pricepea deloc la sex, nu avea nici o plăcere. Prima dată când am adus-o aici, mi-a zis că eram un monstru, un nebun, urmaş al lui Vlad Ţepeş. L-am explicat că dacă voia să rămână cu mine, trebuia să mă satisfacă... Sunt prea bătrân pentru a-mi schimba gusturile sexuale... Şi, pentru că îi era foame, s-a supus. Iar acum, experimentează tot felul de plăceri erotice. Era fermecată de venirea dumneavoastră. Îi mai aduce puţină varietate...

Termină sticla de şampanie şi, pe un ton mult mai serios, zise zâmbind:

— Am avut dreptate să ne destindem în seara aceasta. Fiindcă la Chişinău, ar fi prea periculos.

Capitolul IV.

Aşezată lângă „Frankenstein”, Cerasela Andreianu, cu o căciulă de zibelină asortată la palton, machiată lejer, foarte şic, părea complet detaşată de cea care fusese cu o seară înainte. O soţie cuminte, ce profita de o întâlnire a soţului ei în Bucureşti pentru a face puţin shopping. Comerciantul de arme luase micul dejun cu Malko şi părea în dispoziţie excelentă.

— O să ne întâlnim cu un vechi prieten. Marin Sorescu, explică el în timp ce rulau pe interminabilul bulevard Kiseleff.

Ceaţa se mai ridicase, dar atmosfera era la fel de sinistră. România nu se trezise încă după comunism. Maşina opri la un semafor, înconjurat de o haită de câini vagabonzi şi înfometaţi...

— Uneori, noaptea, atacă, zise românul, sunt cu miile în Bucureşti. Nimeni nu a putut scăpa de ei.

— Îl cunosc pe prietenul dumneavoastră, zise Malko. M-a ajutat data trecută.

Marin Sorescu era un fost securist. În urmă cu zece ani trecuse la americani.

— Pe el l-am trimis la Chişinău să-i verifice pe cei care cumpără armele, continuă Stelian Andreianu. S-au cazat la hotel *Cosmos*. Apropo, l-aţi întâlnit pe şeful biroului din Bucureşti, Lance Porterfield?

— Nu.

Erau ceva mai multe maşini în centru. Gelu opri Mercedesul 560 în faţa hotelului *Intercontinental*, lângă Teatrul Naţional şi intrară în hotel. Cerasela nici măcar nu se întoarse pentru a-l saluta pe Malko... Ingratitudine deranjantă. Doi bărbaţi stăteau în colţul barului. Malko îl recunoscu pe Marin Sorescu, fostul om forte din Securitate. Aproape că nu se schimbase în zece ani, cu aceeaşi mustaţă stufoasă, nasul impozant, părul poate ceva mai alb. La fel de prost îmbrăcat. Celălalt, mai mic de înălţime, cu cărare într-o parte, cravată în dungi, se precipită spre

Malko, cu mâna întinsă.

— *Welcome*! Eu sunt Lance Porterfield şi am auzit multe despre dumneavoastră. Mă simt flatat să vă cunosc.

Un şef de sucursală clasic, adecvat postului său, dar cu siguranţă fricos ca un iepure.

Marin Sorescu îi strânse mâna lui Malko zâmbind.

— Bucuros să vă revăd, zise el.

Luară loc şi comandară cafele. După o pauză scurtă, Lance Porterfield începu:

Graţie domnului Andreianu, am aflat despre această vânzare de arme a Grupului Operaţional al generalului Ruşkov şi de redirecţionarea materialelor către nişte cumpărători din Orientul Mijlociu, care se află în acest moment la Chişinău.

— L-aţi identificat? întrebă Malko.

Marin Sorescu scoase nişte hârtii din servieta lui veche din piele roasă.

— Latã fotocopiile paşapoartelor, anunţă el. Recepţionista de la *Cosmos* s-a arătat cooperantă.

Fosta lui poziţie în Securitate era de folos încă… Malko privi cele două paşapoarte. Unul era libanez, cu numele de Najib El-Khury, celălalt iordanian, cu numele de Osman Taybeh. Existau probabil mii de El-Khury în Liban şi tot atâţia Taybeh.

Malko i le dădu lui Porterfield.

— Sunt autentice?

— Sunt în curs de verificare, dar posibil să fie falsuri.

— Cine este beneficiarul mărfii, după părerea dumneavoastră?

— Irakul, evident.

Li se aduseră cafelele şi tăcură câteva clipe.

— Explicaţi-mi ce vreţi, ceru Malko, puţin deranjat că fusese mobilizat pentru ceva ce părea a fi doar un trafic oarecare de arme.

Stelian Andreianu răspunse în locul americanului.

— Aşa cum v-am spus aseară, generalul Ruşkov a comandat bulgarilor două sute de rachete termobarice GTG-G7. Au fost livrate acum cincisprezece zile. Marfa a plecat din portul Varna şi a fost descărcată la Odessa, fiind

preluată de Grupul Operaţional al generalului Ruşkov. De acolo, rachetele au fost duse la Tiraspol, în baza militară. Generalul le-a oferit bulgarilor un *end-user* perfect legal şi i-a plătit prin virament bancar. În această privinţă, situaţia este perfect clară, iar bulgarii nu mai au nici o problemă.

— Şi de ce v-aţi gândit la o intrigă? Întrebă Malko.

Românul zâmbi.

— Generalul Ruşkov nu trăieşte decât din aşa ceva! Grupul lui este foarte departe de Moscova şi se autofinanţează. A livrat deja muniţie către Coasta de Fildeş, pornind din Odessa, cu avioane ucrainene. Dar, de obicei, ei vând din propria dotare... în plus, în Rusia, armele termobarice sunt rezervate anumitor unităţi speciale. Am discutat asta cu domnul Porterfield, care a deblocat fonduri pentru o anchetă preliminară. Amicul nostru Marin s-a dus în Moldova şi i-a reperat la hotelul *Cosmos* pe aceşti doi arabi sosiţi la Chişinău cu o cursă de la Beirut. Discutând cu colegi de la poliţia de frontieră, am descoperit că cei doi mai fuseseră deja în Moldova pentru a achiziţiona sisteme de deschidere automată pentru uşi de garaj.

— Uşi de garaj? se miră Malko.

Lance Porterfield interveni.

— Da, oamenii noştri din Irak au recuperat din dispozitivele explozive improvizate elemente neexplodate de declanşare a focului, care foloseau sisteme de deschidere automată a uşilor de garaj. Am depistat şi fabricantul: o firmă ucraineană cu punct de desfacere în Chişinău. Graţie domnului Sorescu, am putut identifica cumpărătorul: Najib El-Khury. Domnul Sorescu a cerut amicilor săi moldoveni să îl anunţe imediat ce acest individ revine în Moldova. Ceea ce ne-a permis să îi localizăm rapid pe cei doi suspecţi. Aşa că, în ciuda paşaportului libanez, ştim că ceea ce cumpără este destinat grupărilor armate sunite irakiene.

— Bine lucrat, recunoscu Malko. Apoi?

— Marin Sorescu s-a instalat la Chişinău, la hotel *Cosmos* şi i-a urmărit pe cei doi arabi. A doua zi după sosire, a văzut venind la ei un civil cu alură de militar şi care vorbea rusa. A făcut câteva fotografii şi le-a arătat amicului nostru

Stelian care cunoaşte multă lume.

Comerciantul de arme îşi aprinse o ţigară, prima pe acea zi. Suflă fumul şi zise pe un ton glumeţ:

— Era vorba de o veche cunoştinţă: maiorul Evgheni Nikolaev. Umbra generalului Ruşkov, specialist în vânzarea clandestină de arme.

— Cei doi arabi au plecat împreună cu el, cu maşina, la Tiraspol, reluă Marin Sorescu. L-am urmărit până la intrarea într-o bază militară a Grupului Operaţional, acolo unde se află *Kommandatura* generalului Ruşkov. Au rămas acolo mai bine de trei ore şi, seara, la întoarcerea în Chişinău, au adus prostituate la hotel şi au sărbătorit.

Mereu aceeaşi manieră de a celebra o victorie.

— Şi după aceea? întrebă Malko.

— Au mers în portul Constanţa, în România. Am fost după ei şi acolo. S-au întâlnit, într-un hotel mic, cu căpitanul cargoului cipriot *Summerland*, care va pleca în curând spre portul sirian Lattaqia, cu o încărcătură de maşini şi containere.

— Adaug, completă şeful biroului CIA, că acest cargou este cunoscut ca fiind utilizat în diverse traficuri.

— Deci, concluzionă Malko, aceşti doi arabi au venit să cumpere rachete termobarice de la ruşi şi le vor expedia cu vaporul în Siria, de unde vor ajunge în Irak?

— Exact, confirmă americanul.

— Presupun, remarcă Malko, că nu trebuie să fie foarte dificil de interceptat această încărcătură, la frontiera moldovo-română. Nu sunt prea multe trasee, dacă îmi amintesc bine. Cum vor să treacă graniţa cu încărcătura?

Marin Sorescu zâmbi pe sub mustaţă.

— Ca toată lumea: mituind vameşii care sunt plătiţi mizerabil. Nici o problemă.

— Puteţi să reţineţi acest cargou ceva mai târziu, sugeră Malko.

— Exact, recunoscu şeful biroului CIA. Dar nu asta căutăm, altfel nu vă mai puneam pe drumuri.

— Ce doriţi exact? întrebă Malko, intrigat.

— Cei doi, explică americanul, au depus în seiful hotelului o valiză. Avem motive să credem că este plină cu bani. Căci

ruşii vor să fie plătiţi cash.

Marin Sorescu completă:

— Ruşii nu agreează cecurile, nici viramentele bancare.

Malko nu înţelegea unde voiau să ajungă. Stelian Andreianu puse punctul pe i:

— Domnul Porterfield vrea să intre în posesia acestor bani. După preţul de cumpărare al rachetelor termobarice, trebuie să fie 600 000 de dolari, căci ruşii se dau şi peste cap pentru a încheia tranzacţia.

— De ce vă interesează atât de mult aceşti bani? se miră Malko.

O asemenea sumă putea acoperi un sfert de oră de război în Irak…

— Langley nu mi-a precizat, dar cred că Agenţia vrea să stabilească provenienţa lor, răspunse şeful biroului.

Bineînţeles, este extrem de delicat. De aceea am făcut apel la dumneavoastră.

— Vreţi să jefuiţi hotelul?

Lance Porterfield nici nu zâmbi.

— Nu, nu trebuie să atragem atenţia poliţiei moldoveneşti şi ar fi greu să nu recurgem la violenţă. Nu, ideea este să îi facem pe cei doi arabi să vă dea banii…

— Cum?

— Dându-vă drept vânzător, zise americanul. Vorbiţi perfect rusa, nu-i aşa?

*

* *

Malko lăsă să treacă vreo câteva secunde până să îşi revină. De la o banală misiune, ajunsese la o treabă împuţită!

— Vorbesc rusa, desigur, răspunse el, dar aceşti arabi l-au întâlnit pe intermediar, pe maiorul Nikolaev. Va fi greu să mă dau drept el.

Urmă o linişte profundă, ruptă de Stelian Andreianu.

— Cred că am găsit o soluţie, anunţă el modest. Ştiu cum se derulează astfel de negocieri. Predare-primire.

— Adică?

— Ruşii vor veni cu marfa, probabil într-un camion „neutru”, pentru a putea trece frontiera fără probleme.

Arabii vor proceda la o verificare prin sondare, dar ei ştiu că vânzătorii nu îi „ameţesc”. Şi ei sunt într-o poziţie delicată. Cumpărătorii nemulţumiţi i-ar putea şantaja. Deci, odată verificată marfa, vor da banii celui care îi va însoţi. Va fi suficient să le explicaţi că maiorul Nikolaev a avut o problemă. Nu vor da atenţie.

Malko se forţă să zâmbească.

— Mai este un detaliu: cum voi intra în posesia mărfii?

Stelian Andreianu zâmbi.

— O să o furăm de la ruşi!

Linişte din nou, întreruptă de Malko.

— Cum?

Comerciantul de arme avea răspunsul pregătit.

— Aceste rachete sunt depozitate la Tiraspol la *Kommandatura* Grupului Operaţional, explică el. Nu cred că schimbul se face acolo, ar fi prea bătător la ochi. Armele vor fi duse la Chişinău sau în împrejurimi, într-un vehicul anonim. Trebuie să îl interceptăm *înainte* de a se întâlni cu arabii. În aceste afaceri – eu am făcut-o frecvent – dai un simplu telefon pentru a fixa întâlnirea şi apoi totul se petrece rapid. Cred că ruşii vor da un şofer pentru camion, care va avea contactele necesare pentru a trece frontiera română. Va trebui să îl neutralizăm şi pe el.

Malko se încruntă şi obiectă:

— Trebuie să fie multe autovehicule care ies din această *Kommandatura*. Cum îl identificăm pe cel bun, presupunând că ştim data livrării?

— Este foarte simplu, explică Marin Sorescu. Vehiculele care se află acolo au câte o plăcuţă cu armata rusă. Este normal: sunt vehicule militare. Dacă vedem ieşind din incintă un autovehicul civil, acela va fi cel bun.

— Este cam trasă de păr, făcu Malko.

— Nu avem de ales, concluzionă şeful biroului CIA. Ştiu că este riscant, dar nu avem altă variantă.

— Nu veniţi singur, completă Stelian Andreianu. Gelu, şoferul meu, vă va însoţi, ca şi prietenul nostru Marin. Dacă apar probleme cu moldovenii, acesta din urmă va fi de mare ajutor. Mai are câteva relaţii pe acolo.

— O.K., făcu Malko, dar cum punem mâna pe camion?

Presupun că ruşii vor fi înarmaţi. Pot fi numeroşi.

— Bineînţeles că nu, răspunse Stelian Andreianu. Maiorul Nikolaev şi un şofer. Este o operaţiune ilegală.

— Se vor apăra…

— Am un plan pentru a-i lua prin surprindere, îl asigură românul.

— Perfect, admise Malko, cu impresia că a picat într-o cursă. Totul este foarte frumos, dar nu ştim când se va face livrarea.

Comerciantul de arme arboră imediat un zâmbet răutăcios.

— Nu chiar… Cei doi arabi au rezervare la cursa spre Beirut de poimâine şi cred că îşi vor lua o marjă de siguranţă. Înţelegeţi de ce am solicitat să veniţi de urgenţă? Aş dori să porniţi spre Chişinău chiar azi, până-n prânz.

*

* *

Restaurantul hotelului *Naţional* din Chişinău era la fel de rece ca şi faţada ultramodernă cu cincisprezece etaje. Malko, care se cazase la Seabaco, împreună cu „Frankenstein” şi Marin Sorescu, epuizat de drum, îi aruncă o privire dezgustată.

Au mers cinci ore, cinci ore de zdruncinături prin ceaţă, din deal în deal, pe drumuri sinuoase şi desfundate. Parcă s-ar fi aflat în anii ’50 în Rusia; încă multe căruţe cu cai şi chiar câteva maşini vechi din epoca sovietică. O ploaie fină îi obligase să ruleze încet şi ajunseră la Chişinău la ora cinci seara. Centrul oraşului era oribil, cu nenumărate sensuri unice. Pentru a merge de la Seabaco la Naţional, le trebuise o jumătate de oră, când nu erau de fapt decât trei sute de metri. De altfel, imediat ce traversaseră Prutul, râul care marca frontiera dintre România şi Moldova, intraseră parcă în altă lume.

Părăsiseră proprietatea comerciantului de arme pe la prânz, după ce făcuseră „plinul”. Portbagajul conţinea suficiente arme pentru a ataca Fort Knox. „Eşantioanele” deţinute de Stelian Andreianu. Pistoale-mitralieră Skorpio şi MP5, plus o jumătate de duzină de pistolete şi câteva veste antiglonţ. Fără a mai vorbi de muniţie. Românul era un tip

prevăzător… Bineînţeles, Lance Porterfield îşi luase rămas bun cu o voce tremurată, dar nu depăşise marginile Bucureştilor. Funcţia sa „oficială” – era sub acoperire diplomatică – îi interzicea acest gen de aventură…

În timp ce rulau în mijlocul câmpiei cenuşii care se prelungea până la Marea Neagră, pe şoseaua E 581, care în ciuda denumirii internaţionale, nu era decât un drum modest cu două benzi, al cărei asfalt se desprindea ca pielea de pe un om ars, Malko se gândea la ce îl aştepta la Chişinău. Ruşii nu erau genul să se lase jefuiţi fără a opune rezistenţă. Stelian Andreianu îi pusese la dispoziţie, pe lângă „Frankenstein” şi Mercedesul 560. Gelu nu deschisese gura, iar Marin Sorescu părea perfect relaxat.

— De ce rulează atât de încet? întrebă Malko, mirat că puternica maşină nu depăşea 80 la oră.

Un kilometru mai departe, Marin Sorescu arătă cu degetul o maşină cu antene şi girofar, în spatele unui tufiş.

— Poliţia! Au radare. Inutil să pierdem timpul. Este singura lor sursă de venit, ar trebui să negociezi şi cu ce avem noi în portbagaj…

Tocmai traversau o localitate tristă şi urâtă cu rânduri de case dărăpănate. Când te gândeşti că România urma să intre în Europa! Aici se trăia ca în secolul XIX încă. După alte sate intrară pe un pod ce traversa un râu mic: Prutul. Postul de frontieră era la un kilometru. Puţine autovehicule, funcţionari obtuzi, fermi, avizi. „Frankenstein” începu să împartă bani şi trecură fără probleme, angajându-se pe o şosea care urca un deal. Nu se vedeau decât tractoare. O oră de drum până în capitala complet distrusă în 1945. În afară de statuia lui Ştefan cel Mare, nu mai rămăsese mare lucru din fostul oraş, ocupat de mulţi evrei, decimaţi de nazişti în cel de-al doilea război mondial. Supravieţuitorii veneau frecvent din cele patru colţuri ale lumii, căutând urme ale tinereţii lor…

La intrarea în Chişinău, au fost nevoiţi să ruleze încet în urma unui autobuz prăfuit şi verzui, plin cu ţărani. O ploaie fină începuse să cadă, accentuând şi mai mult latura sinistră a acestei minuscule capitale, prinsă între două lumi. Chiar dacă Ucraina se delimitase de Rusia, erau tot slavi,

care îi urau pe români.

La hotel *Seabaco*, „Frankenstein” urcă valiza cu materialele aduse.

La puţin timp după sosirea lor. Marin Sorescu ciocăni la uşa lui Malko.

— Mergem la *Naţional*. Se duc să ia masa acolo. De la bar, vom putea să îi observăm. Merită să îi cunoaşteţi din vedere.

— De unde ştiţi? întrebă Malko, mirat.

— Am angajat pe cineva pentru filaj, Călin, un fost coleg din Securitate. Pentru 50 de dolari pe zi, îi supraveghează. Aici nu găseşti uşor de lucru.

*

* *

Aleseseră colţul cel mai întunecat al barului de la Naţional, Malko stând mai retras. Avantaj: vedere directă spre intrarea în restaurant. Oamenii care veneau să ia masa defilau prin faţa lor. Erau acolo de douăzeci de minute când Marin Sorescu duse telefonul la ureche şi anunţă:

— Sosesc.

Călin lucra bine.

Malko nu scăpă din ochi uşa de la intrare. După puţin timp, văzu sosind doi tipi cu alură orientală, înfăşuraţi în canadiene. Păr lung, mustaţă, treizeci de ani, nimic particular. Unul dintre ei avea chelie. Trecură prin faţa lor fără să îi remarce şi intrară în restaurant.

— Îi puteţi recunoaşte? se asigură Marin Sorescu.

— Nici o problemă! îl linişti Malko.

— Atunci, plecăm. Nu trebuie să ne repereze. Trebuie să ne organizăm pentru mâine. Dar mai întâi vom mânca ceva.

*

* *

În restaurantul de la *Seabaco* te-ai fi crezut într-un „deli” new-yorkez. Se vorbea idiş la toate mesele! Bărbaţi în vârstă, uneori cu copii după ei, scăpaţi din camerele de gazare. În laşi, ceva mai la nord, naziştii decimaseră populaţii.

— Iată cum vom proceda, anunţă Marin Sorescu. Livrarea se va efectua cu siguranţă mâine, fiindcă arabii pleacă

poimâine. Va fi probabil dimineaţă, căci după aceea trebuie să ajungă la Constanţa, un drum de 400 de km... Deci, vom pleca spre Tiraspol la şapte dimineaţa. Cu două maşini. Dumneavoastră în Mercedes, cu mine. Călin va fi cu Gelu în maşina lui. O Dacia căreia i-a schimbat numerele de înmatriculare. Vom aştepta la ieşirea din *Kommandatura* la Tiraspol. Când camionul cu numere moldoveneşti va ieşi, îl vom urmări. Cred că va merge direct, trecând prin Tighina şi Bulboaca. După această aşezare este un drum drept care traversează o zonă agricolă. În acest sezon nu este nimeni pe câmp. Acolo vom acţiona...

— Cum? se nelinişti Malko.

— Călin şi Gelu vor depăşi camionul şi îl vor face să oprească. Noi vom fi în urmă să îl împiedicăm să dea în spate. Ei îi vor forţa pe şofer şi pe maiorul Nikolaev să coboare şi îi vor băga în portbagajul Mercedesului. Apoi, eu voi urca la volanul camionului iar dumneavoastră mă veţi urma cu Mercedesul. Vom lăsa camionul în apropiere de hotel *Seabaco*, în vestul oraşului, iar eu voi rămâne să îl păzesc. Dumneavoastră mergeţi la hotel şi îi căutaţi pe arabi.

— Există riscul să reacţioneze! zise Malko.

Românul zâmbi.

— Nu. Călin are un RPG 7. Îi va calma. Apoi, dumneavoastră vă jucaţi rolul, dar trebuie ca totul să se desfăşoare bine. Ei nu au nici un motiv să se îndoiască.

— Nu cunoaşteţi ce au convenit cu maiorul Nikolaev, obiectă Malko.

Ex-agentul Securităţii nu se nelinişti.

— Nu contează, veţi explica faptul că maiorul Nikolaev a avut o problemă, că trebuie doar să primiţi banii în schimbul camionului.

— Şi dacă telefonează maiorului Nikolaev?

— Este un risc, recunoscu românul, dar minim. Vor vrea să plece cât mai repede spre Constanţa. Tot ce vor sunt rachetele. Dacă îi duceţi direct la camion, nu vor mai sta la discuţii.

Malko rămase tăcut. Această operaţiune aşa rapid pusă la cale nu îi sugera nimic bun.

— Şi apoi?

— Nu va mai fi problema dumneavoastră. Vom avea banii. Imediat ce veţi intra în posesia lor, îl anunţăm pe domnul Porterfield iar el va anunţa vama română, pentru a-i intercepta la frontieră.

— Nu ar fi mai bine să îi lăsaţi să ajungă până la portul Constanţa? sugeră Malko. Aşa l-aţi putea aresta şi pe căpitanul vasului *Summerland*.

— Domnul Porterfield va decide, concluzionă Marin Sorescu.

— Iar ruşii?

— Gelu îi va elibera pe câmp…

Românul părea fermecat. Recomandă caviar, care era departe de cel de la Stelian Andreianu. Malko era mai puţin entuziast: avea de-a face cu oameni periculoşi şi în alertă permanentă. Deoarece nu stabiliseră un cod comun cu vânzătorul mărfii. Puţin câte puţin sala se golea: dimineaţă devreme, evreii new-yorkezi plecau în căutarea amintirilor.

Malko se duse în cameră, regretând că Cerasela nu lua parte la această expediţie. Ar fi avut nevoie să se destindă înainte de episodul de a doua zi. Să se dea drept ofiţer rus nu punea probleme tehnice, dar erau atâtea necunoscute…

Înainte de a se culca, privi spre strada Ciubotaru, bătută de ploaie, pustie, iar moralul îi scăzu enorm.

*

* *

De patruzeci şi cinci de minute, stăteau ascunşi la cincizeci de metri de intrarea în *Kommandatura* rusească, la intrarea de est din Tiraspol. Un cartier nereabilitat încă, cu bare de beton gri, câteva case vechi din lemn, terenuri necultivate. Circulaţie puţină. Câteva vehicule militare intrau şi ieşeau sub privirile indiferente ale celor două santinele. Toate purtau plăcuţe ale Armatei Roşii.

Malko căscă, neliniştit. Timpul era ceva mai frumos, dar cerul era încă acoperit. Privi la Dacia verde a lui Călin, parcată cu capota ridicată, aproape în faţa ieşirii din *Kommandatura*. Erau mai multe Dacii decât Mercedesuri pe străzile din Tiraspol. Lângă el. Marin Sorescu aprinse o ţigară.

Era abia opt dimineaţa.

Brusc, cu coada ochiului, văzu o santinelă ridicând bariera de la intrarea în *Kommandatura*, lăsând să iasă un vehicul. Pulsul îi crescu. Era un camion gri, un Kamaz. Plăcuţa de înmatriculare din faţă nici nu era moldovenească, ci românească! Când vehiculul trecu prin faţa lui, văzu trei bărbaţi înghesuiţi în cabină. Cel din mijloc era vizibil mai în vârstă decât ceilalţi doi: trebuia să fie maiorul Nikolaev. Camionul se îndepărtă înspre Tighina.

Precipitat, Călin închise capota Daciei şi urcă. Marin Sorescu aruncă ţigara şi porni; Malko, cu stomacul strâns, remarcă:

— Mi-aţi zis că vor fi doi. Sunt trei!

— Ştiu, recunoscu românul. Vom reuşi totuşi. Maşinal, aruncă o privire la pistolul mitralieră Skorpio aşezat pe podea. Malko îşi zise că această operaţiune improvizată începea să miroasă foarte urât.

Ca şi cum îi citise gândurile, Marin Sorescu luă din torpedou un pistolet automat Radom 9 mm şi i-l întinse.

— Nu se ştie niciodată. Luaţi-l.

Malko avea impresia că se află într-un bob lansat cu toată viteza, fără a avea vizibilitate. În mai puţin de o jumătate de oră, trebuia să atace camionul ruşilor. Ce altă surpriză neplăcută urmau să descopere?

Capitolul V.

Tocmai depăşeau Tighina, locaţie celebră pentru cupola aurită a bisericii ortodoxe şi mergeau de acum spre Bulboaca. Circulaţia era mai densă, multe camioane transportând produse fabricate în uzinele aflate la nord de Bulboaca. Malko nu scăpa din ochi placa de înmatriculare a camionului conţinând rachetele termobarice. Dacia verde era mult în faţa lor şi nu se vedea.

Un tractor, cu remorca încărcată cu porumb, îi forţă să încetinească puţin, iar Marin Sorescu tocmai se pregătea să facă o depăşire când telefonul mobil sună. Românul răspunse şi se întoarse spre Malko.

— Ei merg dincolo de Bulboaca. Este un drum drept, lung şi nici o localitate. Doar câmpuri şi păduri.

Malko simţi adrenalina cum începe să îi curgă în vene. Să opreşti un camion cu militari ruşi, cu siguranţă înarmaţi, într-o ţară străină, era ceva serios…

După Tighina, mai erau 36 de km până la Bulboaca. Douăzeci de minute. Marin Sorescu se concentra pe condus. Între tractoare, căruţe trase de cai, bătrânele Dacia care se târau dificil şi camioanele cu pneuri lustruite, era riscant excesul de viteză. Întâlniră o maşină albastră cu inscripţia POLIŢIA pe laturi şi doi poliţişti în uniformă în ea.

— Este multă poliţie pe drum?

— Nu, zise laconic românul, dar nu trebuie să întârziem.

— Iar ocupanţii camionului, ce facem cu ei? întrebă Malko. Aţi stabilit să îi puneţi în portbagajul acestei maşini. Nu vor încăpea toţi trei…

— Este adevărat, recunoscu românul, trăgând violent de volan pentru a evita un tractor care mergea cu zece kilometri la oră. Este o problemă. Nu îi putem lăsa liberi. Va trebui probabil să modificăm planul.

— Adică?

Malko nu era în largul lui: Marin Sorescu era cam prea evaziv. Acesta întoarse capul spre el.

— Vom vedea cum se va derula… Dar vom fi obligaţi să

găsim o altă soluţie.

Malko simţi cum i se zbârleşte părul.

— Doar nu o să îi…

Marin Sorescu oftă profund.

— Ascultaţi, mai întâi o să-i dăm jos din camion. Cred că nu vor opune rezistenţă. Apoi, îi vom duce ceva mai departe, sunt destule păduri în zonă. Îi putem abandona acolo.

— Vor alerta imediat *Kommandatura*! obiectă Malko. Care îi va anunţa pe arabi.

Un nou oftat.

— Ei da… Deci, trebuie să îi împiedicăm să o facă; sunteţi de acord, nu?

Malko simţi o încordare bruscă în ceafă. Clac, cursa se închidea. Fără să îşi dea seama, tocmai lua parte la eliminarea fizică a celor trei ruşi.

— Nu se poate, replică el. Nu poţi să omori trei oameni cu sânge rece!

Românul aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde.

— Ascultaţi, făcu el, dumneavoastră o să plecaţi, eu rămân la Bucureşti. Aceşti tipi vor dori să se răzbune. Sunt feroci. Nu am chef să fiu masacrat împreună cu toată familia. O.K., vă fac o propunere: fiindcă putem băga doi în portbagaj, îl eliminăm pe maior. Ceilalţi doi nu vor face nimic.

— Este abominabil! făcu Malko, nervos.

— La dracu’! Atunci, renunţăm şi ne întoarcem.

Încetini: primele case din Bulboaca apăreau în faţa lor.

Malko rămase tăcut, întrebându-se dacă ex-agentul Securităţii nu avea planuri cu încărcătura pe care urmau să o intercepteze pentru a o revinde cu ajutorul lui Stelian Andreianu. Ceea ce explica ferocitatea lui preventivă. Traversară Bulboaca aproape fără să îşi dea seama, ajungând într-un peisaj bucolic de câmpuri şi păduri, în mijlocul cărora şoseaua urca uşor.

Ajunseră brusc în spatele Daciei verzi care se lăsase depăşită de camionul rusesc.

Încă un kilometru şi micuţa maşină acceleră pentru a depăşi din nou camionul. Malko simţi adrenalina în vene. În

câteva minute, atacul se va declanşa şi nu mai puteau da înapoi. Dacia încerca cu greu să depăşească. Marin Sorescu ridică piciorul, nu mai avea decât câţiva metri până la camionul Kamaz. Apoi, Dacia reveni în faţa camionului, dispărând din ochii lor.

Gândurile se amestecau în mintea lui Malko. Ştia că CIA nu îi va ierta scrupulele. După 11 septembrie, cruzimea era din nou la modă.

Şi brusc, stopurile camionului se aprinseră. Malko se întoarse: în urma lor, şoseaua era goală. Kamazul se oprise scrâşnind. Marin Sorescu făcu la fel. Luă Skorpio şi deschise portiera.

— Urcaţi-vă la volan şi mergeţi în faţa camionului, zise el, înainte de a coborî.

*

* *

Maiorul Nikolaev, aşezat între şofer şi soldatul în civil, nu dăduse nici o atenţie Daciei verzi care tocmai îi depăşise. Absorbit de gânduri, decisese să ceară cumpărătorilor, în ultimul moment, douăzeci de mii de dolari în plus. Comisionul lui. Căci banii arabilor urmau să ajungă la superiorul său, generalul Ruşkov, organizatorul operaţiunii. El nu se va alege decât cu firimiturile... Ceea ce era supărător.

Mica Dacia verde rula acum în faţa lor. Se gândi că nu merita efortul să o depăşească pentru a merge apoi cu şaizeci la oră. Brusc, Boris, şoferul, scoase o exclamaţie apăsând frâna. Proiectat în parbriz, maiorul Nikolaev văzu maşina de-a curmezişul drumului, chiar în faţa barelor de protecţie ale camionului Kamaz... Pentru câteva secunde, crezu că o va strivi. Până ce un tip înalt ieşi din maşină, cu un lansator de rachete RPG 7 pe umăr!

Bine înfipt pe picioare, îndreptă aruncătorul spre cabina camionului Kamaz.

— Ieşiţi!

— *Bolchemoi*[8]*!*

Cuprins de furie şi stupefacţie în acelaşi timp, maiorul Nikolaev avu nevoie de câteva secunde să reacţioneze. La

[8] Dumnezeule!

această distanţă, racheta putea să îi pulverizeze pe toţi trei. Primul gând se îndreptă spre cumpărători. „Nemernicii de arabi. S-au decis să îşi păstreze dolarii!”

Mai întâi, trebuia să îşi salveze pielea. Le zise celor doi soldaţi, Boris şi Piotr:

— Coborâţi!

Soldatul din dreapta lui deschise portiera şi sări din maşină, aproape în acelaşi timp cu şoferul. Acesta, panicat, nu avu decât un singur gând: să scape de ameninţarea lansatorului de rachete! Abia ateriză pe bitumul şoselei că traversă alergând, înspre câmp. Nu parcurse trei metri că se auzi o rafală de armă uşoară, iar maiorul Nikolaev îl văzu cum mai face câţiva paşi şi se prăbuşeşte în şanţ.

Piotr rămăsese înlemnit pe marginea şoselei, cu braţele ridicate. Terifiat.

Evgheni Nikolaev înţelese atunci că arabii nu numai că voiau să îi jefuiască, ci să şi îi elimine. Luă din geantă automatul de serviciu Makarov şi îl încărcă. Bărbatul care trăsese în şofer era invizibil, probabil aproape de spatele camionului, ascuns.

În faţa cabinei, uriaşul îndrepta lansatorul de rachete RPG 7 spre camion. Maiorul Nikolaev nu avea prea mult timp. Cel care îl doborâse pe Boris avea să facă la fel şi cu el. Se strecură spre portiera din dreapta rămasă deschisă, ca şi cum s-ar fi alăturat lui Piotr, rămas nemişcat, cu mâinile ridicate. Dar, în loc să coboare pe şosea, îşi luă avânt şi sări direct în şanţ. Cu coada ochiului, observă un bărbat în spatele camionului, înarmat cu un pistol mitralieră. Trase o rafală cu o fracţiune de secundă întârziere. Gloanţele trecură pe deasupra maiorului Nikolaev, în timp ce acesta ajunsese deja în şanţ. Aplecat, rusul trase, la nimereală, trei focuri înspre bărbatul cu pistolul mitralieră, apoi sări din şanţ, îndreptându-se spre colţul pădurii, cam la cincizeci de metri.

Nu avea decât un singur gând: să ajungă la primii copaci şi să se adăpostească, să scape.

*

* *

— La dracu’!

Luat prin surprindere. Marin Sorescu ratase ţinta. Furios, văzu o mână care ţinea un pistolet ieşind din şanţ şi abia avu timp să se adăpostească în spatele camionului. Se auziră trei împuşcături. Când aruncă o privire, maiorul Nikolaev alerga nebuneşte spre pădure. Românul ridică pistolul Skorpio şi trase o nouă rafală.

Degeaba, un pistol mitralieră nu este foarte precis... Marin Sorescu văzu cum ofiţerul rus dispare în spatele perdelei de mesteceni. Nici vorbă să îl urmărească. Trebuia mai întâi să normalizeze situaţia înainte de a apărea alte maşini.

Piotr, al doilea soldat, cu mâinile în aer, tremura tot. Bâigui ceva, văzându-l pe Marin Sorescu apropiindu-se de el:

— *Pajolsk! Pajolsk*[9]*!*

Avea o figură de ţăran, cu ochi albaştri, în care se citea o expresie bovină. Fără să se preocupe de el, Gelu ocoli camionul, puse aruncătorul de rachete RPG 7 în cabină şi se urcă ia volan.

Motorul mergea în continuare şi nu fu nevoie decât să bage în viteză şi să demareze în trombă, ocolind Dacia care demară şi ea, condusă de Călin. Unul după altul, cele două vehicule se îndepărtară. Marin Sorescu se opri în faţa lui Piotr, cu Skorpio la şold. Tocmai voia să tragă când Malko zise din spatele lui:

— Lăsaţi-l! Să mergem, se apropie o maşină.

Ieşise din Mercedes, dar nu destul de repede pentru a împiedica moartea primului soldat. Marin Sorescu se întoarse şi văzu în depărtare un vehicul care se apropia, înjurând printre dinţi, lăsă în jos pistolul mitralieră şi alergă spre Mercedes, lăsându-l pe soldatul rus, cu mâinile deasupra capului, în picioare, pe marginea şanţului.

Malko urcă în acelaşi timp cu el iar românul demară imediat.

Lăsau în urma lor un cadavru şi doi ruşi teferi. Marea operaţiune derapase serios. Marin Sorescu se întoarse spre Malko şi zise, pe un ton sobru:

---

[9] Vă rog! Vă rog!

— În cinci minute, îi vom avea pe ruşi pe urmele noastre!

Ascuns după un mesteacăn, maiorul Evgheni Nikolaev urla în telefonul mobil, explicând cum „bandiţii” îi atacaseră camionul şi omorâseră un soldat. La celălalt capăt al firului, generalul Ruşkov se agita furios.

— Nemernicii de arabi nu o să plece în paradis cu marfa. Îţi trimit întăriri. *Bistro*[10].

Închise şi începu să înjure cu patimă. Îl înnebunea ideea de a rambursa comanditarilor de la Moscova 3000.000 de dolari. Şi adjutanţii lor se numeau cu toţii Kalaşnikov. Nu ar fi fost prima dată când un ofiţer superior din Armata Roşie era doborât de mafie.

Luă telefonul şi apelă pe unul din oamenii săi siguri, un adjutant care asigura securitatea traficului, un fost *spetnatz*[11] care luptase în Cecenia. Un tip cu adevărat bun.

— Pavel Nikolaevici, anunţă el, avem o problemă cu nemernicii de arabi…

Îi explică situaţia iar *spetnatz* trase concluzia imediat.

— *Muzavtsy*[12]*!* O să le zburăm capetele, recuperăm marfa şi banii.

Bună mentalitate.

— În zece minute să fii jos, cu băieţii tăi, zise generalul Ruşkov. Trebuie să fii la Chişinău într-o oră.

Ar fi dorit să îi pedepsească personal pe cei doi arabi. După ce îi lichida, va găsi oricând un client pentru rachetele termobarice.

Dacia verde, camionul Kamaz furat de la ruşi şi Mercedesul se opriră de-a lungul trotuarului de pe Ştefan cel Mare, chiar în faţa Preşedinţiei, o clădire modernă, hidoasă, semănând cu un siloz de grâu.

Marin Sorescu se întoarse spre Malko.

— Trebuie să ne mişcăm repede, Nikolaev cu siguranţă i-a alertat şi ruşii vor răzbunare.

— Dacă nu i-au anunţat deja pe arabi! zise Malko.

Românul zâmbi răutăcios.

— Nici o şansă! Sunt convinşi că ei sunt autorii loviturii!

---

[10] Repede.

[11] Unitate de comando.

[12] Nici o problemă!

Vor debarca pentru a-i omorî şi a recupera marfa. După părerea mea, avem o oră avans. Timp în care ei pregătesc contraatacul şi parcurg drumul dinspre Tiraspol. Aţi văzut ce trafic. Bine, mergem. Gelu şi Călin rămân aici pentru a păzi camionul. În mod normal, totul ar trebui să se deruleze bine…

Era ceea ce spusese şi dimineaţă.

Malko era plin de adrenalină când opriră în faţă la Seabaco. Faţada maro, spălată de ploaie nu era atrăgătoare. Merseră la recepţie iar Malko ceru în rusă:

— *Gospodine*[13] Najib El-Khury, *pajolsk*.

Angajatul se uită la panoul cu chei din spatele lui.

— Nu este aici.

Şoc. Malko simţi că îi creşte pulsul. Dacă arabii lipseau, erau obligaţi să îi aştepte. Ori, *Seabaco* era primul loc unde ruşii vor veni.

— Este plecat? Şi prietenul lui? insistă Malko.

— Nu, trebuie să fie în salon, zise în cele din urmă angajatul. În fundul holului, la dreapta.

Se precipitară. Erau foarte puţin clienţi. O familie de evrei cu tichie, un bărbat singur şi lângă o fereastră cei doi arabi pe care îi văzuseră deja în restaurantul de la Naţional.

— Haide! făcu românul cu voce joasă.

Când înaintară spre cei doi cumpărători de armament, aceştia îi priviră cu neîncredere. Malko luă cuvântul, în rusă.

— *Gospodine* El-Khury?

Unul din arabi înclină capul afirmativ, vizibil atent.

— *Yes*.

Nu vorbea rusa deloc. Malko continuă în engleză:

— Vin din partea maiorului Evgheni Nikolaev. A apărut o problemă. Nu a putut veni…

Cei doi arabi rămaseră nemişcaţi.

— Nu aţi…

— Ba da, ba da, îi linişti Malko, totul este în camion. Este în apropiere. Trebuie să rezolvăm totul repede. Maiorul Nikolaev mi-a spus că aveţi banii la dumneavoastră.

Najib El-Khury îl privi suspicios.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

[13] Domnul.

— Sunt colonelul Boris Timoşenko, unul din adjuncţii generalului Ruşkov. Maiorul Nikolaev a fost nevoit să plece dimineaţă la Odessa. Eu îl înlocuiesc şi sunt pus la curent cu totul. Ordinele mele sunt să vă las să inspectaţi marfa şi să procedez apoi la încheierea afacerii aşa cum am convenit.

Al doilea arab. Osman Taybeh, întrebă:

— Ce este în camion?

— 200 de rachete termobarice GTB-7G. În cutii de câte zece.

Aceste precizări părură că îi liniştesc pe cei doi. Schimbară câteva cuvinte în arabă, apoi Najib El-Khury anunţă:

— Foarte bine. Merg cu dumneavoastră să mă asigur că totul este în ordine. Prietenul meu va aştepta aici. Vom reveni apoi la hotel să luăm banii. Este un şofer care să conducă camionul până la Constanţa?

— Absolut. Aşteaptă în camion.

Cei doi arabi se ridicară.

— Foarte bine. Să mergem, făcu El-Khury.

Osman Taybeh se îndreptă spre lift, în timp ce Malko, Marin Sorescu şi Najib El-Khury ieşeau din hotel. Când privirea arabului insistă pe plăcuţa de înmatriculare românească a Mercedesului, Malko preciză imediat:

— Este maşina unui amic român care ne face multe servicii la vamă.

Cinci minute mai târziu, erau în spatele camionului încărcat cu rachete. Dacia verde era oprită în faţă, cu Călin la volan. Gelu coborî din cabina camionului pentru a deschide oblonul din spate astfel încât Najib El-Khury să poată urca. Îl însoţi cu un levier şi deschise o ladă la întâmplare, arătată de cumpărător.

Malko, rămas pe trotuar, se uită la ceas. În cel mult patruzeci de minute, ruşii puteau ajunge la Seabaco, unde era al doilea arab... Faptul că maiorul Nikolaev nu sunase confirma faptul că îi credea pe arabi vinovaţi...

— Numai să se mişte mai repede! oftă Marin Sorescu privind camionul.

*

* *

Erau înghesuiţi şase într-un jeep rusesc. Pavel, adjutantul şi patru dintre oamenii lui. În civil, dar înarmaţi până în dinţi. Plus maiorul Nikolaev, recuperat pe drum, soldatul Piotr rămânând să păzească trupul camaradului său.

Spetnatz conducea, maiorul era în dreapta lui. Acesta era nerăbdător. Încă treizeci de kilometri până la Chişinău. Plus sensurile unice din capitală.

— Unde mergem? întrebă Pavel.

— La *Seabaco*, făcu maiorul Nikolaev. Dacă nemernicii au plecat deja, au luat-o spre Constanţa, prin Huşi. Acolo vor trece frontiera. Este punctul cel mai corupt. Vor trebui să se descurce pentru a mitui un vameş. Trebuie neapărat să îi prindem înainte.

Ei, cu numerele de înmatriculare ale Armatei Roşii, nu puteau să intre în România…

Maiorul Nikolaev privea fix şoseaua, ros de furie. Pusese un încărcător nou în Makarov, cu intenţia clară de a descărca întreg conţinutul în capetele celor doi arabi.

— Pavel, zise el, mergi mai repede.

— Imposibil, tovarăşe maior, oftă Pavel. Nu este un Zil!

Depăşi cu claxoane un tractor care rula cu douăzeci la oră. În furia lui, maiorul Nikolaev ar fi aruncat o grenadă spre el… Se uită la ceas. În douăzeci de minute, vor fi la Chişinău şi se putea răzbuna.

Capitolul VI.

Najib El-Khury sări din camion, mulţumit. Deschisese trei lăzi, la întâmplare şi verificase inscripţiile celorlalte. În plus, încărcătura era însoţită de un teanc de documente emise de bulgari, enumerând materialele; riscul de a fi tras pe sfoară era minim..

— O.K., concluzionă el, ne întoarcem la Seabaco. Camionul ne urmează. Acolo, vă dăm banii şi noi plecăm cu camionul, cu şoferul dumneavoastră. Sunt date instrucţiuni pentru frontieră?

— Ştie pe cine să caute, afirmă imediat Marin Sorescu. Eu am aranjat trecerea. Va trebui doar să daţi nişte bani…

Cinci minute mai târziu, cele trei vehicule opriră în faţă la *Seabaco*. Malko simţi cum îi sare pulsul în aer. În faţa hotelului era un jeep rusesc, gol. Chiar în faţa lui o maşină de poliţie moldovenească. Schimbă o privire cu Marin Sorescu. Se încingea atmosfera. Prea tare.

Najib El-Khury remarcase şi el jeepul. Ceea ce nu îl alarmă.

— Uite, remarcă el, s-ar zice că maiorul Nikolaev s-a întors de la Odessa.

Coborî primul, urmat de Marin Sorescu şi de Malko. Acesta avu inspiraţia să spună:

— O să parcăm camionul ceva mai departe, din cauza poliţiei.

Marin Sorescu alergă până la Kamaz şi se întoarse la ei chiar în momentul în care intrau pe uşa hotelului. Primul lucru pe care îl observară fu un grup compact într-un colţ al holului. Osman Taybeh semăna cu un arbitru prins la mijloc de o mulţime de jucători.

— Cel înalt, cu părul scurt, este maiorul Nikolaev, îi şopti Marin Sorescu lui Malko. Cred că trebuie să plecăm.

Najib El-Khury, încă liniştit, afişă un zâmbet radios.

— Voi putea să îmi iau la revedere de la maiorul Nikolaev.

Malko nu avu timp să facă cel mai mic comentariu.

Osman Taybeh îi văzuse. Arătând cu degetul în direcţia lor, strigă:

— Ei sunt!

*

* *

— *Bolchemoi!*

Cu dinţii strânşi, maiorul Nikolaev băgă mâna sub haină, strângând patul pistolului Makarov. Dacă nu ar fi fost prezenţi cei doi poliţişti moldoveni în uniformă, care vorbeau cu recepţionista, ar fi tras imediat! Aceştia veneau ca în fiecare dimineaţă, să ridice fişele clienţilor.

Malko coborî privirea şi observă, lângă Osman Taybeh, o valiză metalică. Cu siguranţă erau banii aduşi de cei doi arabi.

Poliţiştii continuau să discute cu blonda de la recepţie, fără să se grăbească.

Malko nu mai spera la nimic: odată plecaţi poliţiştii, ruşii îi vor masacra. Doi contra şase, nu aveau nici o şansă, chiar dacă cei doi arabi nu erau înarmaţi. Cu faţa sobră, ochii duri, maiorul rus merse spre ei şi zise în rusă, încet:

— Voi sunteţi „bandiţii” care l-aţi omorât pe Boris şi aţi furat camionul?

Ochii lui cenuşii musteau de ură. Malko se întrebă dacă nu avea să tragă imediat, în ciuda prezenţei celor doi poliţişti.

— Noi suntem, confirmă calm Marin Sorescu în rusă, dar nu am furat camionul. Este afară cu tot cu încărcătură... îl puteţi recupera.

Rusul gâfâi de furie.

— Şi îl voi recupera şi pe Boris?

Marin Sorescu zise cu răceală:

— Nu era decât un soldat...

În armata rusă, mai puţin decât un câine... Maiorul Nikolaev nu căzu în cursă.

— O să crăpaţi cu toţii, bandă de nemernici, şuieră el. O să vă împuşc pe toţi.

Vizibil, Najib El-Khury nu înţelegea nimic din situaţie.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el. De ce aţi...?

— Explicaţi-i! zise Marin Sorescu spre Malko.

Îi zise maiorului Nikolaev în rusă:

— Veniţi cu mine! O să vă recuperaţi camionul şi încărcătura. Nu avem nimic cu dumneavoastră.

Se îndreptă spre ieşire, urmat imediat de maiorul rus, atras ca de un magnet. Acesta din urmă, înainte de a ieşi, se întoarse şi spuse:

— Pavel, *davai!*

Ceilalţi cinci ruşi îl urmară, lăsându-i pe cei doi arabi singuri, uimiţi, neînţelegând nimic din ce se petrecea. Cei doi poliţişti discutau în continuare cu blonda de la recepţie...

*

* *

Mergând, Marin Sorescu zise câteva cuvinte în telefonul mobil.

— Unde este camionul? răcni maiorul.

Evident, imediat ce îl va recupera, îi va omorî fără ezitare.

— Aproape! încercă să-l liniştească Marin Sorescu. Ocoliră colţul străzii Ciubotaru şi observară imediat camionul. Maiorul Nikolaev strigă de bucurie şi scoase Makarovul, îndreptându-l spre român.

— Tu l-ai omorât pe Boris. O să îţi găuresc capul! Fundătura era pustie, mărginită de un parc şi de o faţadă. Nimeni nu putea veni în ajutorul lui Malko şi al românului. În plus, ceilalţi cinci ruşi formau un adevărat zid uman, la intrarea pe stradă.

Brusc, Gelu, enormul „Frankenstein”, apăru din spatele camionului, cu aruncătorul RPG7 pe umăr. Maiorul se blocă, ameninţându-l în continuare pe Marin Sorescu. Acesta înfruntă privirea furioasă a ofiţerului rus.

— Maior Nikolaev, zise el calm, vă sfătuiesc să nu trageţi. Altfel, murim toţi. Priviţi.

Gelu nu îi ameninţa pe ruşi. Lansatorul de rachete era îndreptat spre camion.

Maiorul Nikolaev păru ca lovit de fulger. Dacă exploda camionul, nu mai rămânea nimeni în viaţă pe o rază de cinci sute de metri. Cu un gest maşinal, lăsă pistoletul în jos.

În acel moment, Malko îi observă, sosind în urma ruşilor,

pe cei doi arabi. Osman Taybeh avea în mână valiza cu dolari...

*
* *

Maiorul rus îşi reveni şi, alb de furie, strigă:

— *Bolchemoi!* Ce vreţi? Cine sunteţi voi?

— Nu vrem armele voastre, preciză Malko, al cărui puls revenea la normal.

— Lăsaţi pistolul, ordonă Marin Sorescu, o să vă explicăm.

Osman Taybeh şi Najib El-Khury se apropiau. Nu aveau decât un singur gând: să recupereze preţioasa încărcătură a camionului. Prezenţa ruşilor îi liniştea. Se opriră în faţa maiorului Nikolaev.

— Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, zise Najib El-Khury, dar noi vrem să încheiem această afacere, iată banii.

Puse jos valiza metalică şi se uită la maiorul rus. Malko înţelese că avea o ocazie nesperată de a îşi îndeplini partea cea mai importantă a misiunii sale. Făcu un pas în faţă şi luă valiza.

Marin Sorescu înţelese. Scoţând de la centură un Radom 9 mm, îl îndreptă spre cei doi arabi şi îi ordonă maiorului rus:

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să ne lase să trecem. Nu vrem să vă facem probleme. În câteva clipe, veţi putea să vă recuperaţi marfa.

Strigă ceva în română lui Gelu, care începu să se dea înapoi, cu lansatorul RPG7 în continuare îndreptat spre camion.

Najib El-Khury scoase un strigăt sugrumat şi se îndreptă spre Malko. Acesta scoase de la centură pistolul dat de Marin Sorescu şi îl îndreptă spre arab.

— Înapoi sau vă împuşc.

L-ar fi luat cu el, dar să treacă frontiera cu el era periculos.

În linie, Gelu, Marin Sorescu şi Malko se retrăgeau spre colţul străzii. Acesta din urmă îi zise maiorului Nikolaev:

— Nu aţi fi trecut niciodată frontiera română! Vă aşteptam.

Ofiţerul rus nu răspunse. Era mulţumit că recuperase rachetele iar restul era pe planul doi. Va găsi un alt client pentru rachetele termobarice şi ar putea explica sponsorilor săi că aceşti cumpărători se răzgândiseră în ultimul moment. Dădu un ordin adjutantului şi oamenii lui se îndepărtară, lăsându-i să treacă pe Malko şi pe cei doi români.

Nebuni de furie, cei doi arabi văzură cum preţioasa lor valiză dispare.

— Nu îi lăsaţi să treacă! strigă Najib El-Khury, fug cu banii!

Maiorul Nikolaev nu reacţionă. Această intruziune într-o afacere secretă nu anunţa nimic bun. Merita să renunţe.

Imediat ce Gelu şi lansatorul lui de rachete dispărură după colţul străzii Ciubotaru, îi zise lui Pavel:

— Ia camionul şi te întorci la Tiraspol.

Spumegând de furie, Najib El-Khury aproape că îi sări la gât.

— Sunteţi complicele acestor oameni! urlă el. O să împărţiţi banii cu ei. Nu vom mai cumpăra nimic de la voi!

În afacerile cu arme, existau uneori şi astfel de înşelătorii. Maiorul Nikolaev privi cum se îndepărtează camionul. Uşurat, îl înfruntă pe Najib El-Khury. Nu voia totuşi să piardă un client.

— Bine! De unde au apărut tipii ăştia? Cine sunt?

— Nu ştiu nimic, se jură Najib El-Khury, isteric. Trebuie să mă ajutaţi să recuperez banii.

Şi el trebuia să dea seamă. Dacă se întorcea la Beirut fără cele şase sute de mii de dolari şi fără arme, speranţa lui de viaţă era serios ameninţată.

— O să îi prindem! promise maiorul Nikolaev. Veniţi cu noi.

Într-o clipă, după această zi extrem de neplăcută, întrevăzu o soluţie *foarte* promiţătoare pentru toată această încurcătură: să recupereze rachetele, banii şi să îl răzbune pe nefericitul de Boris. Dădu ordin şi porniră toţi spre *Seabaco*. Bineînţeles, Mercedesul dispăruse. Dar, pentru a ajunge în România, nu era decât un singur drum, cel care ducea spre postul de frontieră Huşi.

Cei doi arabi şi cei cinci ruşi se înghesuiră în jeep. Osman Taybeh şi Najib El-Khury în spate, presaţi între doi uriaşi în bluzon negru şi cu fes de lână tras până pe ochi, iar jeepul demară.

*

* *

— Ivan, zise maiorul Nikolaev soldatului care era la volan, dacă îi ajungi din urmă pe „bandiţi”, te fac plutonier.

Spetnatz se lansă în circulaţie, cu pedala de acceleraţie apăsată la podea, mergând în zigzag printre maşini şi autobuze, forţând semafoarele, urcând pe trotuare când era nevoie. Totul era să iasă cât mai repede din oraş. Acroşă aripa unei vechi Lada 1500 şi o smulse, sub privirile oripilate ale proprietarului.

În fine, zece minute mai târziu, când ajunse la ieşirea de sud-vest a oraşului, putu să accelereze. Erau în jur de optzeci de kilometri până la postul de frontieră de la Huşi. Apoi, era România, unde nu puteau intra.

Mercedesul era mult mai rapid decât jeepul, dar pe această şosea sinuoasă, îngustă, aglomerată de căruţe şi tractoare, nu putea să ruleze foarte repede.

Cu dinţii strânşi, Ivan conducea ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta. Când traversară aglomeraţia din Hânceşti, aproape la jumătatea drumului, Mercedesul încă nu se vedea… în plus, Ivan trebui să încetinească în urma unei coloane de căruţe şi tractoare. Furios, maiorul Nikolaev zise:

— *Davai*, idiotule!

Soldatul se supuse şi aripa jeepului agăţă roata unei căruţe, răsturnând-o în şanţ. Ivan reveni în viteză şi atacă cu toată puterea motorului panta care urma.

*

* *

Se despărţiseră la *Seabaco*, Călin rămânând la Chişinău. Înainte de a se urca la volanul Mercedesului, Gelu îi dăduse lansatorul RPG7 care le salvase viaţa. Nu mai aveau nevoie de el.

La volan, Gelu gonea spre frontieră, atât de repede încât Mercedesul abia mai stătea pe şosea la viraje. Puternica limuzină nu era făcută pentru şoselele sinuoase ale

Moldovei. Malko se uită în urmă fără a vedea ceva suspect. Nu ştia dacă arabii şi ruşii îi urmăreau, dar nu era imposibil. Cei doi arabi voiau să îşi recupereze banii, pe care nu avuseseră timp să îi numere. Deschizând valiza, văzu legături de bancnote de o sută de dolari aliniate cu grijă.

— Suntem departe de frontieră? întrebă el.

— O jumătate de oră, dacă Gelu nu ne bagă în şanţ, răspunse Marin Sorescu. Dar nu cred că ne urmăresc.

— Sunt destui bani în această valiză, remarcă Malko. Pariez pe castelul meu că ei sunt pe urmele noastre.

Gelu se angajă cu viteză prea mare într-un viraj şi trebui să frâneze. Mercedesul continuă pe traiectorie spre solul alunecos, atinse un mic taluz şi se opri, cu botul în gol!

Înjurând, românul băgă în marşarier şi acceleră. Motorul se tură, dar maşina nu se mişcă, roţile patinând pe noroi, afundându-se mult mai tare.

Erau blocaţi.

Marin Sorescu explodă:

— La dracu'!

Un miros puternic de cauciuc ars se simţea de la pneuri. Nu vor reuşi! Dacă ruşii îi urmăreau, era de rău. Două pistolete şi un Skorpio cu încărcătorul pe jumătate gol erau prea puţine contra unui grup supraînarmat. Nu aveau decât să se roage ca ruşii să fi renunţat. Gelu ieşi brusc din maşină şi se opri în mijlocul şoselei înguste. Un tractor venea huruind, cu o remorcă din lemn. Şoferul fu obligat să oprească. Arătând bani, românul îi explică problema, ajutându-l apoi pe ţăran să desfacă remorca pentru a trage maşina.

La a treia încercare, roţile din spate ale limuzinei ajunseră pe asfalt...

Porniră imediat, lăsându-l pe tractorist să-şi lege singur remorca. Malko se întoarse şi simţi cum pulsul îi creşte vertiginos: jeepul rusesc apărea dintr-un viraj.

*

* *

Maiorul Nikolaev scoase un urlet sălbatic.

— Ura! *Davai! Davai!*

Ivan aproape că înfundase acceleraţia în podea. Nu putea

merge mai repede. În spate, cei doi arabi începură să se agite, întrezărind speranţa să îşi recupereze banii. Najib El-Khury se aplecă spre maior.

— Trebuie să îi prindem! Nemernicii ne-au luat banii!

Maiorul Nikolaev nu răspunse. Lansându-se în urmărirea acestor necunoscuţi, tocmai lucra pentru cei doi arabi… în cel mai bun caz, ei cumpărau rachetele, ceea ce îi lăsa un profit de 300 000 de dolari. Când putea recupera 600 000 de dolari… Făcu alegerea în câteva secunde. Se întoarse şi zise în rusă, cu un zâmbet şi o voce perfect normale:

— Tăiaţi-i pe aceşti doi „bandiţi”!

Najib El-Khury şi Osman Taybeh nu dădură nici o atenţie cuvintelor lui. Se uitau la Mercedes. Nu-i remarcară pe cei doi soldaţi *spetnatz* care se aplecară uşor în faţă, pentru a apuca pumnalul fixat la bocanc.

Cei doi ruşi acţionară într-o mişcare unitară. Pe orizontală, înfipseră fiecare în flancul vecinului său cei douăzeci şi cinci de centimetri ai lamei, dintr-o mişcare. Ţipetele de durere se confundară. Deja, soldaţii răsuceau lama astfel încât să mărească rana. Cei doi arabi nici nu apucară să riposteze, şocaţi, neputincioşi. Mulţumit, maiorul Nikolaev se întoarse.

— Aruncaţi-i pe porci afară!

Fu ceva mai acrobatic, din cauza vitezei şi a hârtoapelor. Din fericire, cele două victime, pierzând sânge din abundenţă, nu reacţionaseră deloc. Soldatul din dreapta deschise portiera, trecu pe deasupra corpului pe care îl înjunghiase şi, cu o lovitură de bocanc, îl aruncă din jeep. Corpul se rostogoli pe şosea apoi în şanţ.

Era rândul celui de-al doilea, aruncat la fel. Maiorul Nikolaev îi zise şoferului:

— Suntem mai uşori acum! Accelerează!

Virajele se succedau. Un panou apăru pe dreapta, cu un cerc roşu: „Punct vamal rutier. Frontieră de stat”.

Încă un viraj şi văzură în josul dealului, chiar în faţa podului de peste Prut, postul de frontieră moldovenesc. Cu o coadă lungă de vehicule aşteptând controlul vameşilor. Ultimul ajuns era Mercedesul pe care îl urmăreau. Încă departe de protecţia vameşilor. Maiorul rus se întoarse spre

oamenii săi:

— Ivan, ne laşi lângă ei, apoi întorci, gata de plecare. Tu ne acoperi, voi doi veniţi cu mine. Îi ciuruim şi plecăm.

— Am înţeles! Făcură în cor cei trei soldaţi, scoţând din podea pistoalele mitralieră Kalaşnikov cu pat rabatabil.

Mercedesul nu mai era decât la cincisprezece metri. Ocupanţii săi vor muri înainte să realizeze ce se întâmplă.

Capitolul VII.

— *Sie kommen*[14]*!* zise Malko în germană, scoţându-şi pistolul de la centură.

Fără prea mari speranţe. Soldaţii *spetnatz* erau luptătorii cei mai antrenaţi din armata rusă. Jeepul lor era la cincizeci de metri. În faţa lor, vameşi şi poliţişti examinau documentele cu o încetineală exasperantă. Brutal, Gelu depăşi coloana de vehicule în aşteptare, mergând spre bariera roşu cu alb.

Un vameş ridică braţul şi se precipită să le bareze drumul.

Prea târziu, bariera din lemn zbură în bucăţi sub cele două tone ale maşinii. Încă o sută de metri şi intră pe podul peste Prut. Erau în România. Malko se întoarse. Un vameş oprea jeepul ruşilor. Alţi funcţionari veneau în grabă. Orice control încetase.

— Trebuie să îl sunăm pe domnul Porterfield, îl sfătui românul. Maşina noastră va fi dată în consemn, cu siguranţă.

Râseră toţi trei nervoşi. Cu câteva sute de metri mai înainte erau ca şi morţi. Malko se întoarse, privind valiza metalică în care se aflau banii arabilor, aşezată pe banchetă. De ce americanii îi acordau atâta importanţă?

Urmând sfatul românului, îl sună pe şeful staţiei CIA, precizând că se întorceau cu ceea ce trebuia. Fără a mai intra în detalii.

Timp de patru ore pe drumul până la Bucureşti, nu văzură nici măcar o maşină de poliţie. Rachetele termobarice trebuiau să se fi întors la *Kommandatura* Grupului Operaţional iar cei doi arabi erau pe cale să părăsească Moldova.

Din nou, ploaia începu să cadă. Malko abia aştepta să părăsească această ţară pentru a se întoarce în Austria unde, cel puţin, era zăpadă.

---

[14] Sosesc!

— Domnul Porterfield va fi mulţumit, remarcă Marin Sorescu.

Era ora cinci când se opriră în faţa ambasadei americane. Malko urcă singur, ducând cu el preţioasa valiză. Lance Porterfield îl primi, îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Stelian Andreianu a primit un telefon de la poliţia română, la cererea moldovenilor. Aţi forţat bariera de la frontieră?

— Exact, recunoscu Malko, relatând ce se întâmplase între Chişinău şi postul de frontieră.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi arabi? întrebă imediat şeful biroului CIA.

— Cred că au părăsit deja Moldova, zise Malko. Dacă nu erau în jeepul ruşilor. În acest caz, trebuie să se întoarcă la Chişinău. Dar nu vor întârzia prea mult acolo.

— Anunţ la NSA, zise Lance Porterfield, să urmărească zborurile care pleacă din Chişinău. Să aflăm cel puţin unde au plecat. Din nefericire, nu avem nimic să le reproşăm, oficial.

Malko zâmbi.

— Mai degrabă ei ar avea să ne reproşeze nouă! Această valiză este plină cu dolari.

— I-aţi numărat?

— Nu, dar sunt mulţi.

Lance Porterfield puse valiza pe birou şi apăsă cele două încuietori, ridicând capacul. Descoperi legături de bancnote de o sută de dolari. Zece mii de dolari în fiecare legătură. Numărătoarea se făcu repede: erau 600 000 de dolari. Malko privi mai atent una din legături: numerele bancnotelor se succedau. Brusc, toată tensiunea nervoasă din ultimele ore i se lăsă în umeri. Era mulţumit că scăpase teafăr din Moldova dar, încă odată, viaţa îi atârnase de un fir de păr.

— Cred că o să mă odihnesc, zise el. Apoi iau avionul. Cu cât voi părăsi mai repede România, cu atât mai repede.

Telefonul mobil îi sună.

— Aţi avut probleme? întrebă Stelian Andreianu.

— Dacă putem zice aşa, confirmă Malko.

— Gelu mi-a povestit, zise traficantul de arme. Veniţi să

luăm cina la mine acasă, pentru a sărbători. Mai am destul caviar. Cerasela este în oraş, o să îi zic să treacă să vă ia când va termina. Veţi fi la hotel?

— Voi fi acolo, confirmă Malko, fără entuziasm. Voia să doarmă.

*

* *

Noaptea se lăsase de mult timp când se auzi ciocănitul în uşă. Mai mult ca sigur, era *room service*. Nu avea încă veşti de la soţia românului. Probabil era ocupată să golească toate cărţile de credit ale soţului ei. Deschise şi avu un mic şoc.

Cerasela Andreianu arbora un zâmbet pofticios. Sexy, în blana lungă de zibelină sub care purta un pulover, o fustă scurtă şi cizme mulate.

— Ar fi trebuit să mă sunaţi de jos, remarcă Malko, aş fi coborât.

— Nu voiam să coborâţi, preciză tânăra, cu adorabilul ei accent când graseia.

În cazul în care el nu ar fi înţeles, ea intră în cameră, închise uşa şi, fără să îşi mai dea jos paltonul lung, se lipi de Malko.

— Nu avem prea mult timp, şopti ea. Gelu este în maşină şi îi spune totul lui Stelian.

Pentru că Malko nu înţelegea această gelozie neaşteptată, ea preciză:

— Va fi furios dacă află că sunt aici. Mă lasă cu alţi bărbaţi, dar numai cu participarea lui. Eu prefer să mă culc cu doi.

Avea să i-o demonstreze cu o impetuozitate emoţionantă... Bizar, Malko avea impresia că o cunoaşte deja. Când îl aduse la stadiul pe care îl dorea, tânăra îşi băgă mâna sub fustă şi îşi lăsă bikinii să alunece pe picior. Cu ei agăţaţi de cizmă, se aşeză pe pat.

— Pătrunde-mă cât mai adânc! îi ceru ea. Stelian nu se mai culcă cu mine. Se foloseşte doar de trucurile lui oribile.

Când intră în ea, Cerasela scoase un suspin de bucurie, murmură cuvinte incoerente în limba sa şi îşi desfăcu larg coapsele, oferindu-se ca o tânără femeie măritată. Nu

semăna deloc cu scena obscenă din „sala de gimnastică.” Curând, se cabră sub Malko, îşi înfipse unghiile în ceafa lui şi sfârşi prin a răsufla domol, satisfăcută.

— E bun sexul unui bărbat adevărat! oftă ea. Stelian este gentil, dar aproape neputincios. Vrea doar sex oral…

Se ridică din pat, îşi puse chiloţii, îşi rearanjă machiajul şi zâmbi.

— Nu-i spune nimic. Este foarte gelos.

Cinci minute mai târziu, „Frankenstein” le deschise impasibil portiera Mercedesului… în maşină, tânăra femeie se aşează ostentativ departe de Malko.

*

* *

Cina era pe terminate în sufrageria gen catedrală a lui Stelian Andreianu. Acelaşi meniu: caviar, somon, vodcă şi şampanie. De această dată, Cerasela stătuse liniştită. Trecură în imensul salon. Stelian Andreianu era fericit de expediţia în Moldova. Tânăra servitoare blondă veni imediat, aducând traficantului de arme un telefon mobil din platină.

— Scuzaţi-mă, făcu el preluând telefonul. Malko ascultă distrat conversaţia în română, dar un val de adrenalină îi umplu venele când românul zise:

— Este Călin. Îi cerusem să se intereseze la *Seabaco* de plecarea celor doi arabi. A aflat că nu au părăsit Moldova. Poliţia a telefonat la hotel pentru a se interesa de ei. Au fost descoperiţi pe şosea, între Chişinău şi Huşi. Unul era mort, înjunghiat. Celălalt, Osman Taybeh, foarte grav rănit, dar încă în viaţă, a fost transportat la spitalul cel mai apropiat, în oraşul Lăpuşna. Nu se ştie dacă va supravieţui, i-a fost atins ficatul.

— Ruşii i-au înjunghiat, concluzionă Malko. Au fost cu ei în jeepul care ne urmărea. Când au crezut că ne vor prinde şi-au zis probabil că era o prostie să împartă banii pe care îi vor recupera.

Într-un mic spital din fundul Moldovei, arabul avea puţine şanse de supravieţuire.

— Trebuie să îl anunţ pe Lance Porterfield, zise Malko.

Stelian Andreianu îi întinse telefonul din platină. Când

americanul răspunse, Malko îi anunţă ultimele noutăţi.

— Anunţ la Agenţie, zise şeful biroului. Vă sun eu. Peste o oră sau două. Spuneţi-i lui Călin să meargă la Lăpuşna şi să încerce să afle în ce stare este rănitul.

Se instalară toţi trei pe imensa canapea neagră. Comerciantul de arme puse un DVD cu un film alb-negru, *Casablanca*... După douăzeci de minute, Malko constată că acesta adormise...

La celălalt capăt al canapelei, Cerasela părea pasionată de film. Telefonul sună când filmul se termina. Vocea lui Lance Porterfield tremura...

— Tocmai am primit instrucţiuni de la Langley, anunţă el. Acest arab are o valoare foarte mare. Oamenii de la Centrul de Contraterorism vor să îl interogheze.

— Dacă supravieţuieşte, să trimită agenţi în Moldova, sugeră Malko. Trebuie să aranjeze cumva cu moldovenii.

Se lăsă o pauză, apoi americanul preciză, cu voce nesigură:

— Nu asta vor. Au vorbit de o „extragere”.

Malko se încordă.

— O „extragere”? Pentru a-l duce unde?

— Un loc sigur, unde ar putea fi interogat cu grijă, precizează şeful biroului CIA.

Malko auzise deja vorbindu-se de închisori secrete ale CIA, prin diferite ţări prietene, dar acolo, se punea degetul pe rană.

— Nu sunt sigur că autorităţile moldovene sunt de acord, remarcă el.

O „extragere” care putea fi văzută ca o răpire...

— Nu intenţionăm să le cerem părerea, zise sec şeful biroului. Şi nu facem nimic ilegal; Preşedintele Bush a semnat un ordin secret care autorizează acest gen de operaţiune în cadrul luptei contra terorismului. Conform Agenţiei, acest Osman Taybeh este membru al grupării lui Al-Zarkawi, filiala Al-Qaeda din Irak. Un terorist periculos, care se află în posesia unor informaţii foarte importante. Trebuie neapărat să îl interogăm.

— Pentru moment, obiectă Malko, nu ştim dacă mai este încă în viaţă mâine dimineaţă.

— Dacă nu moare, insistă Lance Porterfield, trebuie să organizăm recuperarea lui. Agenţia va pune la dispoziţie mijloacele necesare. Vom acţiona de aici. Românii sunt foarte dornici să intre în NATO şi ne vor sprijini. Totul este să îl aducem în România.

— Cu forţa, presupun, îl întrerupse Malko. Se numeşte răpire.

— Tehnic, poate, recunoscu americanul, dar nu ne putem împiedica de asta. Aţi făcut o treabă formidabilă recuperând aceşti bani. Trebuie să continuăm. Sunaţi-mă mâine când veţi avea veşti de la spital. Din partea mea, o să mă ocup de problemele logistice.

— O să îl duceţi în Statele Unite, la *Fermă*[15]?

Pauză, apoi americanul ocoli răspunsul:

— Cred că trebuie să îl interogăm într-un cadru cât mai convenabil. Pe mâine.

Când închise, Malko îşi aminti că un islamist fusese răpit de pe străzile din Milano de o echipă a CIA, cu acordul SISMI italian. Peste tot prin lume, CIA formase o reţea de închisori clandestine în ţări aliate, unde nu se abţineau de la utilizarea torturii. Îşi zise deodată că dacă acest arab murea, nu avea de ce să regrete. Nu avusese niciodată un suflet de călău şi ştiuse să îşi menţină etica de-a lungul multelor misiuni încredinţate de CIA. Omorâse, desigur, dar niciodată cu laşitate, întotdeauna pentru a-şi apăra propria viaţă sau în împrejurări în care nu avusese altă soluţie.

Stelian Andreianu dormea în continuare cu pumnii strânşi. Cerasela tresări când el se ridică.

— Plecaţi?

— Da, oftă el, mă tem că mâine va fi o nouă zi obositoare.

— Gelu o să vă ducă, zise ea.

*

* *

— Este încă în viaţă! anunţă Călin, care suna de la Lăpuşna, unde fusese transportat Osman Taybeh.

Era abia nouă dimineaţa iar Malko era încă la

[15] Infrastructură a CIA, în Virginia.

Intercontinental, la Bucureşti.

— La terapie intensivă. A pierdut mult sânge, reluă Călin.

— O să scape?

— Pronosticul este rezervat, dar, după spusele doctorului Brincani care îl îngrijeşte, are şanse.

— Este transportabil?

— Nu pentru moment. Poliţia moldoveană nici nu a putut să îl interogheze în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Ei ştiu că a fost înjunghiat de unul din ruşi?

— Nu. Ce fac?

— Unde sunteţi?

— La Lăpuşna, în faţa spitalului.

— Rămâneţi acolo. Vă sun eu.

Coborî să ia micul-dejun şi se duse apoi la ambasada americană. Lance Porterfield îl apostrofă nervos imediat ce intră în birou.

— Aveţi noutăţi?

— Da. Pronosticul este rezervat, dar are şanse de a supravieţui.

— Perfect, se bucură americanul. Trebuie să ne mişcăm repede.

— De ce?

— În această dimineaţă, NSA a interceptat o discuţie interesantă, provenind de la Beirut, între un telefon mobil pe care nu l-am putut identifica şi hotel *Seabaco*. Un anume Ryad solicita date despre cei doi arabi. Hotelul i-a spus ce s-a întâmplat şi i-a dat numărul spitalului din Lăpuşna. Acelaşi număr libanez a sunat apoi la spital pentru a întreba de Osman Taybeh. Când Ryad a aflat că acesta are o şansă să supravieţuiască, a promis să pună la punct cât mai repede posibil transferul în ţara de origine, Iordania.

— De fapt, recunoscu Malko, este instructiv. Amicii lui Osman Taybeh încearcă să îl recupereze rapid.

— Numărul acestui Ryad a fost pus sub supraveghere permanentă, rezumă şeful biroului. Trebuie să acţionăm mai repede decât el. Şi eu am făcut treabă, de dimineaţă, începând din această seară, un Gulfstream IV va fi gata să decoleze de pe aeroportul Băneasa.

— Este în România, foarte aproape de aici, remarcă

Malko.

— Exact, recunoscu americanul, avem aici relaţii mai bune decât cu moldovenii.

Românii puseseră la dispoziţia CIA întreaga bază militară de la Mihail Kogălniceanu.

— „Extragerea” nu va fi uşoară, remarcă Malko. Osman Taybeh se află în Moldova, poate protejat de poliţia locală, în plus, nu este transportabil…

— Lucrurile vor evolua, afirmă, plin de optimism, şeful biroului CIA. Tocmai am vorbit cu amicul nostru Marin Sorescu. Trimite la Lăpuşna o ambulanţă, pentru a prelua rănitul imediat ce va fi posibil. Mi-a jurat că se va descurca cu controlul la frontiera moldovo-română.

— Şi cum îl va scoate din spitalul de la Lăpuşna?

Lance Porterfield îi adresă lui Malko un zâmbet plin de inocenţă.

— Aceasta este problema *dumneavoastră*. Este suficient să vă daţi drept un amic al rănitului. Moldova este o ţară *foarte* săracă. Cred că ceva bacşiş va rezolva orice reticenţă. Cu tânărul Călin şi Marin Sorescu veţi face treabă. Imediat ce rănitul va fi în ambulanţă, porniţi spre Băneasa iar urmarea nu vă mai priveşte.

Secretara lui Lance Porterfield anunţă în interfon că vizitatorul tocmai sosise.

— Să intre! făcu americanul.

Marin Sorescu, fostul „star” al Securităţii, intră în birou, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ambulanţa este gata să plece spre Lăpuşna, anunţă el.

*

* *

Ordinul fusese trimis prin e-mail, din Siria. Trebuia, cu orice preţ, să îl recupereze pe Osman Taybeh. Abu Mustafa Adib, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein, fiul lui Saddam doborât de americani în 2003, dăduse ordinul. Acum, la graniţa dintre Irak şi Siria, coordona logistica diverselor grupări armate sunite care luptau contra americanilor şi şiiţilor. Nimeni nu ştia încă ce se petrecuse în Moldova, dar Osman Taybeh cunoştea prea multe lucruri pentru a fi abandonat acolo.

Cel pe care americanii îl cunoşteau sub numele de Ryad, de la biroul său din Hamra, Beirutul de Vest, căuta de dimineaţă o companie charter cipriotă care să poată să se ocupe de repatrierea lui Osman Taybeh. Timpul îl presa.

*

* *

Pentru a doua oară, Malko trecu frontiera Moldovei. De această dată, prin punctul de trecere Gurgiuleşti, în sud. „Frankenstein" conducea Mercedesul iar Marin Sorescu şi Malko erau în spate. În faţa lor, o ambulanţă veche, care avea în jur de jumătate de secol de comunism, se târa cu greu. Vopseaua scorojită, pneurile linse ca în palmă. Şoferul, bine „motivat", nu punea nici o întrebare deranjantă...

Malko dormită cât escaladară nenumăratele coline, până la Lăpuşna.

Călin îi aştepta la *Cafe Corso*, aproape în faţa spitalului, cu o ţuică în faţă. Malko privi faţada murdară a spitalului: intrai cu răceală şi ieşeai cu SIDA... Bistroul era gol, în afară de patron şi de proprietarul unui tractor rămas în pană pe trotuar.

— Tocmai am vorbit cu medicul, anunţă Călin, m-am dat drept un ziarist de la *Linea*. Pentru douăzeci de dolari, m-a dus până în camera lui Osman Taybeh. S-ar zice că e o mumie. Are bandaje şi tuburi peste tot.

— V-a vorbit?

— Nu. Este inconştient, dopat cu calmante. Medicul mi-a spus că suferă mult.

— Când va putea fi transportat?

— Medicul nu ştie nimic. Am intrat în vorbă cu domnişoara Mariana, o infirmieră mignonă. Cum i-am promis că o duc la Bucureşti, a zis că mă ajută şi mă ţine la curent... Mă întorc acolo.

— Nu are nici un act asupra lui? întrebă Malko.

— Nu ştiu.

— Poliţia?

— Au venit şi au plecat. O să fie anunţaţi când va putea vorbi.

Bău ţuica şi plecă spre spital. Marin Sorescu comandă o

bere, jambon şi varză. Lui Malko nu-i era foame, deşi era aproape ora două. Numai să nu întârzie prea mult în acest ţinut jegos! Ambulanţa era parcată ceva mai departe, şoferul la volan. Telefonul lui Malko sună. Era Lance Porterfield care avea veşti.

— Suntem în acelaşi stadiu, anunţă Malko. Netransportabil.

— Anunţaţi-mă imediat ce mişcă, ceru americanul.

Marin Sorescu îşi termină berea şi oftă.

— Sper că este un hotel pe aici, altfel vom merge să dormim la Chişinău.

Hotelurile includeau probabil în preţ şi şobolanii şi ploşniţele. Lăpuşna părea în afara timpului. Puţine maşini, camioane vechi. Lada, motociclişti şi tractoare, nenumărate căruţe. Moldova, ţară agricolă, nu prinsese încă trenul progresului. Alături, România făcea figură de ţară ultramodernă. Clar... Malko se întoarse în Mercedes: Cafe Corso era prea sinistru...

Moţăia când cineva îi bătu în geam. Tresări, dar nu era decât Călin. Tânărul moldovean părea foarte agitat.

— Prietena mea, domnişoara Mariana, tocmai m-a anunţat că o ambulanţă va veni de la Chişinău să îl ia pe rănit, anunţă el. Vor ajunge aici cam într-o oră.

Malko se trezi deodată. Cine putea veni să îl recupereze pe arabul rănit? Luă telefonul mobil. Lance Porterfield nu îl lăsă să scoată o vorbă.

— Voiam să vă sun, zise el, un Super Citation al companiei cipriote de avioane-taxi Herakies a decolat de la Larnaca, cu destinaţia Chişinău. La cererea unui client libanez.

— Cine?

— Ryad. Aparatul, de altfel, trebuie să îl ducă pe rănit la Beirut, nu în Iordania.

— Ce facem?

— Îl scoateţi pe Taybeh din acel spital, chiar dacă este pe jumătate mort şi îl aduceţi la Băneasa.

Capitolul VIII.

După ce termină discuţia, Malko ieşi din Mercedes şi se duse la Călin.

— Trebuie să îl scoatem din spital pe Osman Taybeh cât mai repede, ordonă el.

Tânărul îl privi, uluit.

— Dar este într-o stare foarte gravă! riscăm să îl omorâm. Doctorul a spus că…

— Nu avem de ales, zise Malko. Altfel, amicii noştri îl vor transfera şi nu îl vom mai vedea. Şi ei îşi asumă nişte riscuri. Este vreun medic la el?

— Nu, nu permanent. Doar infirmiera. Şi nici ea nu stă tot timpul.

— Du-te să îi iei pe Gelu şi pe şoferul ambulanţei, decise Malko. Dacă cineva vă întreabă, spuneţi că trebuie să fie transportat la Chişinău din ordinul autorităţilor. Ţine, ca să vă ajute.

Întinse tânărului un teanc de bancnote de o sută de dolari. Apoi, se duse după Marin Sorescu la *Cafe Corso* şi îl anunţă. Prin geamurile murdare, îi văzu pe înfricoşătorul Gelu şi pe Călin ajutându-l pe şofer să desfacă brancarda şi intrând apoi în spital. Se uită la ceasul Breitling: trei şi zece. Aveau o oră avans.

*

* *

Ferm pe poziţii în faţa camerei lui Osman Taybeh, doctorul Brincani bara drumul micului grup venit în căutarea rănitului. Nebun de furie.

— Este o nebunie să îl transportaţi pe acest om! protestă el. Este încă foarte slăbit şi necesită perfuzii permanent. Să nu mai vorbim de antibiotice. Am comandat special pentru el. Cine v-a cerut transferul?

Într-un colţ. Mariana, infirmiera, nu ştia ce să facă: ea îi condusese la cameră. Călin deveni conciliant, scoţând câteva hârtii din buzunar.

— O să vă plătim toate costurile, promise el. Îngrijirea,

spitalizarea şi medicamentele.

Medicul privi banii şi fu gata să cedeze. Apoi un sentiment profund de etică ieşi la suprafaţă şi respinse mâna întinsă.

— Nu pot, făcu el, o să sun Poliţia. Dacă ei sunt de acord, vă voi lăsa.

Se îndepărtă cu paşi mari sub privirea unui bătrân care îşi târa perfuzia după el, fericit că are parte de oarece distracţie. Şoferul ambulanţei pleca deja spre rampă, cu brancarda. Călin se uită la ceas. Douăzeci de minute pierdute deja. Se întoarse spre Gelu.

— Neutralizează-l pe medic, ordonă el.

„Frankenstein” plecă cu paşi mari şi-l ajunse din urmă pe doctorul Brincani. Acesta se întoarse dar nu avu timp să ţipe. Gelu tocmai îi acoperea gura cu mâna lui enormă. Fără efort, îl ridică pe sus şi, sub ochii speriaţi ai bătrânului cu perfuzia, reveni, intrând cu el în camera lui Osman Taybeh.

Mariana aproape că leşină. Presimţind că va începe să ţipe, Călin se grăbi să îi bage nişte bani în buzunarul bluzei.

— Nu ai văzut nimic, zise el, nu ai fost aici. Du-te!

În momentul în care trecea pragul uşii, el o ajunse din urmă şi o lipi de perete, cu vârful cuţitului sub gâtul ei.

— Dacă vorbeşti, revin şi îţi tai sânii.

Speriată, fata dispăru pe culoar. Şoferul ambulanţei revenise şi era pe cale să îl urce pe rănit pe brancardă. Pe jumătate sugrumat de Gelu, medicul era lipit de perete.

— Lasă-l şi vino să ne ajuţi, ordonă Călin.

Gelu se dădu înapoi şi, cu o singură lovitură de cap, îl adormi pe doctorul Brincani care căzu la pământ. Apoi, îl prinse pe rănit şi îl aşeză delicat pe brancardă, în timp ce Călin se ocupa de perfuzie. Din fericire, nu era prea multă animaţie în acest mic spital şi ajunseră fără probleme la rampă. Nu mai aveau decât de traversat holul.

Inconştient, Osman Taybeh nu părea să realizeze ce i se întâmplă.

*

* *

— La dracu’!

Marin Sorescu lăsase să îi scape o înjurătură. O

ambulanţă, venind dinspre Chişinău, se opri în faţa spitalului.

Portierele se deschiseră şi coborâră doi infirmieri în halat şi cu bonetă albă, care dădură jos o brancardă.

În faţă, se afla un al treilea. Un păr negru abundent, figură fină, fără cravată, costum sobru, tip Orientul Mijlociu.

— Ce facem? întrebă Malko, neînţelegând că cei plecaţi după rănit nu ieşiseră încă.

La fiecare secundă, se aşteptau să vadă apărând o maşină de poliţie. Totul devenea un coşmar. Pasagerul ambulanţei tocmai intrase în spital, urmat de cei doi brancardieri. Malko nu ezită.

— Mergem!

Aparent, nou-sosiţii nu remarcaseră prima ambulanţă. Marin Sorescu şi Malko intrară în clădire în momentul în care cele două echipe de brancardieri se aflau faţă în faţă în hol!

Câteva clipe de nedumerire, apoi exclamaţiile apărură din ambele părţi. Adevăraţii brancardieri, depăşiţi de situaţie, nu înţelegeau nimic. Văzându-l pe Călin admonestându-l pe brancardierul venit de la Chişinău, Malko avu o speranţă, dar nou-veniţii le barau drumul. Se întoarse spre Marin Sorescu.

— Zice că a fost direct la aeroport să îl caute pe acest tip venit special din Cipru, explică românul. Este fratele rănitului. Trebuie să plece cât mai repede.

Brancardierul sosit de la Chişinău se întoarse spre arabul care îl însoţea.

— Ce facem?

— Luaţi-l! Ordonă arabul, în engleză; nu îi cunosc pe aceşti oameni.

Privi lung la Malko şi îi zise:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Marin Sorescu fu cel care salvă situaţia, scoţând o legitimaţie cu tricolor, zise în română noilor sosiţi, pe un ton imperios:

— Poliţia! Securitatea!

Vechile reflexe îşi făcură efectul imediat. De-a lungul anilor, populaţia tremurase în faţa teribilei Securităţi.

Brancardierii din Chişinău se îndepărtară respectuos. Fără să piardă o secundă. Călin împinse viguros brancarda spre ieşire, în timp ce „Frankenstein” închidea drumul. În mai puţin de un minut, trecură de poarta spitalului. Bărbatul care se prezentase ca fiind fratele lui Osman Taybeh îşi reveni din surpriză şi îl apostrofă pe Marin Sorescu care îşi băgase legitimaţia veche de Securitate în buzunar.

— De ce îl luaţi pe acest om? Este rănit, este fratele meu.

Vorbea o engleză cu accent tocat, arab, inconfundabil. Marin Sorescu se făcu că nu înţelege şi îl dădu la o parte cu autoritate, luă brancarda şi îi ocărî în română pe brancardier şi pe Călin fiindcă îl urcau prea repede pe rănit în ambulanţa *lor*. Malko îşi zise că lucrurile mergeau bine, în cele din urmă. Fără a-l mai lua în calcul pe „fratele” lui Osman Taybeh. Se opri în faţa ambulanţei în care era urcat rănitul şi zise:

— Merg cu voi!

Cum uriaşul Gelu îl respingea brutal, alergă până la cealaltă ambulanţă şi ordonă şoferului să urmeze maşina în care era rănitul. Intimidat de prezenţa lui Marin Sorescu pe care îl lua drept poliţist, acesta din urmă ezită.

— Duceţi-vă la Mercedes! ţi zise Sorescu lui Malko.

Se apropie de ambulanţa venită de la Chişinău şi scoase pistoletul. Două bubuituri seci şi vehiculul se lăsă într-o parte, cu două pneuri sparte. Înspăimântat, şoferul nu îndrăzni să protesteze. De pe timpul lui Ceauşescu, Securitatea ridicase frecvent opozanţii în această manieră… Malko înfruntă privirea arabului care murmura injurii în limba lui. Înţelesese că nu avea de-a face cu poliţişti adevăraţi. Dar, chiar dacă era înarmat, nu îndrăzni să se opună cu forţa plecării ambulanţei.

Cu trăsăturile schimonosite de furie, văzu cum ambulanţa şi Mercedesul se îndepărtează.

*

* *

Malko, din Mercedes, se întoarse să privească la arabul rămas lângă ambulanţa în pană notând numerele de înmatriculare ale celor două autovehicule. Ar fi dat oricât pentru a afla cine este. Marin Sorescu se întoarse spre el.

— Ne-am descurcat bine!

— Trebuie să aflăm ce face.

Românul îl sună imediat pe Călin. În ambulanţa care mergea în faţa lor, rănitul nu mişca, respira normal, cu bustul înfăşurat în bandaje. Era tot ce se putea spune.

Malko îl sună imediat pe Lance Porterfield.

— S-a aranjat! Anunţă el, mergem spre frontieră, ne vom despărţi în curând.

— Nu vă urmăreşte nimeni? se nelinişti americanul.

— Nu, îl asigură Malko, relatând precauţiile luate.

— Bravo! exclamă americanul. Anunţ pilotul avionului să depună planul de zbor cât mai repede. Cred că veţi ajunge la aeroportul Băneasa în aproximativ patru ore. Unul din adjuncţii mei vă va aştepta acolo. Se numeşte Bill. Înalt, ochi albaştri, căciulă. Aveţi grijă.

Patruzeci de kilometri mai departe, după Leuşeni, făcură la stânga, urmând drumul paralel cu Prutul, în timp ce ambulanţa continua drept, spre Huşi, unde urma să treacă frontiera. Zdruncinat de drumul neasfaltat, Malko încercă să se relaxeze. Drumul era absolut drept, mărginit de câmpuri cât vedeai cu ochii. Din când în când, traversau câte un sat care părea abandonat. În această regiune a Deltei Dunării, extrem de săracă, nu vedeai picior de străin.

Telefonul lui Marin Sorescu sună.

— Au trecut frontiera, anunţă românul. Vom ajunge probabil înaintea lor fiindcă ei nu merg repede.

Malko adormi la loc. Românul îl trezi după trei ore şi jumătate. Tocmai ajungeau la aeroportul Băneasa. O clădire modestă, albă, rotundă, pe pistă un şir de avioane vechi cărora le lipseau destule piese. Acest mic aeroport servea şi drept cimitir de avioane…

Malko ieşi din Mercedes şi observă imediat, în faţa unei porţi marcate SOSIRE, un bărbat foarte înalt, cu o căciulă pe cap, în palton negru.

Veni în întâmpinarea lui.

— Eu sunt Bill, anunţă el. Unde este ambulanţa?

— Soseşte, îl asigură Malko. Am luat-o pe drumuri diferite. Dar ţinem legătura cu ei.

— O.K., aprobă americanul. Să mergem la avion.

Intrară pe pistă. Bireactorul Gulfstream IV alb ieşea în evidenţă printre carcasele de avioane antice. Malko remarcă numărul de înmatriculare, N 227 SV, era american.

Un bărbat aştepta, chiar lângă aparat. Ochelari cu ramă aurită, la costum şi cravată. Bill îl prezentă.

— Doctorul Jeff Miller. O să îl însoţească pe rănit.

— Ştiţi ceva precis cu privire la starea lui? întrebă medicul. Aveţi dosarul lui medical?

— Avem doar o perfuzie, preciză Malko. A primit o lovitură de cuţit în apropierea ficatului şi a pierdut mult sânge. A fost spitalizat până acum câteva ore.

Un claxon îi făcu să întoarcă privirile. Ambulanţa tocmai intra pe pistă. Se opri lângă avion şi scoaseră targa. Imediat ce o urcară în avion, medicul se aplecă asupra rănitului, livid şi inconştient, îi luă tensiunea, temperatura, efectuă diverse examene rapide şi coborî anunţând:

— Are febră. O infecţie puternică, desigur. Perfuzia nu pare să conţină mare lucru. Nu aţi putut vorbi cu medicul care îl trata?

Inutil să îi spună că aproape îl sugrumaseră…

— Nu, zise Malko. Poate fi transportat?

Doctorul Jeff Miller se arătă rezervat.

— În împrejurări *normale*, nu ar fi recomandat. Voi începe un tratament la bord.

— Unde îl duceţi?

— Nu sunt autorizat să vă spun, răspunse medicul angajat al CIA, înainte de a urca în avion.

Câteva minute mai târziu, reactoarele începură să şuiere apoi să urle şi avionul rulă pe singura pistă unde un aparat al companiei Malev tocmai ateriza. Când Malko se întoarse la Mercedes, Bill dispăruse. Niciunul dintre pasagerii care aşteptau în micul aeroport nu bănuia că tocmai asistaseră la o răpire.

*

* *

Era euforic!

Lance Porterfield îi invitase la cină pe Stelian Andreianu şi soţia sa, Marin Sorescu şi Malko la *Premiera*, unul dintre cele mai bune restaurante din Bucureşti. Caviarul era ceva

mai fin decât cel al comerciantului de arme, dar din abundenţă. Şeful biroului CIA ridică paharul de şampanie şi ţinu un toast în cinstea lui Malko şi a celor doi români.

Malko coborî privirea în farfurie, adăugând în germană, în şoaptă:

— *So schnutzig*[16]!

Se gândea, cu ruşine, la deviza stabilită de Kaiser, cu mult timp în urmă, pentru spionaj: „Spionajul este o meserie de senior”.

Ceea ce tocmai făcuse nu era în conformitate cu etica sa. De când George W. Bush declarase război „terorii”, drepturile omului primeau lovitură după lovitură. Guantanamo i-ar fi făcut geloşi pe promotorii gulagului, iar agenţiile federale americane din domeniul Apărării uitau din ce în ce mai mult de constrângerile legale. Evident, aveam de-a face cu nebuni furioşi şi fanatici, care emanau ură prin toţi porii.

Mereu aceeaşi dilemă a *Mâinilor murdare.*

De mult timp, nu se mai ducea războiul cu mănuşi albe. Luă paharul cu şampanie. În această seară, nu mai voia să se gândească la asta.

Se despărţiră, după alte două sticle de şampanie, iar Lance Porterfield îi propuse să îl însoţească la hotel. Când treceau prin faţa ambasadei americane, de pe strada Tudor Arghezi, telefonul americanului sună. Lance Porterfield notă febril câteva cuvinte, apoi se întoarse spre Malko.

— Călin a stabilit identitatea bărbatului venit în căutarea lui Osman Taybeh. Se numeşte Ibrahim Haddad. Paşaport libanez. O să îl verific.

Ajunseră în faţa *Intercontinentalului*.

*

* *

De când sosise într-o locaţie sigură a CIA, situată aproape de aeroportul din Varşovia, sub protecţia Serviciilor poloneze. Osman Taybeh nu îşi revenise. Infirmierele îi administrau un tratament puternic şi primise deja două transfuzii. Aşteptau să fie într-o formă mai bună pentru o eventuală operaţie. Acest loc, complet secret, nu avea nici

[16] Ce mizerie!

un indicator şi se afla departe de piste, izolat cu garduri duble de sârmă ghimpată şi supravegheat cu camere video normale şi cu infraroşu. Niciun post de pază în exterior, dar cel din interior putea solicita oricând o unitate specială a poliţiei care intervenea fără să pună întrebări.

Nu fusese nici un incident. Cei care soseau acolo – oameni suspectaţi de terorism şi arestaţi de CIA ori FBI – nu mai existau legal. Acest centru în sine nu avea un statut legal. Fusese pus la dispoziţia americanilor sub jurământul unui acord verbal. Cei care lucrau acolo locuiau într-o vilă, sub diverse acoperiri. Toţi aparţineau de CIA. Uneori, interogatori din diverse agenţii federale debarcau pentru câteva ore şi plecau. Toate deplasările se efectuau cu aparate private, aparţinând unei companii charter înregistrată în Delaware, administrată de foşti angajaţi ai Agenţiei. Piloţii semnaseră un angajament de confidenţialitate.

Prizonierii care se aflau acolo îşi pierduseră identitatea. Puteau rămâne acolo câteva zile sau săptămâni, apoi să fie transferaţi în alte părţi sau chiar eliberaţi.

Unii erau retrimişi Serviciilor din ţările de origine, care îi făceau să dispară discret. Alţii sfârşeau la Guantanamo. Nici unul nu ştia unde fusese deţinut, deoarece, ca într-un film, fuseseră instalate decoruri speciale. De exemplu, aici, în Polonia, locaţia lăsa să se creadă că se aflau într-o ţară arabă! Uneori, acest fapt îi făcea pe prizonieri să comită imprudenţe.

Uşa camerei lui Osman Taybeh se deschise, comandată din exterior cu un card şi doi bărbaţi intrară. Medicul şi un civil, interogator al CIA însărcinat să îl facă pe prizonier să spună tot ce ştia... Aşteptă tăcut, lângă pat, în timp ce medicul îl examina pe rănit.

— Este mai bine, anunţă el, febra a scăzut. Cred că va scăpa.

— Când voi putea să încep lucrul?

— Mâine, cred.

— Ce îi daţi?

— Antibiotice, tonice cardiace şi un calmant.

Agentul CIA tresări.

— Un calmant! Cine a dat ordin să i-l administraţi?

Descumpănit, medicul bâigui.

— Nimeni, dar am crezut că suferă destul.

— Acest tratament este indispensabil pentru vindecare?

— Nu, bineînţeles, dar…

— Suprimaţi-l! Ordonă individul, aici nu este în vacanţă. Este un terorist periculos şi cu cât va suferi mai mult, cu atât va vorbi mai repede.

Medicul deschise gura şi o închise. Semnând un contract pe doi ani în condiţii avantajoase – peste 25 000 de dolari pe lună – cu un ONG care era de fapt al CIA, nu realizase că îşi vindea sufletul diavolului… Nici nu putea să vorbească, sub ameninţarea unor grele sancţiuni financiare, dacă nu şi mai rău.

Realizând zbuciumul interior, interogatorul preciză.

— Acest om deţine informaţii care pot salva vieţi omeneşti. Treaba noastră este să le obţinem. Cât mai repede posibil.

O infirmieră intră în cameră, cu un platou pe care erau dozele de medicamente. Medicul luă o fiolă şi o anunţă pe infirmieră pe un ton egal:

— Nu mai administraţi acest medicament începând din această seară. Dacă pacientul se plânge, mă anunţaţi.

Infirmiera nu clipi. Şi ea semnase o clauză de confidenţialitate şi, în plus, nu îi plăceau arabii.

*

* *

Lance Porterfield îl primi pe Malko, venit să îşi ia rămas-bun, cu un zâmbet larg şi îi strânse mâna cu putere.

— Aţi făcut o treabă minunată! Moldovenii sunt convinşi că Osman Taybeh a fost răpit de prietenii lui. Nimeni nu ne bănuieşte.

— Lui Marin Sorescu trebuie să îi mulţumiţi, corectă Malko.

— Apropo, i-am salvat viaţa tipului! continuă americanul. Era aproape de septicemie! În acel spital nu aveau decât antibiotice perimate. Acum, va scăpa fără probleme.

— Unde l-aţi dus?

Figura americanului se închise.

— Nu sunt autorizat să spun. Este vorba de un program secret, în care „tratăm” suspecţii cei mai importanţi. Nici eu nu sunt sigur că mi s-a spus adevărul… Dacă vă zic dumneavoastră aş putea să fiu dat afară din Agenţie, fără pensie. Deci, nu mai este treaba dumneavoastră. Voi scrie un raport foarte elogios referitor la finalul acestei operaţiuni.

Malko se simţea la ani-lumină depărtare de acest birocrat fără milă şi fără suflet, care ar fi putut face o carieră frumoasă în SS…

— O să plec, concluzionă el. Dacă ruşii m-au identificat, vor vrea să se răzbune…

Şeful biroului scutură din cap, sceptic.

— Nu cred. Timpurile s-au schimbat. Uitaţi-vă la Sorescu. Ani întregi a lucrat cu KGB contra noastră iar acum ne mănâncă din palmă…

Malko avu puterea să zâmbească.

— Bine, eu plec totuşi. Doar dacă…

— Nu, nu, se grăbi americanul. Din contră, ar trebui să rămâneţi. Sunteţi singura legătură dintre acest caz şi birou. Nu se ştie niciodată.

Malko luă liftul, cu un gust de cenuşă în gură. După demisia lui George Tenet, CIA apucase pe un drum ciudat. Noul director, Porter Goss, nu avea nici o autoritate să se opună ordinelor preşedinţiei, se încălcau tot mai mult limitele legale.

Plecă pe jos prin ploaie, zicându-şi că în această seară va fi la Liezen, în castelul lui. Ceva îl intriga totuşi: efortul uriaş învestit în rezolvarea acestui caz, în aparenţă puţin important. Şi obstinaţia americanilor de a recupera cu orice preţ dolarii destinaţi achiziţionării de rachete termobarice.

Era sigur că nu i se spusese totul.

Capitolul IX.

Elko Krisantem, drept ca un brad, deschise uşa bibliotecii castelului din Liezen după ce ciocănise la uşă, ducând pe o tavă din argint telefonul fără fir. Malko îl auzise sunând, dar nu răspunsese. Era nouă seara. Alexandra se instalase lângă el şi era weekend.

— Un apel pentru dumneavoastră de la Washington, anunţă turcul. Domnul Frank Capistrano.

Consilierul Special pentru Securitate de la Casa Albă, vechi prieten şi sponsor al lui Malko. El era cel care, cu câteva luni înainte, îl trimisese în Venezuela. Tot el organizase şi expediţia în Moldova, în urmă cu zece zile. Imposibil să nu îi răspundă... După formulele protocolare, americanul trecu direct la subiect.

— Ce ziceţi de un mic voiaj la Washington?

Pe un ton glumeţ, care nu era cu adevărat genul lui.

— Ne-am văzut, acum ceva timp, remarcă Malko şi era o vreme teribilă.

Frank Capistrano scoase un nechezat care putea fi luat drept râs.

— Nu s-a ameliorat! Aproape că ai nevoie de schiuri pentru a te deplasa. Curând, voi merge la birou cu sania. Dar aş vrea cu *adevărat* să vă văd.

— Agenţia are un birou la Viena şi este mai aproape...

— Este adevărat, recunoscu Frank Capistrano, dar ei nu sunt la curent cu cazul de care vreau să vă vorbesc. Poate cel mai important din ultimii doi ani... De altfel, aţi început deja să lucraţi la el.

— În Moldova?

— Exact.

— S-a terminat. Aţi recuperat ce aţi vrut...

— Abia *începe*, corectă americanul. Şi, dacă sunteţi de acord, o să continuaţi.

— În Moldova? exclamă Malko, speriat.

— Nu, vă jur.

În timp ce vorbea, Malko mângâia piciorul înfăşurat în

nailon negru al Alexandrei şi părea că nu vrea să plece din Liezen. Iarna, logodnica lui făcea eforturi mari pentru a-l seduce cu noi accesorii erotice. Chiar în acest moment, fusta ei ridicată puţin lăsa să se vadă un portjartier roşu, de mare efect.

Contrariată de această conversaţie care se prelungea, ea zise:

— Alege: ori vorbeşti la telefon ori te ocupi de mine!

Detestase mereu afacerile lui Malko, dar indispensabile supravieţuirii materiale. Furioasă, se ridică şi ieşi din bibliotecă.

Frank Capistrano, care auzise desigur replica şi cunoştea ataşamentul lui Malko faţă de logodnica sa, continuă pe o voce persuasivă:

— Nu vreau să mai discut la telefon, dar pot să vă zic că este vorba de recuperarea unui miliard de dolari... Sunteţi singurul care o poate face.

Mereu aceleaşi tehnici. Totuşi, ceea ce Malko văzuse în Moldova îl intrigase. Până la urmă, iarna nu era prea plăcută în Austria.

— Când vreţi să ne întâlnim? întrebă el.

Frank Capistrano nu îşi manifestă deschis satisfacţia, mulţumindu-se să răspundă:

— Cred că poimâine ar fi perfect. Luăm masa în sufrageria personală, la Casa Albă. Cu doi membri ai Agenţiei: responsabilul cu Centrul Contraterorismului şi cel din Irak. Vă fac rezervare la *Willard* iar limuzina mea va veni să vă ia. Mă bucur că o să vă revăd.

Casa Albă se afla la două sute de metri de hotel, ceea ce însemna că Frank Capistrano dorea foarte mult să îl vadă pe Malko.

*

* *

Frank Capistrano nu minţise: timpul era înfricoşător la Washington, măturat de un viscol puternic. Lungul Cadillac înainta încet pe 16th Avenue, pentru a ajunge la poarta de sud a Casei Albe. Sosit în ajun de la Viena, Malko se odihnise puţin dar era furios pe el însuşi. Alexandra îi lipsea deja, iar Washingtonul era, chiar şi fără viscol, un oraş

sinistru.

Soldatul de gardă, adăpostit după plasticul transparent, ridică bariera care dădea spre parcarea VIP cu locuri personalizate. Frank Capistrano apăru, cu siguranţă anunţat prin radio, imediat ce Malko ajunsese la uşa de acces spre culoarul vestic. Părea mai refăcut decât la ultima vizită a lui Malko la Washington, în urmă cu patru luni.

— Veniţi, zise el, au ajuns deja.

Merse până la mica sufragerie din lemn ale cărei ferestre dădeau spre grădina Casei Albe, acoperită de zăpadă. Doi bărbaţi, cu câte un pahar în mână, stăteau în picioare într-un colţ. Consilierul Special făcu prezentările.

— George Meadows, care conduce Centrul Contraterorismului de un an. Gordon Lee, cel mai bun specialist al nostru în problemele Irakului.

Acesta din urmă arbora ochelari groşi, o mustaţă şi păr rar. Bondoc, cu umeri largi, evoca un jucător de base-ball. George Meadows avea alură de Oxford, cu cravată în dungi şi o figură lungă de predicator baptist. Malko îşi zise că cei doi nu văzuseră arabi decât la televizor. Nu erau oameni de acţiune.

Un ciocănit timid la uşă şi un bărbat cu o barbă cenuşie, amabil, durduliu, intră în cameră. Frank Capistrano îl prezentă imediat.

— Harold Zarate este Secretar la Departamentul Trezoreriei. De ani întregi, urmăreşte mişcările de fonduri clandestine conexe terorismului. M-am gândit că ar fi util să ni se alăture. Deci, putem trece la masă.

Era prima dată când Malko lua masa la Casa Albă, în vesela cu însemnele preşedinţiei americane. Conţinutul nu era la fel de atrăgător. Piureul de avocado cu creveţi amintea mai mult de o cantină decât de un restaurant de trei stele... Iar vinul californian alb, care îl însoţea, îţi perfora stomacul.

Pentru un timp, mâncară fără să vorbească. Apoi, costiţa de miel puţin cam prea arsă pică bine. Consilierul Special se întoarse spre Harold Zarate.

— Harold, ştiu că aveţi o întâlnire foarte curând. Ne puteţi lămuri în privinţa finanţelor regimului Saddam

Hussein, în special în ce ne priveşte pe noi, acum?

— Desigur, sir, răspunse înaltul funcţionar. Regimul Saddam a adunat enorm de mulţi bani lichizi prin diverse metode ilegale. Deturnări de fonduri în timpul operaţiunii ONU petrol contra hrană, acorduri secrete şi ilegale asupra comerţului şi o operaţiune cu Siria, pornind tot de la petrol. Irakienii exportau clandestin petrol în Siria care îl revindea în străinătate ca fiind petrol propriu. Am găsit la Bagdad urmele unui protocol semnat pe 29 mai 2000 între Irak şi Siria referitor la această afacere, din timpul preşedintelui Hafez El-Assad. După moartea lui, a continuat să fie aplicat de fiul şi succesorul său, astăzi la conducerea Siriei, Bachar El-Assad.

Vorbea fără notiţe, pe un ton monoton, dar clar. Frank Capistrano îl întrerupse.

— La cât estimaţi profiturile acestei operaţiuni?

— Fără comisioanele sirienilor şi libanezilor, în jur de două miliarde opt sute de milioane de dolari.

— Şi ce s-a întâmplat cu banii?

Harold Zarate lăsă câteva secunde până să îşi reia prezentarea, probabil învăţată pe dinafară.

— Ei bine, domnule, aceşti bani au fost băgaţi iniţial în diverse conturi, în bănci din Siria, Liban, Turcia şi Iordania, începând din 2001, regimul lui Saddam Hussein, temându-se de embargoul financiar, a repatriat în Irak o mare parte din ei.

— Cum? întrebă Consilierul Special.

— Prin curieri, sir. Agenţi ai guvernului care transportau cash. Aceşti bani au fost stocaţi în beciurile Băncii Centrale i din Irak şi au fost folosiţi la anumite cheltuieli clandestine.

— După informaţiile dumneavoastră, cât a mai rămas din aceşti bani când operaţiunea *Freedom Irak* a început în martie 2003?

Harold Zarate scoase un pătrat de carton din buzunar pentru a-şi aminti şi anunţă:

— Din sursele noastre, în jur de un miliard de dolari fusese cheltuit până la acel moment. După invazie, am putut recupera două sute patruzeci şi două de milioane, din diferite locuri din Bagdad. Estimăm că Saddam Hussein, în,

fuga sa, a luat cu el două sute de milioane.

— Iar restul?

Înaltul funcţionar făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu banii. Când trupele noastre au intrat în Bagdad, nu mai era nimic. Sau practic nu am putut să cercetăm, nu suntem înarmaţi, la Departamentul Trezoreriei, pentru a efectua anchete de acest gen şi este foarte dificil să urmăreşti bani lichizi de o sută de dolari.

Puse cartonul la loc în buzunar. Satisfăcut.

Frank Capistrano părea la fel. Cu un gest discret spre ospătar, îl puse să servească salata de fructe şi imediat cafelele. Apă colorată. Nu se descoperise încă espresso la Casa Albă. Cum Harold Zarate se uita la ceas, Consilierul Special profită de ocazie:

— Domnule Zarate, vă mulţumesc nespus, zise el, cooperarea dumneavoastră este foarte utilă. Sunteţi liber.

Înaltul funcţionar se ridică şi se duse la uşă. Frank Capistrano îşi aprinse o ţigară şi îi făcu semn ospătarului să aducă lichiorul. Apoi, arătă cu degetul lui gros spre Gordon Lee.

— Gordon, spune-ne ce s-a întâmplat chiar înainte de ocuparea Bagdadului.

Gordon Lee, specialistul pe Irak, scoase două foi de hârtie din buzunar şi le puse pe masă.

— În ajunul operaţiunii *Freedom Irak*, începu el, la Bagdad o altă operaţiune semnificativă s-a derulat la sediul Băncii Centrale Irakiene. În timpul nopţii, trei camioane cu platformă au încărcat 180 de cutii metalice conţinând nouă sute douăzeci de milioane în bancnote de o sută de dolari şi optzeci de milioane de euro. Această operaţiune, comandată de Saddam Hussein în persoană, a fost executată de Fedainii lui Saddam, miliţia lui Udai Hussein şi supervizată de directorul lui de cabinet, Abu Mustafa Adib. Şeful Fedainilor lui Saddam, Talal El-Hani, a escortat camioanele, cu cincizeci de oameni.

— Ce s-a întâmplat cu acest miliard de dolari?

Gordon Lee zâmbi palid.

— Acum, nu ştim nimic.

— Cine v-a relatat despre această operaţiune?

— Ministrul de Finanţe al lui Saddam Hussein, arestat atunci, Ikmat Ibrahim Azzawi.

— Nu cunoştea destinaţia acestor bani?

— Nu. Toată operaţiunea era supervizată de Abu Mustafa Adib, care se afla la faţa locului în acea seară. Ministrul nu era prezent, delegând puterile directorului Băncii Centrale.

— Ce s-a întâmplat cu acesta?

— A dispărut. Se presupune că a fost asasinat.

— Din câte ştiţi, mai sunt şi alte persoane care ştiau de această operaţiune?

Gordon Lee se uită în fişe.

— Da, Udai Hussein.

— Este mort, după cum ştiţi, îl întrerupse Frank Capistrano. Doborât de trupele coaliţiei, la Moşul, în timpul unei bătălii.

— Barzan Al-Tikriti, continuă specialistul. Fratele vitreg al lui Saddam Hussein. A fost arestat şi este judecat acum la Bagdad. A locuit mult timp în Elveţia şi se ocupa de finanţele regimului. A fost interogat în timpul detenţiei, dar de fiecare dată a negat că ar fi ştiut de acest transfer. Ceea ce este fals, evident.

Se opriră câteva minute să deguste lichiorul, Malko răcorindu-se cu o vodcă, în timp ce Frank Capistrano, fidel scotch-ului, degusta un Defender „5 ani” vechime. Ceilalţi doi aveau coniac şi porto. Consilierul Special îşi reluă „interogatoriul”.

— Gordon, insistă el, s-au găsit urme *fizice* ale acestui transfer? Trei camioane cu semiremorcă şi cincizeci de oameni erau implicaţi.

Americanul scutură din cap, dezamăgit.

— Nu, sir. Mai multe luni după invazie, unităţi ale armatei, care fuseseră alertate, au descoperit în trei locuri diferite carcasele distruse ale unor camioane similare. În plin deşert.

— Iar oamenii?

— Se pare că au fost grupaţi în ultimul camion care a fost distrus în vestul Irakului. Ar fi putut fi atins de un raid aerian, dar nu suntem siguri. Erau multe operaţiuni aeriene

în acea perioadă iar aviatorii nu ştiau mereu ce bombardau.

— Iar Talal El-Hani, responsabilul operaţiunii?

— A dispărut. Familia lui a fost interogată la Bagdad şi pretinde că nu a mai avut nici un semn de viaţă de la el de atunci.

— Pe scurt, concluzionă Frank Capistrano, nu este *nici un* supravieţuitor al acestei operaţiuni, susceptibil de a fi interogat în legătură cu destinaţia finală a acestui miliard de dolari?

— Nici unul, sir, trebui să recunoască specialistul CIA. Şi nu din cauză că nu am căutat.

Încă un rând de cafea insipidă. Malko începea să înţeleagă unde voia să ajungă Frank Capistrano. Acesta luă cuvântul, adresându-se de această dată responsabilului de la Centrul Contraterorismului.

— George, zise el, ştiţi ce s-a întâmplat cu Abu Mustafa Adib Al-Tikriti, directorul de cabinet al lui Udai Hussein?

— A fost căutat şi el, de la intrarea trupelor noastre în Bagdad. Fără succes. Şi în acest caz, familia lui pretinde că nu mai ştie nimic de el. L-am interogat pe colaboratorii lui, am scotocit arhivele, fără succes. Recent, au apărut zvonuri despre prezenţa lui în Siria. Un combatant aparţinând grupului armat sunit Armata Islamică din Irak a pretins că l-a întâlnit la Samara, la finele anului 2004, dar nu era sigur, l-am întrebat pe sirieni care pretind că nu l-au reperat deloc la ei. Doar că ei au reputaţie de mincinoşi…

Malko îşi permise să intervină.

— În 1945, remarcă el, şeful Gestapo, Heinrich Muller, a ieşit din biroul lui şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Era capabil să îşi producă o falsă identitate.

— Abu Mustafa Adib Al-Tikriti la fel, remarcă Consilierul Special. George, după părerea dumneavoastră, ce s-a întâmplat cu sutele de milioane de dolari?

— Nici aici nu putem emite decât ipoteze, răspunse cu ezitare George Meadows. Se pare că nu au fost scoşi din Irak. Doar dacă au fost transferaţi apoi în alte vehicule. Dar pentru a ajunge unde? În Arabia Saudită? Frontiera este prea bine supravegheată. În Iordania? Şi acolo suntem foarte prezenţi şi iordanienii cooperează. Iar o asemenea

sumă în lichidităţi nu trece neobservată. În Siria, nu este imposibil, dar puţin probabil. Cred mai degrabă că aceşti bani au rămas în Irak, ascunşi în diverse locuri. Irakienii practicau pe larg această metodă: să ascundă arme, documente, echipament, în ascunzători localizate mai peste tot. Dar, bineînţeles, nu avem nici o probă. Este sigur că aceşti bani erau destinaţi, în mintea lui Saddam Hussein, finanţării unei acţiuni clandestine împotriva „ocupantului”, cum zice el. Pentru asta, trebuie bani. De preferat lichidităţi…

— Cine era deasupra lui Abu Mustafa Adib?

— Udai Hussein, apoi tatăl lui. În acea vreme. Lucrurile s-au mai schimbat de atunci. Ştim că există astăzi, între Ramadi şi Falluja, un stat major clandestin al foştilor baasişti, aliaţi de acum cu islamiştii, care organizează rezistenţa împotriva noastră. Abu Mustafa Adib ar fi putut să ajungă acolo.

Frank Capistrano reluă, cu obstinaţie:

— Un om ca Abu Mustafa Adib prevăzuse invazia şi şi-a luat măsuri. După părerea mea, astăzi este în viaţă, undeva şi dirijează finanţarea anumitor grupuri armate. Nu este mort fiindcă nu l-am dat de urmă. În primul rând, avem fotografiile *bune* cu el?

— Una singură, veche de zece ani, trebui să recunoască George Meadows. Şi semnalmentele lui…

— Care sunt valabile la o sută de mii de irakieni, zise cu ironie Frank Capistrano. O mustaţă şi ochi negri, nas puternic şi ten mai.

George Meadows coborî privirea în dosarele lui.

Consilierul Special trase un fum din ţigară înainte de a deschide dosarul albastru pe care îl adusese:

— Eu, zise el, sunt convins de două lucruri: unu: Abu Mustafa Adib este în viaţă. Doi: graţie dolarilor pe care i-a ascuns în deşertul Irakian, finanţează grupările armate sunite care încearcă să destabilizeze ţara. Deci trebuie să punem mâna pe el cu orice preţ.

Privirea lui se întoarse spre Malko, care nu se putu abţine să nu remarce:

— Frank, dacă CIA şi Pentagonul nu au reuşit în trei ani,

trebuie să se fi ascuns bine.

— Exact, recunoscu Consilierul Special, dar, de acum, am o pistă. Şi *dumneavoastră* o să o exploataţi.

S-ar fi putut auzi şi o muscă, dacă nu ar fi funcţionat instalaţia de climatizare. Cu o încetineală voltă, Frank Capistrano deschise dosarul, scoase nişte pagini pline cu cifre şi se întoarse spre Malko.

— Bancnotele de o sută de dolari destinate plătirii rachetelor termobarice bulgare, bancnote pe care le-aţi recuperat în Moldova, au serii care se succed. Graţie prietenului nostru de la Departamentul Trezoreriei, am putut să le comparăm cu listele de bancnote pe care le avem deja. Or, cei 600 000 de dolari recuperaţi la Chişinău provin dintr-o retragere făcută în Turcia, la agenţia din Istanbul a Băncii Miliyet, în ianuarie 2002. Aceşti bani au fost daţi unui curier irakian acreditat de guvernul său şi dotat cu paşaport diplomatic. Acesta din urmă i-a predat directorului Băncii Centrale Irakiene, pentru a fi depuşi la „rezerva strategică” a lui Saddam Hussein. Miliardul de dolari care a dispărut pe 18 martie 2003. Iată deci un fir de urmat. Este prima dată când aceşti bani ies la suprafaţă, din martie 2003. Malko, vei pleca în căutarea lor.

Capitolul X.

În plină iarnă, Ciprul era sinistru, iar Larnaka, portul principal, complet pustiu. Doar câteva veliere hibernau în docuri iar hotelurile erau aproape închise până la Paşti. Ibrahim Haddad era singurul client de la *Palm Beach* şi stătea la o cafea, la bar. Erau zece clienţi în tot hotelul... Rămăsese în Cipru după întoarcerea de la Chişinău cu un charter al companiei Herakies, deoarece avea alte întâlniri. După incidentul de la spitalul din Lăpuşna, nu avusese de ce să mai rămână în Moldova şi, oricum, avionul cu care venise trebuia să se întoarcă.

La sosirea în Cipru, trimisese, prin mesager, un raport lui Abu Mustafa Adib, în Siria, atribuind CIA problemele lor din Moldova. Pentru că Osman Taybeh nu apăruse, se putea crede că fusese răpit de agenţii americani şi reţinut într-o închisoare secretă. Ceea ce era extrem de supărător. Osman Taybeh putea spune *cine* i-a dat cei 600 000 de dolari destinaţi plăţii rachetelor termobarice. O breşă foarte gravă în sistemul de finanţare a rezistenţei armate din Irak. Era motivul pentru care Ibrahim Haddad trebuia să se întâlnească cu un trimis al lui Abu Mustafa Adib, Mahmud Nabiya, fost responsabil al partidului Baas pentru regiunea Tikrit, devenit, după ocupaţia americană, responsabil cu logistica grupărilor sunite din Irakul de vest. Ibrahim Haddad începea să se neliniştească. Mahmud Nabiya, care venea de la Beirut, ar fi trebuit să fie acolo de trei ore! Or, făcea parte dintre cei urmăriţi de Serviciile americane şi călătorea sub identitate falsă. Prin urmare, oricând se putea ivi o problemă.

Ibrahim Haddad întoarse capul auzind uşa hotelului deschizându-se. Se relaxă, bucuros că vede silueta celui pe care îl aştepta, cu o valiză în mână. Se ridică şi merse în întâmpinarea lui.

— Avionul a avut două ore întârziere! explică Mahmud Nabiya.

— Eram neliniştit, recunoscu Ibrahim Haddad.

Totuşi, Mahmud Nabiya, aparţinând structurii externe a grupărilor armate, călătorea fără încetare între Siria şi Liban, în toate ţările de unde putea procura arme. Contrar a ceea ce mulţi îşi imaginau, stocurile armatei irakiene recuperate de rezistenţă se epuizau. Grupările aveau nevoie de arme din exterior, în principal din ţările fostei Uniuni Sovietice. La preţ mare, bineînţeles. Aceste arme erau apoi direcţionate spre Irak, fie prin nordul Siriei, fie prin Iordania.

Ibrahim Haddad comandă o cafea pentru amicul său care, vizibil foarte neliniştit, întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat în Moldova? Am primit un e-mail de la generalul Ruşkov care se plângea că a fost dat în vileag. Acum nu mai vrea să ne vândă nimic, pentru moment.

Ibrahim Haddad îi povesti tot ce ştia, adică nu mare lucru. Nu ştia cine îi înjunghiase pe prietenii lor, unde ajunseseră banii şi, mai ales, ce se întâmplase cu Osman Taybeh. Dar avea o idee în această privinţă.

— L-am văzut, faţă în faţă, pe cel care a coordonat răpirea fratelui nostru, zise el. Aş jura că este un agent al CIA. L-aş recunoaşte oriunde.

Mahmud Nabiya aprinse o ţigară şi întrebă:

— Ce ştia Osman Taybeh?

— Numele ruşilor care ne vindeau rachetele termobarice.

— Nu contează. Altceva?

— El este cel care a recuperat cei 600 000 de dolari de la amicul nostru din Geneva, Gibran Faisal.

— Îi ştie numele, adresa?

— Bineînţeles.

— Este *foarte* grav.

Gibran Faisal, de cetăţenie elveţiană, dar de origine siriană, era unul din membrii reţelei financiare a rezistenţei irakiene. Nedepistat, deoarece era stabilit în Elveţia de cincisprezece ani şi nu avea nici un contact oficial cu regimul lui Saddam Hussein. Fusese recrutat la Geneva de fratele acestuia, Barzan Al-Tikriti. Gibran Faisal era un tip cu bani: ajutorul acordat îi era răsplătit, dar, având o afacere cu etanol, putea face să circule mulţi bani fără să trezească suspiciuni. Organizaţia americană Greenquest, însărcinată

să urmărească fondurile destinate terorismului, nu îl luase în vizor niciodată. Monden, play boy şi miliardar, nu avea profilul unui terorist.

— Ar trebui să aflăm ce s-a întâmplat cu Osman Taybeh, insistă Mahmud Nabiya. Eşti sigur că nu se mai află în Moldova?

— Nu văd unde ar putea fi. Cei care l-au răpit l-au transferat probabil în România. Am reţinut numărul ambulanţei. Dacă avem pe cineva la Bucureşti, putem să verificăm această pistă.

— Dă-mi numărul, zise Mahmud Nabiya, o să mă ocup.

Îl notă şi Ibrahim Haddad întrebă:

— Ce fac acum?

— Rămâi aici pentru moment. O să încerc mai întâi să aflu unde este Osman, dacă mai este în viaţă.

— După spusele doctorului şi al infirmierei, era destul de rău. O lovitură de cuţit în ficat.

Cei doi irakieni se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru.

— *Inch' Allah*, nu se poate să fi supravieţuit, concluzionară ei.

Erau laici, dar frecventând islamiştii, se obişnuiseră să îl invoce pe Dumnezeu în orice moment. Comandară încă o cafea. Afară sufla un vânt violent.

— Nu ar trebui să îl anunţăm pe Gibran Faisal? întrebă Ibrahim Haddad. Mahmud Nabiya încuviinţă.

— Ba da, tu vei pleca la Geneva.

*

* *

O linişte apăsătoare domni câteva clipe în mica sufragerie de la Casa Albă. Malko se aşteptase la lucruri de acest gen, dar atacul direct al lui Frank Capistrano îl luă prin surprindere.

— Cum? întrebă el.

Frank Capistrano scoase un raport de mai multe pagini pe care îl întinse spre el.

— Totul este acolo, zise el. Cel pe care l-aţi răpit la Lăpuşna a vorbit. Se numeşte Osman Taybeh. Este un iordanian care s-a raliat rezistenţei sunite din Irak. Se ocupă cu logistica grupărilor armate, procurând medicamente,

calculatoare, materiale şi arme. L-a identificat şi pe colegul său, iar noi l-am verificat graţie cooperării cu Moldova. Este un fost *mukhabarat* a lui Saddam Hussein. Osman Taybeh a povestit cum a tratat cu ruşii afacerea cu rachete termobarice. Dar mai ales, ne-a livrat o informaţie extrem de importantă: înainte de a ajunge în Moldova, s-a oprit în Elveţia pentru a recupera cei 600 000 de dolari destinaţi cumpărării rachetelor.

— Dintr-o bancă?

— Nu, banii i-au fost daţi de un *elveţian*. Un elveţian de origine siriană, Gibran Faisal.

— Acest Gibran Faisal a mai fost amestecat în probleme de terorism? întrebă Malko.

— Nici una dintre agenţiile noastre nu deţine nimic referitor la el. Dispune de capitaluri foarte importante şi este implicat în afaceri de prim plan. Locuieşte într-un duplex în cartierul cel mai şic din Geneva, se mişcă mult, este frumos, face multe cuceriri şi, mai ales, este curat!

— Aţi discutat cu elveţienii?

Consilierul Special ridică privirea spre cer.

— Nici gând! Deja, când am făcut ancheta în legătură cu Yeslam Bin Laden, fratele vitreg al lui Ussama, ne-au băgat beţe în roate. Un elveţian este sacru. În plus, nu avem nimic *judiciar* să le prezentăm. Osman Taybeh a declarat că acest tip i-a dat o valiză care conţinea banii necesari cumpărării rachetelor în holul de la *Hilton*. Nici măcar nu a mers la el acasă.

— Mărturia lui ar fi totuşi preţioasă, obiectă Malko. Chiar şi faţă de elveţieni…

Frank Capistrano scutură din cap şi îi căzu scrumul ţigării.

— Doar o declaraţie scrisă, altfel nu valorează mare lucru. Şi nu îl putem face să depună mărturie în carne şi oase.

— De ce?

— Mai întâi fiindcă este deja la Guantanamo. Apoi, fiindcă ar pretinde că a fost torturat, ceea ce ar avea un efect negativ asupra elveţienilor.

Malko îngheţă. El îl predase pe acest om agenţilor CIA!

— Chiar a fost torturat?

Frank Capistrano se încruntă, deranjat.

— A fost interogat „sever”, recunoscu el, dar nu poţi face omletă fără să spargi ouă. Pe scurt, ultimul lucru pe care l-am face, este să ne adresăm elveţienilor. Biroul nostru de la Berna este scos din calcul fiindcă sunt puţini şi acolo sunt trimişi cei mai slabi. Apoi, elveţienii îi cunosc şi îi supraveghează. Dacă se leagă de un cetăţean elveţian, sunt expulzaţi. În fine, nu avem *nimic* despre Gibran Faisal. Trebuie mers acolo.

Geneva era totuşi mai bine decât Venezuela. Dar mult mai frig…

— Când plec? întrebă Malko, resemnat.

Frank Capistrano zâmbi fără a fi vesel.

— Cât mai repede posibil. Fiindcă irakienii ştiu bine că prietenul lor ar putea vorbi. Poate că îşi vor lua măsuri de precauţie.

— Să îl lichideze pe Gibran Faisal?

— Nu ştiu. Trebuie mers în vârful picioarelor. Nu a existat nici un transfer bancar fiindcă aceşti bani provin din Turcia. Ar trebui aflat dacă acest tip deţine un seif şi în ce bancă… Să găsim probe împotriva lui, pentru a-l şantaja. Toată Agenţia este în spatele dumneavoastră. Acest miliard de dolari este sângele care irigă grupările armate sunite. Dacă reuşim să le tăiem susţinerea, poate că le venim de hac… Deci, este o prioritate absolută.

— Ce ştiţi despre acest om?

Frank Capistrano oftă, ca un bătrân elefant epuizat…

— În afară de adresa lui, descrierea fizică şi două sau trei chestii, *nimic*. Pare să aibă o viaţă mondenă şi sentimentală intensă. Este tot timpul în ziare.

— Este puţin, remarcă Malko. Nu ar fi mai simplu să îl tratăm ca pe Osman Taybeh?

Americanul îl privi surprins.

— Să îl răpim? Vreţi să fim puşi la zid? Este un *elveţian*. O specie protejată.

— Glumeam, corectă Malko. Dar nu pot merge la el acasă şi să sun.

— Am un dosar despre el, recunoscu în fine Consilierul Special. Făcut de omul de legătură al Agenţiei, o elveţiancă

foarte la curent cu mondenităţile, Gisela Furstenberg. O folosim pentru a stabili diverse „profiluri” ale diplomaţilor la post în cadrul Naţiunilor Unite. Cunoaşte pe toată lumea în Geneva. Uite.

Malko citi. Erau patru pagini, destul de precise. Gibran Faisal era un play boy şi în acelaşi timp un afacerist cunoscut în Geneva. Celibatar, locuia în piaţa Bourg-de-Four, în oraşul vechi, un apartament luxos, ieşea frecvent şi colecţiona amante. Mai multe fotografii erau ataşate la document. Un bărbat tânăr, elegant, brunet, slab, genul care plăcea femeilor. Un rând fusese subliniat cu roşu: identitatea actualei lui amante, vânzătoare într-un magazin de bijuterii Chopard, pe strada Rhone: Adeline Montjoie.

Fără fotografie.

Malko închise dosarul şi recunoscu:

— Pot să încep treaba cu aşa ceva. Dar riscă să fie dificil şi de durată.

— Cu atât mai rău! tranşă Frank Capistrano, este prima pistă pe care o avem de la dispariţia acestei prăzi de război… Evident, ar fi o metodă să grăbim lucrurile…

— Care?

— Să o utilizaţi pe logodnica dumneavoastră, contesa Alexandra. Gibran Faisal este un mare amator de femei. Ar sparge gheaţa aşa. În acest caz. Agenţia s-ar arăta foarte generoasă cu ea. Bineînţeles, nu vorbim decât se stabilirea unui contact.

— Mulţumesc, răspunse sec Malko. Oricât de departe aş merge, nu descopăr proxeneţi în arborele genealogic! Alexandra aproape că era să fie ucisă din cauza activităţilor mele, nu o mai implic niciodată, intenţionat, în vreo anchetă.

Frank Capistrano coborî privirea.

— Contactaţi pe autoarea acestei note, îl sfătui el, poate că nu a scris tot ce ştia.

— Cu ce se ocupă?

— Este mondenă, activează în organizaţii de caritate; are bani şi se ocupă cu imobiliare, dar cunoaşte toată lumea din Geneva. Telefonul ei este în dosar.

— Sunteţi sigur că este imposibil să le cerem ceva

elveţienilor?

— Ar fi contraproductiv, îl asigură sobru Consilierul Special.

— Şi nici un alt Serviciu din Orientul Mijlociu sau Europa nu deţine informaţii despre acest Gibran Faisal?

— Nu. A părăsit Siria acum şaptesprezece ani, dispune de o avere considerabilă, iar familia lui se bucură încă de multe privilegii în Damasc. Doar că Serviciile siriene nu ne vor spune nimic despre el. În plus, nu am descoperit să fi călătorit în Orientul Mijlociu, în cursul ultimilor doi ani.

— Totuşi, aceşti bani vin de acolo, observă Malko. Sunteţi siguri de declaraţiile lui Osman Taybeh?

— Cred că da, afirmă pudic Frank Capistrano. A fost puţin brutalizat… nu ar fi minţit cu atâta precizie.

— Deci, concluzionă Malko, aceşti bani ar fi deja transferaţi din Irak. Poate că sunt depuşi într-un seif.

— Totul este posibil, trebui să recunoască americanul. Când veţi afla mai multe. Divizia Tehnică este la dispoziţia dumneavoastră: ei ştiu să deschidă seifuri, dar trebuie să aflaţi mai întâi unde sunt ele.

Malko zâmbi ironic.

— Mai bine, dat fiind profilul acestui „client”, trimiteaţi o femeie capabilă să îl seducă…

— Nu avem pe nimeni cu profilul potrivit, răspunse Frank Capistrano. Nu este o treabă de amator. Acest Gibran Faisal are legături cu o organizaţie teroristă ramificată şi foarte periculoasă. Este cu siguranţă protejat, într-un fel sau altul. Gândiţi-vă. Irakienii se tem probabil că Taybeh poate vorbi, aşa că îl vor anunţa…

— Altfel spus, concluzionă Malko, îmi cereţi să sparg un diamant cu unghiile…

— Chiar aşa nu…

— Apropo, aţi aflat mai multe despre cel care venise să îl recupereze pe Osman Taybeh de la spital, Ibrahim Haddad?

— Nu, dar lucrăm la asta. Cu staţia din Cipru, unde zborul a fost închiriat.

— M-a văzut, remarcă Malko. Sper că nu se află în Elveţia.

Frank Capistrano se uită la ceas. Ceilalţi ascultau fără să

intervină.

— Domnilor, zise el, nu ne mai rămâne decât să lucrăm şi să ne rugăm. Biroul din Berna a fost anunţat, dar nu va interveni. Avem un ofiţer la Geneva care se ocupă de Naţiunile Unite, dar este cunoscut în Elveţia. Deci, mai bine ajungeţi acolo ca turist. Aveţi un contact cu Berna dacă aveţi nevoie de o intervenţie „tehnică”.

— Nu suntem încă acolo! oftă Malko.

Miliardul de dolari al lui Saddam Hussein putea încă să doarmă liniştit.

*

* *

Un vânt puternic sufla peste lacul Leman, cenuşiu şi agitat. Puţină lume pe străzile Genevei. Din apartamentul său din *Noga Hilton*, Malko contempla munţii înzăpeziţi care încercuiau oraşul. Ajunsese în ajun. Singur. Alexandra detesta Geneva şi el nu voia să o expună. Privi numărul din listă: 079 327 3121. Cel al omului de legătură, Gisela Furstenberg. Primul unghi de atac.

O voce de femeie răspunse la a doua sonerie.

— Vă sun din partea lui Mortimer, anunţă Malko. Sunt în trecere prin Geneva şi dumneavoastră m-aţi putea ajuta.

Gisela Furstenberg se arătă imediat cooperantă, aproape exuberantă.

— Unde sunteţi? întrebă ea.

El îi zise iar ea remarcă imediat:

— Nu este departe de agenţia mea, sunt la birou în această dimineaţă. Vreţi să luăm masa împreună? Este un local chinezesc bun, la *Hilton*.

— Ştiu, *Tse Yang*. Ne întâlnim într-o oră, propuse Malko. Întrebaţi de masa mea la şeful de sală.

Coborî, luă un taxi şi se duse în piaţa Bourg-de-Four. Imobilul unde locuia sirianul se afla chiar în faţa cafenelei *La Clemence*, lângă Palatul de Justiţie. Deşi era vechi, fusese renovat şi strălucea ca o bijuterie. Malko se duse să vadă unde e intrarea: un interfon, fără nume, doar iniţiale. G.F.: trebuia să fie cel pe care îl căuta. Bineînţeles, nici un portar sau altă intrare. Coborî pe jos spre strada La Fontaine şi se întoarse la *Hilton* pe jos, în ciuda vântului rece.

Ca de fiecare dată. Geneva părea moartă. Bijuteriile alternau cu ceasornicării şi câteva buticuri de mărunţişuri. În patru sute de ani, elveţienii inventaseră ceasul cu cuc, apoi se opriseră aici... Ambianţa se resimţea. Aveai impresia că locuieşti într-un hol de bancă. Trebuie spus că la Geneva, în afară de câţiva autohtoni, nu erau decât „evadaţi" fiscali din diferite ţări europene, un fel de turn Babel defiscalizat.

Oamenii se cunoşteau puţin între ei, mulţumindu-se să frecventeze nenumăratele baluri de caritate unde îşi puteau etala bogăţia îmbuibându-se spre sănătatea săracilor de pe cele cinci continente.

Era îngheţat când ajunse la *Hilton* şi întârziase puţin. Abia intrat la *Tse Yang*, remarcă o superbă blondă cu ochi albaştri, plină de bijuterii, distinsă, cu unghii lungi, machiată, puţin sexy, dar nu prea mult. Şeful de sală îi şopti la ureche.

— Invitata dumneavoastră vă aşteaptă, *Herr* Linge.

Malko se duse la masă şi se înclină spre mâna Giselei Furstenberg. Haina Channel era descheiată, lăsând să se vadă un bust magnific sub o cămaşă de mătase maro. Gisela Furstenberg trebuie să fi fost foarte frumoasă şi mai rămăsese încă. Privirea ei albastră îl scrută cu poftă. Cu siguranţă era o devoratoare de bărbaţi. Ridică paharul de Defender „5 ani" vechime cu un zâmbet provocator.

— Bun venit la Geneva! Cunoaşteţi locul?

— Puţin.

— Este un oraş foarte plăcut dacă îi cunoşti secretele, explică Gisela Furstenberg. Oamenii nu se lasă descifraţi cu uşurinţă.

Malko ceru o vodcă, apoi comandară raţă stropită cu şampanie. Era mai plăcut decât ceaiul, dar chinezii, care inventaseră multe lucruri, uitaseră de şampanie.

După câteva glume superficiale, Gisela Furstenberg puse întrebarea direct:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am citit cu multă atenţie nota dumneavoastră despre Gibran Faisal, zise Malko. Îl cunoaşteţi bine?

Ea chicoti melancolică şi zâmbi:

— Este un bărbat foarte frumos, dar eu nu sunt destul de tânără pentru a-l interesa… Iubeşte femeile de până în treizeci de ani, dar şi ele îl iubesc…

Malko se grăbi să îi ia mâna şi să o sărute.

— Sunteţi fermecătoare! Afirmă el şi foarte atrăgătoare.

Sperând că nu trebuie să o dovedească. Frumoasa Gisela Furstenberg trecuse de vârsta când făcea singură alegerile, iar el nu era la Geneva pentru a-i face curte. De altfel, ea continuă imediat:

— Amanta lui actuală este o brunetă drăguţă, vânzătoare la magazinul Chopard de pe strada Rhone. O libaneză.

Malko tresări.

— Nu avea nume libanez, în raportul dumneavoastră.

Gisela Furstenberg gustă din raţă şi zâmbi.

— Exact. Dar a fost măritată deja, aici, în Geneva, cu un bătrân bogătaş căruia i-a înveselit bătrâneţea. El nu i-a lăsat nimic, decât numele. (Vorbi în şoaptă.) înainte de a se lipi de Gibran Faisal, să zicem că a trăit o vreme din farmecele proprii. Mulţi clienţi de la Chopard vin din Orientul Mijlociu şi ea livrează frecvent „comenzile” mari. Profită să îşi facă prieteni… Este o tipă foarte drăguţă, foarte sexy.

Mestecând raţa, Malko îşi zise că tocmai răspunsese la o întrebare: amanta lui Gibran Faisal putea foarte bine să servească drept curier pentru a transporta banii.

— Această tânără este foarte apropiată de el?

Gisela Furstenberg se amuză.

— El o înşeală destul. Dar se pare că sunt legături solide între ei. Şi apoi, se zvoneşte că el are gusturi sexuale dificil de satisfăcut.

— Care?

— Nu sunt decât vorbe, retractă ea. Apropo, de ce vă interesaţi de el?

O adevărată profesionistă nu ar fi pus niciodată această întrebare.

— Este în centrul anumitor transferuri de bani, explică Malko.

Gisela Furstenberg gustă din şampanie şi reluă:

— Are o companie financiară prosperă aici, ca toată lumea, dar nu am auzit niciodată de suspiciuni în ce îl

priveşte. Învesteşte, joacă la bursă, finanţează acte de caritate. Şi iese în lume foarte mult.

— Are prieteni?

— Puţini. Trăieşte singur într-un imens apartament. Cred că s-a culcat cu jumătate din Geneva.

Era o urmă de regret în vocea ei şi Malko îşi zise că ea făcea parte din cealaltă jumătate…

— Are un birou?

— Da, bineînţeles, în clădirea alăturată de a lui. Vă voi da adresa. Dar dacă nu vă cunoaşteţi, nu va sta de vorbă. Aici, la Geneva, secretul se cultivă.

Terminară de mâncat în linişte. Evident, frumoasa Gisela nu ştia mai multe. Brusc, ea exclamă:

— Dar, ce proastă sunt! Dacă vreţi să îl întâlniţi, este uşor.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

— Cum?

Gisela îl calmă imediat.

— Evident, vom fi trei sute, reluă ea. Este o acţiune de caritate în favoarea IRMM, o asociaţie ce luptă contra maladiei măduvei spinării. În saloanele de la *President*, în seara aceasta. Pot să fac rost de două locuri pentru 500 de franci fiecare. Am văzut că era pe lista invitaţilor.

Caritatea era la mare preţ: o mie de franci elveţieni însemna totuşi şapte sute de dolari…

— Bună idee! aprobă Malko.

Gisela Furstenberg păru fericită.

— Sper că aveţi un smoching! Suntem cam formalişti aici, pe malul lacului…

— Am unul, o linişti el.

Avea oroare de astfel de serate, dar trebuia să înceapă cumva ancheta.

*

* *

O gorilă, cu un microfon înfundat în urechea păroasă, înfăşurat într-un costum albastru, deschise uşa bijuteriei Chopard şi se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Malko. Nu erau decât două vânzătoare în magazin: o chinezoaică subţire şi o brunetă foarte înaltă cu părul scurt, nas cârn,

într-o rochie serioasă, machiată lejer, cățărată pe tocuri, dar cu o strălucire în privire care contrazicea aparenţele. Ea veni spre el.

— Aş vrea să fac un cadou! anunţă Malko.

— Avem tot ce vă trebuie! îl asigură vânzătoarea. Timp de o jumătate de oră, cu o răbdare uimitoare, ea scoase inele, brăţări, pandantive, broşe, ceasuri, perle de Tahiti. Malko o studia şi, de mai multe ori, îi întâlni privirea. Care întârzia mai mult decât o cerea simţul comercial. Era o baracudă, dar una care nu detesta bărbaţii. Şi ea avea bijuterii, dar modeste.

— O să mă gândesc, concluzionă Malko. Voi reveni.

— Aveţi o adresă în Geneva? întrebă ea, pot să vin eu, dacă e nevoie.

— *Hilton*, apartamentul 414.

Ea îi adresă imediat o privire complice.

— Sunt apartamente foarte frumoase, cu vedere spre lac. Atunci, sper, pe curând…

Cum ea locuia în Geneva, nu avea cum să ştie apartamentele din *Hilton* decât invitată de vreun client. Informaţiile de la Gisela Furstenberg se verificau.

Nu avea decât să aştepte seara pentru a face cunoştinţă cu bărbatul pe care îl urmărea în beneficiul CIA. Gardianul comorii lui Saddam Hussein. Viaţa lui Gibran Faisal părea monotonă şi totuşi cineva îi dăduse numele anchetatorilor CIA, într-un caz în care erau destui morţi… Grăbindu-se sub ploaia fină, Malko se întrebă dacă „sponsorii” echipei din Moldova nu îşi luaseră contramăsuri de care el să se împiedice în curând.

Capitolul XI.

Toate minele de diamante, smaralde, rubine şi safire păreau să se fi adunat în sala hotelului *President*. Împodobite ca pomii de Crăciun, majoritatea femeilor, în rochii de seară cu paiete, încercau să uite de riduri prin aceste scânteieri, multiplicate de marile lustre de cristal. La mese de câte opt, fericiţii invitaţi – în smoching şi rochii de seară – majoritatea necunoscuţi iluştri, dar bogaţi, îşi dădeau importanţă, căci, pentru o seară, existau.

Gisela Furstenberg se aplecă la urechea lui Malko, permiţându-i în acelaşi timp să vadă un sân care se ţinea încă foarte bine. Într-o rochie lungă, neagră, crăpată foarte sus, cu gâtul ornat cu un superb colier de perle de Tahiti, era mai degrabă discretă.

— Masa numărul nouă, şopti ea. Se vede din profil. Şi bruneta, în stânga lui, este libaneza.

Cu un aer superior, figură fină, păr abundent, nas drept sub sprâncene foarte pline, Gibran Faisal era încarnarea unui play boy monden. Malko o recunoscu imediat pe însoţitoarea lui: vânzătoarea de la Chopard. Deja, o mână de ospătari începeau să servească cu toată viteza cei trei sute de invitaţi. După, urma tombola şi dansul, facultativ. Malko îl observa pe sirian. Acesta nu vorbea cu vecinii săi, ţinând o mână pe piciorul amantei lui. Aceasta purta o rochie cvasi-indecentă, destinată să îi pună în valoare un decolteu minunat. Dineul trecu foarte repede. Nici plăcut nici rău. Malko îşi chinuia mintea pentru a găsi o cale de a intra în contact cu „ţinta”. La cafea, nu găsise încă soluţia. După ce extragerea tombolei se efectua, orchestra se instală în sală. Malko îl văzu pe Gibran Faisal ridicându-se, urmat de însoţitoarea lui. Parcă era un italian sau un spaniol, cu trăsăturile lui fine.

— Veniţi, zise el imediat Giselei Furstenberg.

Aceasta părea bucuroasă. Abia ajunsă pe ring, se sprijini de Malko, fără jenă, strivindu-şi bustul frumos de smochingul lui. Când el îi puse mâna pe spate, descoperi că

pe sub rochie Gisela Furstenberg îşi luase o bustieră! De altfel, coborând privirea văzu dantelele negre ale sutienului care îi oferea sânii ca pe tavă. Gisela Furstenberg nu purta acest accesoriu erotic doar pentru plăcerea ei... Doar în cazul în care el s-ar fi arătat grăbit. Privirile lor se întâlniră şi, ca şi cum ea îi citise gândurile, se strânse şi mai mult de el.

— Să ne apropiem, sugeră Malko.

Fu uşor: cuplurile dansau practic pe loc. Foarte repede, ajunseră aproape de Gibran şi Adeline. Libaneza îşi înnodase braţele în jurul gâtului iubitului ei şi dansa lipită de el. O atitudine de femeie îndrăgostită. Totuşi, când privirea ei o întâlni pe a lui Malko, care se uita la fundul ei bombat, i se citi o umbră de interes, urmată de un zâmbet care nu era de convenienţă. Gibran Faisal dansa foarte drept, ţeapăn, privirea obosită parcurgând mulţimea invitaţilor cu o plictiseală făţişă.

Gisela zâmbi şi îi şopti lui Malko:

— S-ar zice că poartă combinezonul din latex! Aţi văzut ce ţeapăn este...

— Latex?

Buzele partenerei sale i se lipiră de urechi.

— V-am zis: Gibran are gusturi sexuale bizare. Am o prietenă care a ieşit cu el. Îi plac anumite jocuri în care, îmbrăcat într-un combinezon de latex, se lasă umilit de parteneră. Prietena mea considera că e ceva prea complicat.

— Şi credeţi că...?

— Libaneza este mult mai flexibilă, zise ea pe un ton caustic. A văzut multe.

Muzica se opri. Cuplurile se despărţiră. În timp ce sirianul se întorcea la masă, Adeline se opri lângă ei pentru a o îmbrăţişa pe Gisela Furstenberg care, imediat, i-l prezentă pe Malko.

— Prinţul Malko von Linge, un prieten austriac aflat în trecere prin Geneva...

Adeline Montjoie îl privi în ochi pe Malko cu un zâmbet care promitea deja o felaţie.

— Dar îl cunosc pe prietenul tău, Gisela, a venit astăzi la

magazin. Poate o să ai o surpriză frumoasă!

Târfa!

Malko urmări cu privirea legănatul ei nonşalant şi senzual.

Nu era o fortăreaţă de necucerit. Şi poate un excelent vector pentru a afla mai multe despre Gibran Faisal.

*

* *

Ibrahim Haddad nu se simţea în largul său. Pentru că era singur, fusese aşezat la o masă de celibatari şi de femei care nu mai puteau stârni nici o dorinţă, nici măcar unui condamnat pe viaţă... în smochingul de închiriat, binecuvânta decizia lui Mahmud Nabiya de a-i trimite la Geneva să supravegheze în mediul lui Gibran Faisal. Acesta din urmă nu era la curent cu ceea ce se petrecuse în Moldova, rolul lui limitându-se la plasarea banilor către curieri. Ajuns în urmă cu două zile, Ibrahim Haddad se instalase într-un mic hotel din piaţa Longemalle, *Touring Balance*, de cealaltă parte a podului Mont-Blanc, nu prea departe de apartamentul lui Gibran Faisal. De la sosirea sa în Geneva, sunase la secretariatul acestuia, folosind numărul şi parola dată în Cipru de Mahmud Nabiya. A doua zi, secretara sirianului îl sunase la hotel pentru a îi spune că Gibran Faisal va fi la serata IRMM de la *President*, a doua zi.

Modalitate discretă de a lua legătura, în mijlocul a trei sute de oameni.

Abia ajuns, în timp ce îşi rotea privirea prin sală, avusese un şoc teribil!

Bărbatul care îl răpise pe Osman Taybeh de sub nasul lui, în Moldova, tocmai sosea la braţul unei superbe blonde.

Din fericire, era departe de masa lui şi nu risca să fie reperat în mijlocul a trei sute de invitaţi... Din contră, prezenţa lui, chiar ia Geneva şi la acea serată, însemna ceva: Osman Taybeh vorbise, dezvăluind existenţa lui Gibran Faisal şi rolul lui financiar în circuitele de aprovizionare cu arme. Iar acum era sub supravegherea CIA. Ibrahim Haddad nu ştia despre raporturile Agenţiei americane cu Serviciile elveţiene, dar prezenţa celui pe care îl considera, aproape sigur, ca fiind agent al

americanilor, era extrem de neliniştitoare.

Gibran Faisal era poate deja ascultat!

Fără să îl scape din ochi pe bărbatul din Moldova, decise să nu îl lase un pas singur, pentru a afla cât mai multe despre el. Mai întâi, unde locuia. Maşina închiriată era parcată pe cheiul Mont-Blanc, deci îl putea urmări.

*

* *

Sticla de şampanie Taittinger stătea goală în frapieră. Facturată peste preţul dineului la un tarif demn de Lumea a Treia. Malko îşi abţinu un căscat. Seara devenea plictisitoare, dar nu voia să plece înaintea lui Gibran Faisal.

Gisela Furstenberg savurase şampania şi ochii ei albaştri aveau o expresie aproape melancolică. Malko îşi zise că îmbrăcată era încă foarte prezentabilă. Dansase până la ultima melodie şi, evident, nu avea chef să plece.

Toată lumea pleca, odată ce misiunea principală fusese îndeplinită. Cu regret, Gisela se ridică. Chiar când Gibran Faisal şi libaneza treceau prin faţa lor. În trecere, Adeline zâmbi insistent spre Malko, din spatele amantului ei. Contactul se consolida.

— Dacă am bea un pahar la *Hilton*? sugeră Gisela. Nu mi-e somn.

— De ce nu? acceptă Malko.

*

* *

Ibrahim Haddad aşteptă ca bărbatul blond întâlnit în Moldova să iasă pe uşa hotelului pentru a se apropia rapid de mulţimea de la garderobă. Se strecură până la Gibran Faisal în momentul în care acesta din urmă o ajuta pe Adeline Montjoie să îmbrace paltonul de vizon. Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră. Sirianul îl mai întâlnise pe Ibrahim Haddad cu ocazia mai multor plasări de fonduri. Îi zise cu o voce neutră:

— Ce surpriză plăcută. Sunteţi la Geneva de mult?

Adeline Montjoie se îndrepta spre ieşire. Ibrahim Haddad profită pentru a strecura o hârtie împăturită în mâna sirianului, precizând în şoaptă:

— Sunaţi-mă mâine la acest număr, între unsprezece şi

doisprezece ziua. Nu de acasă. Este o cabină telefonică publică.

Gibran Faisal luă hârtia fără să zică nimic şi se îndepărtă făcând un semn din cap. Nu era prost: prezenţa inopinată a lui Ibrahim Haddad semnala o problemă.

Când o ajunse din urmă pe Adeline, ea îşi strecură braţul pe sub al lui şi întrebă tandru:

— Mergem acasă?

— Dacă vrei, acceptă sirianul, fără entuziasm.

Era tulburat de prezenţa la Geneva a lui Ibrahim Haddad.

*

* *

Barul de la *Noga Hilton* era gol, sinistru. În faţa decepţiei evidente a Giselei, Malko propuse imediat:

— Să mergem să bem ceva în apartamentul meu.

Imediat ce ajunseră, Gisela Furstenberg se îndreptă spre fereastra panoramică ce dădea spre Lacul Leman. După ce comandă o sticlă de şampanie prin *room service*, Malko veni şi se aşeză în spatele ei.

— Este frumos! oftă ea, întorcându-se pe jumătate spre el.

În acelaşi timp, ea se dădu câţiva paşi înapoi şi îl atinse pe Malko cu fundul. Gest elocvent, dar care putea fi considerat involuntar. Pentru că el nu se feri, Gisela se sprijini de el şi întoarse capul, ridicând privirea spre Malko. Acesta îi putu zări sânii care se ofereau generos prin bustieră. Malko simţi cum îi creşte libidoul. Buzele lor s-au atins firesc şi Gisela l-a sărutat profund, senzual, pasional chiar. Malko îi atinse uşor sânii, mângâindu-i sfârcurile care ţâşniseră obraznice din sutien şi care se întăreau sub degetele lui abile. Gisela se întoarse cu totul şi se lipi de el cu tot corpul.

Momentul fu întrerupt de un ciocănit în uşă. Imediat ce ospătarul le deschise sticla de şampanie şi părăsi camera, Gisela îşi reluat sărutul pasional, sprijinindu-se de masa hexagonală. Se înflăcăra repede şi din tot sufletul. Malko îşi coborî mâna până la despicătura rochiei, o ridică şi simţi elasticul jartierei.

Malko nici nu avu timp să ajungă între coapsele ei.

Cuprinsă de extaz, Gisela era pe punctul de a juisa. Se stăpâni cu greu şi se lăsă în genunchi pe mocheta bordo pentru a-i oferi lui Malko o felaţie dezlănţuită. Ca o liceană dornică să demonstreze că e femeie. Fără a se opri, îl dezbrăcă pe Malko de pantalonii de smoking şi de slip, cuprinzându-i întreg sexul cu degetele. Malko se gândi că această blondă elegantă în rochie de seară, îngenuncheată ca o vestală, care îşi oferea gura cu atâta furie de parcă ar fi vrut să uite că trupul ei îşi pierduse prospeţimea, era foarte excitantă.

Bărbatul începu să se cabreze între buzele ei senzuale. Brusc, femeia se ridică şi se sprijini de masă.

— Aşa! gâfâi ea.

În timp ce Malko se postă în faţa ei, femeia îşi ridicase rochia lungă de seară, dezvelindu-şi larg coapsele. Îşi ridică apoi cu totul picioarele când Malko o pătrunse cu putere. Apucându-l de gât, Gisela se desfăta cu mişcări frenetice, vrând parcă să-i simtă sexul până în străfundul vintrelor. Sticla de şampanie se mişca în ritmul lor.

Corpurile celor doi se reflectau în oglinda mare din spatele lor, iar imaginea părea să-i placă foarte mult Giselei. Cu spinarea cambrată, cu coapsele desfăcute şi mai larg, Gisela gemea din ce în ce tare, pe măsură ce mişcările lui Malko se accelerau. N-a durat mult până ce unghiile ei s-au înfipt în grumazul lui, iar ţipătul răguşit era semnul că ce doi îşi potoliseră poftele. Încet, femeia îşi coborî picioarele şi arboră un zâmbet satisfăcut, complice.

— Dumnezeule, ce bine este, zise ea cu simplitate. Toate seratele ar trebui să se termine aşa... Acum, putem bea şampania.

Malko desfăcu şampania Taittinger. Gisela Furstenberg ridică paharul, ciocni cu Malko şi îl sărută cast pe gură.

— Eşti mulţumit de serată?

— Foarte, afirmă galant Malko şi mai ales de a doua parte.

— Sper să îţi mai pot fi utilă, răspunse ea. Adoptase un ton de tutuială de soi. Ca între oameni de acelaşi rang care împărtăşesc o anumită intimitate.

*

* *

În loc să se întoarcă direct acasă, Gibran Faisal porni într-o plimbare la volanul cupeului Bentley pe şoseaua spre Lausanne, fără nici o explicaţie. Întorcându-se, merse spre piaţa Bourg-de-Four.

Oamenii pentru care făcea aceste servicii îi ofereau mulţi bani. Graţie reţelei sale financiare, le permisese să spele sute de milioane de dolari cu un comision care atingea adesea 30%. Apariţia lui Ibrahim Haddad semnifica faptul că acest mecanism dăduse un rateu! Nu se sinchisea de elveţieni: statutul său de cetăţean elveţian îl proteja, dar de acum trebuia să fie foarte prudent.

Opri în faţa garajului şi acţionă telecomanda, sub ochii rotunzi ai camerelor cu infraroşu. Poarta se închise imediat în urma lui. Aceeaşi parcare deservea apartamentul şi biroul, dar nu avea corespondenţă între ele, deşi imobilele erau lipite.

Parcă Bentley-ul în locul obişnuit şi, imediat, Adeline întredeschise portiera pentru a ieşi din maşină. Gibran Faisal o opri.

— Cred că o să urc singur, zise el pe un ton egal.

Austin-ul gri al tinerei era parcat chiar alături. Când petreceau seara sau noaptea împreună, ea venea mereu cu maşina. Adeline îşi puse mâna pe coapsa amantului ei, surprinsă.

— Nu vrei să ne jucăm puţin?

Disimulat, degetele ei lungi începură să îl maseze urcând. Sirianul o dădu la o parte.

— Nu, nu în seara aceasta.

— Eu vreau foarte tare. M-am gândit la asta toată seara.

— Altădată.

Ea se aplecă şi îl sărută pe gât, cu mâna pe sexul lui.

— Te iubesc, ştii, murmură ea.

Pentru un moment, Gibran Faisal îşi zicea că poate era adevărat.

Adeline Montjoie, care se numea pe vremuri Aicha Kanawat, nu avusese o viaţă uşoară. Născută într-un sat din sudul Libanului, se dusese la Beirut pentru a reuşi şi îşi atinsese scopul cu sudoarea coapselor.

Apoi, alternând micile joburi cu meseria de call-girl, urcase pe scara socială până la postul de vânzătoare de bijuterii. În fiecare seară, la dineuri şic, ieşea acoperită de bijuterii scumpe pe care le punea apoi la loc în seif.

O viaţă de cenuşăreasă.

Când îl întâlnise pe Gibran Faisal, fusese sedusă mai întâi de alura lui şi de luxul în care trăia. Şi totodată, de modul sălbatic în care făcea dragoste. Până atunci nu se simţise cu adevărat ataşată de un bărbat: îi folosea doar pentru a supravieţui şi a urca ierarhia socială. Pentru că iubea sexul, se mulţumise cu acest stil de viaţă.

Era prima dată când era cu un bărbat atât de bogat, dar, zgârcit, el nu îi oferea aproape nimic. Ca şi cum o punea la încercare. Totul se schimbase în ziua în care ea dăduse din greşeală peste un sertar ascuns în tăblia patului. Descoperind în acelaşi timp secretul amantului ei. Puţin câte puţin, ea se pusese în pielea unei dominatoare, ceea ce el căuta. Aflându-se în această poziţie de aparentă superioritate, tânăra îşi schimbase sentimentele. Cu atât mai mult cu cât realizase că sirianul nu putea scăpa de ea. Nici ea de el. Relaţia lor devenise fuzională, perversă şi violentă.

Uneori, Gibran o înşela. Cu o vânzătoare sau vreo mondenă pe care le trata ca pe animale. Iar Adeline suferea… Puţin câte puţin, ea căzuse pradă unei obsesii: că acest bărbat bogat, tânăr şi frumos o va părăsi.

El realizase asta şi se folosea de situaţie, pretinzând o supunere totală. La cererea lui, ea pleca uneori în Orientul Mijlociu să aducă valize care nu puteau conţine decât bani. Gibran îi explicase că risca foarte puţin. Putea pretinde oricând că se dusese să livreze o bijuterie plătită cash, ceea ce era un fapt obişnuit în ţările Golfului.

Adeline Montjoie ignora riscurile, vrând doar să îl lege de ea pe Gibran cât mai mult. Nu deschisese niciodată o valiză, nu pusese nici o întrebare.

Aşezat lângă ea, sirianul zise brusc:

— Va trebui să nu ne mai vedem un timp…

Adeline Montjoie avu senzaţia că îi înfige un pumnal în inimă.

— De ce? Ai o altă femeie?

— Nu îţi pot explica, făcu el, dar nu este din cauza unei alte femei. Ţi-o jur.

Ea nu credea nici un cuvânt. Nebună de furie, deschise violent portiera.

— Unde te duci? întrebă Gibran Faisal.

— Te părăsesc, nemernicule! Scrâşni Adeline, înainte de a trânti portiera.

Ea îşi păstrase apartamentul, în cartierul Eaux Vives, strada 31 decembrie şi nu se întâlneau decât pentru serate mondene sau sexuale.

Gibran Faisal îşi reprimă o puternică dorinţă de a îi spune adevărul: că va trebui să îşi ia anumite precauţii atât timp cât nu cunoştea amploarea exactă a pagubelor, dar orgoliul îl împiedică. Cu cât el îi era mai supus sexual, cu atât ea trebuia să îi fie mai supusă în viaţa cotidiană. El ieşi din Bentley în timp ce ea manevra furioasă micul Austin şi urca rampa de ieşire.

*

* *

Malko aşteptă ora unsprezece pentru a trece pragul bijuteriei Chopard. Trebuia să bată fierul cât era cald. Adeline Montjoie era acolo şi el îi remarcă ochii roşii şi trăsăturile obosite. Ca şi cum petrecuse o noapte proastă. Totuşi, văzându-l, ea arboră o expresie extrem de călduroasă.

— Aţi făcut alegerea, de ieri? întrebă ea. Malko zâmbi şi o privi drept în faţă.

— Bineînţeles, dumneavoastră?

Tânăra zâmbi şi coborî privirea.

— Eraţi cu o femeie fermecătoare, ieri seară, remarcă ea, Gisela Furstenberg a avut întotdeauna mult succes.

Malko căută o portiţă pentru a înainta cu ancheta.

— Aş prefera să discut despre bijuterii cu dumneavoastră, propuse el. Aveţi pauză de prânz?

Vexată, Adeline Montjoie răspunse imediat:

— Fac ce vreau…

— Atunci, să luăm masa la *Senso*, nu este departe.

— Ador! făcu Adeline. O oră şi jumătate, este bine? Direct

acolo.

Din fericire se interesase înainte la recepţionerul de la *Noga Hilton*.

Plecă. Vremea era mai bună. Cu un singur gând în minte: să regăsească pista care ducea la Talal El-Hani, cel plecat din Bagdad în urmă cu trei ani cu un miliard de dolari şi pe care nimeni nu îl mai văzuse de atunci. Toţi cei care fuseseră amestecaţi în această operaţiune erau morţi, dar, de când cu Moldova, avea în fine o pistă care ducea pe urma comorii lui Saddam Hussein.

*

* *

Gibran Faisal traversă pe jos piaţa Bourg-de-Four şi deschise uşa cafenelei *La Clemence*. Era ora unsprezece şi un sfert şi Adeline Montjoie nu telefonase aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Formă numărul dat în ajun de Ibrahim Haddad şi i se răspunse la primul apel.

— Gibran?

— Da.

— Mă puteţi întâlni la barul hotelului *Richmond*?

— Da.

— Atenţie să nu fiţi urmărit.

Închise, ieşi şi o luă pe strada La Fontaine. Hotelul *Richmond*, de cealaltă parte a podului Mont-Blanc, era la mai puţin de un kilometru. Trecând podul, se întrebă dacă Ibrahim Haddad era panicat sau situaţia era cu adevărat atât de gravă. Acesta din urmă aştepta în faţa unei cafele, cu figura sobră, în barul pustiu. Gibran se aşează în faţa lui.

— Ce se întâmplă? Întrebă el. De ce sunteţi la Geneva?

— Avem cel mai probabil CIA pe urmele noastre, anunţă în şoaptă Ibrahim Haddad.

Rapid, relată episodul de la Chişinău, răpirea lui Osman Taybeh, implicarea foarte probabilă a Agenţiei americane de informaţii, concluzionând:

— Americanii ar da orice pentru a pune mâna pe banii noştri. Ei ştiu că stocurile armatei irakiene pe care le-am recuperat sunt aproape epuizate şi că avem nevoie de sprijin din exterior. În plus, avem nevoie de mulţi bani pentru a cumpăra şefii de triburi, informatorii, pentru a

despăgubi familiile martirilor… Dacă îi pierdem, ar fi o lovitură fatală…

— Aveţi destui bani! zise Gibran Faisal, insensibil. Dacă americanii vin la mine, voi nega totul. Nu au cum să mă şantajeze. Sunt cetăţean elveţian, plătesc impozite şi nu fac nimic ilegal. Este cuvântul meu împotriva lui Osman Taybeh. Mă cunoaşteţi: nu vorbesc.

— Ştiu, recunoscu Ibrahim Haddad, dar prietena dumneavoastră, cea care a venit de mai multe ori să preia banii… Sunteţi sigură de ea?

— Absolut, zise, aproape fără să se gândească, sirianul.

Nu putea să explice de ce, dar celălalt nu se lăsă convins atât de uşor.

— Este vulnerabilă, insistă el. Dacă îi verifică trecutul, pot să o şantajeze. Este veriga slabă. Nu uitaţi că a fost în contact cu oameni de la Beirut.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Cred că ar trebui să o punem la adăpost un timp. O putem primi la Beirut, sau în altă parte. Ar fi mai prudent.

Gibran Faisal luă o expresie încăpăţânată. Nu voia să se priveze de jucăria lui favorită atât de mult timp şi ştia că Adeline era o dură.

— O să o pun în gardă, îl asigură el.

— Oricum, insistă interlocutorul, va trebui să mai facem un transfer. Avem *mereu* nevoie de materiale. Dacă ea ar pleca înspre Beirut?

— Bine, făcu evaziv sirianul. O să mă gândesc.

Cei doi bărbaţi se despărţiră fără nici o strângere de mână. Revenind pe jos la biroul său, Gibran Faisal îşi zise că dacă Adeline Montjoie pleca spre Orientul Mijlociu, nu va mai reveni niciodată. „Prietenii” săi nu erau nişte sentimentali. Ea reprezenta veriga slabă a lanţului. O va pune totuşi în gardă, vis-a-vis de implicarea CIA. Dar pentru aceasta, trebuia să se împace cu ea.

Capitolul XII.

Adeline Montjoie se machiase din nou, îşi rujase gura iar privirea era mult mai sigură. Malko era deja instalat lângă marea coloană aurie, în sala plină de la *Senso*, când tânăra îşi făcu apariţia, oprindu-se la mai multe mese, sigură pe ea şi pe farmecul ei. Când se aşeză în faţa lui Malko, privirea ei îl fixă şi zise:

— Sunt bucuroasă că aţi venit la magazin dimineaţă, eram cu moralul la pământ.

— Totuşi, ieri seară, păreaţi în plină formă, remarcă Malko. Aţi avut probleme la magazin?

— Nu, am rupt relaţia cu bărbatul vieţii mele.

— Cel care era cu dumneavoastră ieri seară? Totuşi, păreaţi foarte îndrăgostită. De altfel, este un tip foarte seducător. Trebuie să aibă mult succes.

Gura tinerei se strâmbă, zâmbind răutăcios.

— Da. Evident. Femeile sunt fascinate de banii lui. Ospătarul le întrerupse conversaţia. Comandară: prosciutto şi pulpă de mistreţ. De băut, Valpolicella. Malko îşi ţinea respiraţia. O asemenea şansă era incredibilă. Se întrebase cum putea să se apropie de Adeline Montjoie iar acum ea venea către el. Era aproape prea frumos... Zâmbi, indulgent.

— Nu este decât o dispută...

Privirea tinerei se întunecă.

— Nu, făcu ea, aproape agresivă, m-a expediat ca pe o menajeră. Nu vreau să îl mai văd vreodată.

— Sunteţi de mult timp cu el?

— Patru ani, cu suişuri şi coborâşuri. M-a înşelat mult şi are, să zicem, gusturi extravagante în materie de dragoste. Acum, nu mai pot.

— Cu ce se ocupă?

— Finanţe. Are birourile chiar lângă domiciliu. Învestiţii, un pic peste tot în lume. Este sirian, dar nu merge niciodată acolo. S-ar zice că fuge de ţara sa de origine. De altfel, nu are nici o legătură cu orientalii care locuiesc în Geneva, se

ţine complet deoparte de comunitate. Nu este un religios şi e foarte egoist. Nu iubeşte decât două lucruri pe lume: să facă bani, să câştige, să strivească oamenii şi să se folosească de femei.

Când sosi mâncarea, tânăra era la fel de pornită. După o *pauză*, Malko relansă conversaţia.

— Şi dumneavoastră, călătoriţi? întrebă el.

— Destul. În ţările Golfului. În Liban. Acolo avem cei mai mari clienţi. Uneori, solicită să li se prezinte câte o colecţie iar eu sunt trimisă acolo.

— Frecvent?

— Neregulat. Ultima dată, acum trei săptămâni, cu aproximaţie. Am mers la Beirut să întâlnesc un saudit care voia să ofere bijuterii – identice – celor trei favorite ale sale.

— A cumpărat?

— Da.

— În acest caz, vă plăteşte cu lichidităţi?

Ea râse.

— Uneori.

— Unde mergeţi la Beirut?

— La *Phoenicia*. Dar sunt numai prostituate acolo. Este oribil să fii femeie singură acolo.

— Prietenul dumneavoastră nu vă însoţeşte niciodată…

— Niciodată, detestă călătoriile, în timp ce mânca, Malko îşi zise că datele concordau.

Cu siguranţă, Adeline fusese trimisă să preia dolari destinaţi plătirii rachetelor bulgare. În orice caz, nu îl *ameţea*. Prin ea, putea să ajungă la cel care deţinea comoara lui Saddam Hussein. Continuară să pălăvrăgească, vorbind de Geneva, de viaţă, de vreme. Apoi, Adeline Montjoie se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am un client important la ora două.

— Veţi ajunge la timp! zâmbi Malko. Ea îl fixă din nou cu privirea.

— Vreţi să vă dovedesc că nu v-am minţit în legătură cu ruptura relaţiei mele?

— Cum? Vă cred.

— În seara aceasta, zise ea, am invitaţie la un mare dineu. Vreţi să mă însoţiţi? Trebuia să merg cu Gibran.

— Nu aş vrea să..., începu el. Ea scoase o carte de vizită din geantă şi i-o dădu.

— Luaţi-mă pe la opt seara de acasă. Aceasta este adresa. Dineul are loc la Genthold, în drum spre Lausanne. Nu este nevoie de smoching.

Se strecura deja printre mese. Malko se uită la cartea de vizită, cu senzaţia că pusese mâna pe jackpot. Adeline Montjoie avea acces la misterioasa reţea care administra de trei ani comoara lui Saddam Hussein, miliardul de dolari dispărut în martie 2003.

*

* *

Ibrahim Haddad, la volanul unui Ford Escort închiriat, pândea în faţa bijuteriei din strada Rhone, de la prânz. La întâmplare. Reacţia lui Gibran Faisal nu îi plăcuse. Cu cât ştia mai multe despre amanta lui, cu atât era mai bine. Văzând-o că se întâlneşte la restaurantul italian cu cel pe care îl considera agent ai CIA aflat pe urmele lor, avusese un şoc. Faptul că acesta venise din Moldova în Elveţia era deja alarmant, nu era un tip lipsit de Importanţă, ci coordonatorul unei ample operaţiuni, aparent îndreptată împotriva lor.

Legătura lui cu libaneza nu prevestea nimic bun.

Dacă Adeline Montjoie dezvăluia puţinul pe care îl ştia, americanii ar fi avansat cu două trepte spre centrul sistemului care asigura continuarea luptei armate din Irak... Ibrahim Haddad trebuia, cu orice preţ, să îi raporteze lui Abu Mustafa Adib, responsabilul operaţiunilor financiare. Doar că, nu era uşor să comunice cu Siria, cel mai sigur fiind folosirea sms-urilor. Erau milioane de sms-uri expediate tot timpul şi transmiterea lor nu dura decât patru sau cinci secunde. Era imposibil să le intercepteze pe toate, chiar cu mijloacele performante ale americanilor. Faptul că avea CIA în spate îl făcea nervos. Acest agent nu era probabil singur.

Prima precauţie era să îl anunţe pe Gibran Faisal că amanta lui era în legătură cu un agent CIA. O îndoială oribilă îl cuprinse. Îl cunoştea dinainte sau tocmai fusese contactată?

Situaţia era gravă dacă CIA era pe urmele lui Gibran Faisal. Sirianul cunoştea toate operaţiunile financiare ale organizaţiei lor.

După ce parcă maşina în piaţa Longemalle, merse pe jos până în piaţa Bourg-de-Four şi intră în *La Clemence.* Mereu plin de clienţi şi fete frumoase... Se duse la cabina telefonică şi sună la biroul lui Gibran Faisal.

— Domnul Faisal lipseşte, anunţă o secretară. Îmi puteţi lăsa numele şi un telefon?

Ibrahim Haddad nu se dădu bătut. Ştia că sirianul nu spunea niciodată că este la birou.

— Spuneţi-i că prietenul lui, Ibrahim, îl aşteaptă la „*La Clemence*", anunţă el înainte să închidă.

Abia avu timp să găsească o masă liberă. Gibran Faisal intră în cafenea, vizibil furios. Se aşeză şi îl fulgeră cu privirea pe Ibrahim Haddad.

— De ce aţi venit să mă deranjaţi aici? bombăni el. Mai mult, este imprudent...

Ibrahim Haddad nu se sperie.

— Era ceva urgent. Ştiaţi că prietena dumneavoastră, Adeline, este în contact cu CIA?

— CIA! Glumiţi?

— Nu.

Gibran Faisal era descurajat când acesta termină de relatat, concluzionând:

— Trebuie mai întâi să o preveniţi în legătură cu acest tip. Poate fără a-i spune de ce americanii se interesează de dumneavoastră. Este posibil?

— Este posibil.

— Apoi, trebuie să o retrageţi din circuit.

— Adică?

— Să o trimiteţi în Liban. O vom ascunde cât timp va fi nevoie. Va fi preluată de la aeroport.

Gibran Faisal îl privi ironic.

— Îmi spuneţi că este în legătură cu CIA. Va atrage după ea agenţii americani. Nu, o să vorbesc cu ea, să o previn. Am încredere în ea. Mă adoră şi nu mă va trăda.

Se ridică şi plecă, fără să mai comande măcar. Ibrahim Haddad îl urmări cu privirea, gânditor. Ghicise că

deplasarea Adelinei în Liban va fi fără întoarcere? Nu puteau să îşi asume riscuri. Puţinele informaţii pe care tânăra le deţinea despre organizaţia lor îi puteau pune pe americani pe o pistă foarte periculoasă.

Mai mult ca niciodată, trebuia să îl anunţe pe Abu Mustafa Adib.

Începu să scrie textul pe telefonul mobil. Graţie acestui sistem, va primi rapid instrucţiuni.

*

* *

Malko opri Mercedesul închiriat în faţa unui imobil modern cu cinci etaje, pe strada 31 Decembrie, nr. 20, o stradă calmă din cartierul Eaux Vives. Închinase această maşină de lux deoarece îi explicase Adelinei Montjoie că lucra pentru un fond de învestiţii austriac, administrator al unor mari sume de bani. Gisela Furstenberg, avertizată dinainte, putea confirma aceste date. În momentul în care voia s-o sune pe Adeline, auzi ţârâitul mobilului. Era Gisela.

— Ai sedus-o pe Adeline, îl anunţă ea. M-a sunat să mă întrebe o mulţime de lucruri despre tine... Se pare că a rupt relaţia cu Gibran Faisal, dar nu este pentru prima dată. Se foloseşte de câte un bărbat pentru a-l face pe Faisal să se întoarcă la ea. Deci, nu te lăsa păcălit, adăugă ea, cu un râs marcat de gelozie.

Malko abia avu timp să îi mulţumească. Adeline apăru în clipa următoare, într-un superb mantou de vulpe polară. Când se aşeză lângă el, lăsă să se vadă un taior Dior, cu o fustă atât de strâmtă, încât abia putea merge. Sacoul de muselină neagră părea desenat pe sâni.

— Sunteţi magnifică! exclamă Malko, sărutându-i mâna. Sunt foarte norocos că prietenul dumneavoastră nu s-a purtat frumos...

— Este un nemernic plin de el! Mergem la Genthold, zise ea. Acasă la o foarte bună clientă, fosta soţie a lui Yeslam Bin Laden, Carmen Dufour. Este un dineu de vreo treizeci de persoane şi, mâine, toată Geneva va şti că am fost cu dumneavoastră...

Dorinţa de răzbunare era evidentă. Numai să dureze suficient pentru ca Malko să aibă timp să obţină informaţiile

de care avea nevoie...

*

* *

Gibran Faisal formă numărul Adelinei Montjoie pentru a douăzecea oară. O singură dată, la începutul după amiezii, îi auzise vocea, apoi cuplase mesageria. Ea mai avea încă un telefon mobil dar nu îi ştia numărul.

Continuă să mănânce mărul, furios. Adesea, când era singur, nu lua masa, pentru a îşi menţine silueta. Era obligat să recurgă la ceva ce ura dinainte: să o caute pe Adeline la magazin.

Bineînţeles, tânăra va profita pentru a-l umili, dar trebuia neapărat să o prevină. Prezenţa unui agent CIA pe urmele lui nu era o glumă. Desigur, el ştia de zece ori mai mult decât ea despre ceea ce căuta CIA, dar ea putea totuşi să facă mult rău. Mai ales dacă era în plină criză de isterie răzbunătoare.

*

* *

Adeline Montjoie se clătina uşor. Băuse multă şampanie. Dineul de la fosta doamnă Bin Laden fusese minunat, cu orchestră, femei în rochii de seară, bancheri, administratori de averi şi câţiva bogătaşi emigranţi fiscali. Geneva obişnuită. Bineînţeles, Malko fusese subiectul câtorva întrebări pe care le evitase abil vorbind mai mult despre castelul său. Adeline Montjoie îi sorbea cuvintele.

Zicându-şi probabil că providenţa fusese de partea ei când îl agăţase pe Malko la balul IRMM de la *President*. Singură, golise o sticlă întreagă de Taittinger! Pentru a se ameţi. Toată seara nu încetase să îi expedieze ocheade fierbinţi lui Malko şi, de multe ori, pe sub faţa de masă, îl prinsese de mână pentru a-l strânge cu putere. Ca şi cum se îndrăgostise brusc. Se agăţă de braţul lui, cu capul sprijinit pe umărul bărbatului, foarte romantică în mantoul alb. Abia ajunşi în maşină, se aplecă spre el şi îl sărută pasional.

— Am senzaţia că sunt îndrăgostită, şopti ea. De mult timp aşteptam un bărbat ca dumneavoastră.

Acolo se simţea profesionista din ea. Capabilă, ca

prostituatele ruse, să întrebe dacă sunt iubite în timp ce tocmai fac sex oral cu un alt bărbat. Malko îi atinse uşor sânii ampli, vag protejaţi de muselina taiorului, declanşând câteva suspine, apoi demară. Cu capul lăsat pe spate, un zâmbet vag pe buze, Adeline părea complet sedusă. El se întrebă cum urma să se termine seara. Ajunşi în faţa casei, ieşiră împreună din Mercedes. În faţa intrării, tânăra se întoarse spre el şi i se aruncă în braţe. Simţi cum se lipeşte dornică de el, îmbrăţişându-l din nou, cu aceeaşi pasiune, apoi se dezlipi de el.

— Vă doresc foarte mult, şopti ea. Este minunat!

Malko, cu mâinile pe şoldurile tinerei, zâmbi. Fusta lungă era atât de strâmtă, încât nu putea nici în vis să îşi imagineze că poate verifica înfierbântarea din ea.

— Şi eu! făcu el ca un ecou.

Adeline Montjoie oftă profund.

— Nu o să fiţi supărat pe mine? Trebuie să mă trezesc la şapte dimineaţa şi am o durere oribilă de cap. În schimb, în acest weekend, sunt liberă.

Îl sărută, lipită de el cu tot trupul, apoi se despărţi, zicând aproape cu brutalitate:

— Sunaţi-mă mâine, la magazin.

Frumos interpretat rolul de vampă. Adeline Montjoie era o profesionistă. Dar dacă reuşea să intre în jocul ei, beneficiul putea fi enorm. Porni din nou spre cheiul Gustave Adolphe. Noaptea, Geneva era şi mai amorţită decât ziua: majoritatea locuitorilor se culca odată cu găinile.

*

* *

Ibrahim Haddad reaprinse farurile. Era inutil să îl urmărească pe agentul CIA până la *Hilton*. Era relativ uşurat că Adeline Montjoie nu a petrecut noaptea cu el, dar era cu siguranţă doar o etapă intermediară, dată fiind atitudinea lor. După sărutul pasional al libanezei, bănuia cum avea să se termine totul. Dumnezeu ştie ce ar putea obţine un agent abil de la ea! Ibrahim Haddad nu ştia exact ce îi dezvăluise Gibran Faisal amantei sale, despre afaceri.

Încă nu aflase răspunsul la această întrebare când parcă în faţa hotelului său, în piaţa Longemalle. Mesajele

schimbate cu Siria avuseseră efectul scontat. Abu Mustafa Adib îi trimitea doi membri ai organizaţiei, cu ordine. Pentru el şi pentru Gibran Faisal. În plus, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein nu cunoştea amploarea pagubelor. Era o situaţie critică, căreia trebuia să îi pună capăt foarte rapid, dar decizia nu îi aparţinea lui Ibrahim Haddad.

*

* *

Gibran Faisal primise o jumătate de duzină de apeluri de la ora zece dimineaţa, unele veninoase, altele fals întristate, toate foarte agitate, pentru a-i povesti despre seara dinainte, când Adeline Montjoie sosise cu un nou cavaler la braţ. Geneva era un orăşel în care jocul „cine cu cine se culcă" făcea furori… Părerea generală era că Adeline terminase noaptea împreună cu noul iubit. Cel puţin aşa le mărturisise ea unor prietene, la masa de prânz.

Îndrăgostită nebuneşte de un necunoscut. Bogat, titrat, plin de farmec şi, pe deasupra şi prinţ.

Sirianul, care o cunoştea bine pe tânără, nu era chiar aşa de convins. Şi, oricum, o aventură sexuală nu îl bulversa. Deja îşi imagina în minte scena în care, stând legat, ea îi povestea, cu detalii, noaptea de dragoste petrecută cu agentul CIA… Ceea ce îl va excita foarte mult.

Linia telefonică de la secretară sună.

— Domnul de ieri vă aşteaptă la „*La Clemence*", anunţă tânăra pe un ton neutru.

Gibran Faisal venise de la jogging şi nu se schimbase încă. În faţa figurii sobre a arabului, se grăbi să zică:

— Ştiu despre seara trecută. Adeline m-a sunat. Este în cea mai bună dispoziţie. Trebuie să iau masa cu ea.

Ibrahim Haddad nu îşi ascunse uşurarea.

— Foarte bine, aprobă el. Trebuie să o evacuăm de aici cu orice preţ. Să nu vorbească nimic cu acest tip. Spuneţi-i că aveţi nevoie de un nou transfer. De la Damasc. Suntem mai bine echipaţi acolo, iar americanii nu sunt ca acasă la ei. O putem proteja mai uşor.

Adică într-o groapă foarte adâncă în deşert, dar aceasta, Gibran Faisal nu ar afla decât după. De aceea, aprobă cu reţinere.

— Or să o urmărească…

— Nu are importanţă, zise Haddad. Acolo vom lua măsurile necesare pentru a scăpa de ei.

— Bine. Veniţi diseară la *Richmond*. Pe la ora şapte. Am un dineu, vă voi vedea înainte.

Plecă fără să bea nimic. Ibrahim Haddad nu menţionase despre cei doi care soseau din Siria a doua zi dimineaţă. În cazul în care lucrurile nu decurgeau bine. Dar trebuia să fie prudent cu Gibran Faisal: un om bogat şi suspicios era întotdeauna dificil de manipulat. Şi nu ar agrea deloc ideea ca amanta lui să fie lichidată fără acordul său.

*

* *

Malko se duse la consulatul SUA de la Geneva, pe strada Versonnex, în cartierul Eaux Vives. Singurul loc de unde putea lua legătura cu Washingtonul în siguranţă. Consulul general, anunţat de biroul CIA de la Berna, pusese la dispoziţia lui sala cifrului cât timp avea nevoie. Malko trebui să aştepte, în faţa unei cafele, ca Frank Capistrano să iasă dintr-o şedinţă pentru a-i raporta ce descoperise. Consilierul Special al Casei Albe răcni de fericire aflând rezultatele anchetei.

— Este formidabil! concluzionă el. Avem în sfârşit o pistă pentru a găsi miliardul de dolari. Trebuie să comunic la NSA numerele de telefon ale acestor două persoane pentru a le intercepta comunicaţiile.

— Tot nu vreţi să luaţi legătura cu elveţienii?

— Nu încă! Nu avem destule elemente. Apropo, nici o urmă de opoziţie?

— Nu am remarcat nimic, afirmă Malko.

— Mă mir! concluzionă Consilierul Special. Putem fi implicaţi în acţiuni brutale, aşa că voi trimite „îngrijitorii” obişnuiţi. Nu uitaţi că avem de-a face cu cei mai duri oameni din regimul lui Saddam Hussein. Oameni care ne urăsc, fără milă şi fără scrupule.

— Trebuie totuşi să păstrăm discreţia, recomandă Malko.

Chris Jones şi Milton Brabeck, gorilele CIA, se confundau cu greu în peisajul elveţian… Când Frank Capistrano închise, poate că erau deja în avion. În orice caz, nu era ca

în ţările în care puteau muri şi după ce au băut apă de la robinet. În Elveţia riscau doar să moară de plictiseală.

*

* *

La ora unsprezece fix, Gibran Faisal intră în bijuterie. Miracol, Adeline Montjoie era singură. Ea îl privi şi zise:

— De ce ai venit aici?

— Trebuie să îţi vorbesc, zise sirianul.

— Eu nu am nimic de discutat cu tine!

Vocea i se auzi ca un bici. Deranjat, Gibran Faisal nu se putu abţine:

— Se pare că m-ai înlocuit deja… Face dragoste bine, măcar?

Aceasta pentru a vedea în ce dispoziţie era ea. Adeline Montjoie se întoarse ca o cobră, cu ochii lucind de furie.

— *Foarte* bine, zise ea. Şi nu sunt obligată să îl biciuiesc pentru a se excita.

Prima parte a frazei îl linişti pe sirian. Ştiind că tânăra nu se culcase cu noul adorator, însemna că era încă în stadiul de tatonare. Deci, situaţia era recuperabilă. Restul nu era decât spectacol…

— Luăm masa împreună diseară, propuse el. Vei putea să îmi povesteşti *cum* se descurcă în pat.

Ea îl repezi, cu o ironie răutăcioasă.

— În seara aceasta iau masa cu el. Mergi unde vrei. Gibran Faisal fu cuprins de un val de ură. Se apropie de libaneză şi o prinse de gât, uitând că Ibrahim Haddad îi recomandase să o prevină în legătură cu cel care o cucerise.

— Nu eşti decât o târfă jegoasă! scrâşni el. Ai fost întotdeauna o târfă. Doar că acum îţi vinzi fundul mai scump…

Era înalt şi avea o forţă considerabilă. Adeline se sufoca. Pe pipăite, găsi butonul de alarmă şi apăsă. O sonerie stridentă se declanşă în magazin. Forţele de intervenţie ajungeau acolo într-un minut. Descumpănit, sirianul îi dădu drumul tinerei.

— Ascultă, făcu el, trebuie să îţi spun ceva foarte important…

Uşa se deschise şi apărură doi negri gigantici. Tânăra strigă la ei.

— A încercat să mă sugrume, chemaţi poliţia!

Cei doi îl ştiau din vedere pe sirian şi cunoşteau relaţia lui cu vânzătoarea. Politicoşi, se postară între ei şi unul îl sfătui cu blândeţe:

— Domnule, ar trebui să o lăsaţi pe doamna să se calmeze.

Înghiţindu-şi furia, Gibran Faisal ieşi pe uşă fără nici un cuvânt. Uitând chiar şi de motivul vizitei. Nu îi venea să creadă povestea cu CIA... Abia după o sută de metri, calmat, realiză că nu îi transmisese fetei mesajul. Ceea ce risca să declanşeze catastrofe.

În starea în care era, Adeline Montjoie era capabilă de orice.

Capitolul XIII.

Ibrahim Haddad intră în holul hotelului *Intercontinental* şi îi reperă imediat, aşezaţi în fotolii, pe cei doi oameni trimişi de Abu Mustafa Adib şi care sosiseră chiar în acea dimineaţă, *via* Cairo. Foşti angajaţi ai *General Mukhabarat* care circulau cu paşapoarte false belgiene, procurate de pe vremea dictaturii de către Serviciile irakiene, pe numele Rashid Buraq şi Abdel Kubaisi. Cel mai în vârstă, Rashid, înalt şi foarte slab, era responsabil cu securitatea internă a grupării lui Abu Mustafa Adib.

După îmbrăţişările obişnuite, se duseră la bar, unde Ibrahim Haddad le expuse situaţia detaliat. Rashid Buraq trase foarte repede o concluzie evidentă.

— Nu o putem lăsa liberă pe această fată. Am ordine clare ca ea să ajungă la Beirut cât mai repede posibil. Altfel, va trebui să o lichidăm.

Ibrahim Haddad nu îşi ascunse reticenţa.

— Singurul care o poate convinge este Gibran Faisal şi mă îndoiesc că o va face. Trebuie să rezolvăm această problemă până la sfârşitul săptămânii.

— Şi dacă l-am lichida pe agentul american? sugeră Abdel Kubaisi. Pentru a câştiga timp.

Rashid Buraq nu manifestă un entuziasm extraordinar, însemna să ofere CIA dovada că atinseseră un punct sensibil şi aceştia vor trimite o armată de agenţi la Geneva, l-ar fi asmuţit şi pe elveţieni, care detestau ostilităţile pe teritoriul elveţian.

— Este riscant, concluzionă el. Are, cu siguranţă, o protecţie.

— Nu am remarcat nimic, observă Ibrahim Haddad.

— Nu poţi vedea totul. Bine, ne duci?

Se urcară în maşina lui Haddad, în direcţia gării din Cornavin. Acolo, se duseră la casetele de bagaje. Ibrahim Haddad deschise o casetă şi scoase o mică valiză metalică pe care o dădu lui Rashid Buraq. Era foarte grea, conţinând două pistoale automate de 9 mm Herstal, muniţie,

explozivi, cu câte două dispozitive de declanşare şi trei grenade defensive.

— Pe diseară, concluzionă Rashid Buraq. La *Cafe Mont-Blanc*, ora zece. Între timp, trebuie neapărat să rezolvi problema cu Gibran.

Nu erau vorbe goale... Ibrahim Haddad cunoştea această echipă: erau ucigaşi.

— Am întâlnire cu el la ora şapte, preciză el.

*

* *

Adeline Montjoie şi Malko luau masa la noul restaurant italian de la *Hotel des Berques, Il Laso*. Tânăra îl sunase.

Din nou, părea bulversată. Când îşi puse mâna pe cea a lui Malko, tremura.

— A încercat să mă omoare, mai devreme! şopti ea. Este nebun de gelozie. O să mă aperi?

Malko îşi abţinu un acces de râs interior. Se ajungea la vodevil. Căile Domnului şi ale CIA la un loc aveau întorsături ciudate.

— Cu siguranţă a fost un impuls de furie! o temperă el. O să regrete.

— Nu cred, răspunse tânăra. Nu este prima dată. Trece de la stări depresive la crize de furie terifiante. Nu vreau să îl mai văd. În plus, sunt sigură că m-a pus să fac unele lucruri ilegale.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

— Ah bun! zise el, pe un ton detaşat. Ce anume? Adeline Montjoie nu muşcă din momeală, mulţumindu-se să zică, evaziv:

— Într-o zi, vă voi povesti...

Pulsul lui Malko reveni la normal, dar era pe drumul cel bun. Deja, tânăra se uita la ceas, stresată.

— Trebuie să merg la *Hilton* să prezint o colecţie, explică ea, dar trebuie să trec pe la magazin mai întâi.

— Vă conduc, propuse Malko.

Ajungând în strada Rhone, ea se întoarse spre el şi zise:

— Nemernicul mă urmăreşte! Priviţi maşina albastră din spate! Am mai văzut-o de dimineaţă, în faţa magazinului.

Tocmai ajunseseră în faţa magazinului de bijuterii. Brusc,

Adeline se aplecă şi îl sărută pe Malko cu o pasiune prea violentă pentru a fi sinceră. Un sărut interminabil şi cam artificial. Se dezlipi, cu respiraţia întretăiată şi zise:

— Să rămână cu banii lui, nemernicul de Gibran! Ştiu că este nebun de gelozie.

Ieşi din maşină şi Malko semnaliză să plece dar, deranjat de o altă maşină din faţă, îşi întrerupse manevra. Surprins, şoferul maşinii albastre nu se putu opri şi trecu înaintea lui. Cu coada ochiului, Malko privi la şofer şi simţi un val de adrenalină.

Era Ibrahim Haddad, cel de sub nasul căruia îl „furase" pe Osman Taybeh în Moldova.

*

* *

Barul de la *Richmond*, la acea oră, nu era frecventat decât de oameni de afaceri. Gibran Faisal detesta acest loc, dar aici nu risca să fie recunoscut de vreo relaţie mondenă. Ibrahim Haddad era deja acolo, cu o figură întunecată. Ca să îşi facă curaj, sirianul comandă un Defender „Succes" cu multă gheaţă.

— Aţi discutat cu ea? întrebă imediat Ibrahim Haddad.

Furios pe el însuşi, Gibran Faisal trebui să recunoască contrariul, explicând că Adeline nu fusese singură în magazin, că se va întâlni cu ea în această seară.

Ibrahim Haddad zise pe un ton glacial:

— Gibran, nu îmi spui adevărul. Am urmărit-o azi pe prietena ta. A luat iar masa cu tipul de la CIA. Flirta chiar cu el, în faţa magazinului! Spuneţi-mi adevărul. Este foarte important: aţi rupt relaţia cu ea?

Sirianul îşi înghiţi furia, detestând să îşi dezvăluie viaţa privată în faţa acestui bărbat pe care abia îl ştia. Dar era atât de îngrijorat încât răbufni:

— Am răcit relaţiile, mărturisi el. Am fost să o văd şi s-a terminat prost. Dar, ştiu cum să aranjez lucrurile.

— Cum?

— Cu un cadou. Un cadou foarte frumos. Este o târfă. Târfelor le plac cadourile.

Ibrahim Haddad fu surprins şi şocat de această ieşire. Era un tradiţionalist. Bineînţeles, îi plăceau târfele, dar nu ar fi

acceptat niciodată o târfă în viaţa lui. Clar, Occidentul strica tot.

— Bine, zise el, nu trebuie să pierdem timp. Până la sfârşitul săptămânii trebuie să o convingeţi să se urce în avion. Apoi, totul va merge bine.

Nu voia încă să vorbească despre cei doi irakieni veniţi tocmai pentru ca totul să meargă bine.

— Vă promit că mâine lucrurile vor reveni la normal, afirmă Gibran Faisal. Ne vedem aici, la aceeaşi oră. Şi nu o mai urmăriţi. Dacă îşi dă seama, se va gândi că eu v-am trimis.

— Trebuie neapărat să înceteze să se mai vadă cu acest bărbat! insistă irakianul. Este foarte periculos.

Absent, Gibran Faisal nici nu răspunse măcar. Adeline îi lipsea. În fond, nu îl interesa restul. Ştiind că cei cu care era asociat erau foarte periculoşi. Nucleul dur al regimului baasist irakian care nu mai avea nimic de pierdut. Nu aveau decât o obsesie: să îi alunge pe americani din Irak. Iar pentru aceasta aveau nevoie să îşi păstreze prada de război. Se ridică şi plecă, în felul lui obişnuit, fără să salute.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck îi depăşeau pe toţi ceilalţi pasageri cu un cap. Cu trendurile lor bej, pălăriile de pânză impermeabilă, semănau cu detectivii dintr-un film alb-negru. De aproape, Malko observă că aveau cearcăne şi feţe obosite.

— Bun venit în Elveţia! zise el. Aici nu riscaţi să contactaţi boli tropicale. Chiar şi vacile sunt spălate în fiecare zi…

Chris Jones îşi înfipse ghiulul lui Malko în carne în timp ce îi strângea mâna. Nu îşi controla forţa…

— A fost o călătorie jalnică! făcu el sobru. A trebuit să trecem printr-un mic ţinut muntos plin de zăpadă, care parcă nu se mai termina. Credeam că sunt zboruri directe până aici. Nu este un oraş mare plin de seifuri?

Cel puţin, imaginea lui despre Geneva era exactă. Malko îi dădu vestea tristă.

— Compania elveţiană Swissair a dat faliment, în ciuda

seifului lor mare şi toate zborurile trec prin Zurich.

— Este şi mai frig decât la Washington! remarcă Milton Brabeck. Suntem în Himalaya sau unde?

— Doar în Alpi, corectă Malko şi încă nu foarte sus.

— Eu abia pot să respir, replică Chris Jones.

Evident, în Middie West sunt puţin munţi. Malko îi duse până la Mercedes. În ajun, degeaba o aşteptase pe Adeline Montjoie, ştiind că era la *Hilton*, dar ea nu apăruse, sunând mult mai târziu de acasă, pentru a explica faptul că un client nu voia să îi mai dea drumul. Un saudit convins că ea era inclusă în preţul bijuteriilor.

Încă o dată, trebuiau să ia masa împreună, aşteptând weekend-ul când, ca o midinetă, îi promisese să i se ofere…

— Trebuie să mergem la consulat, anunţă Chris Jones. Mai întâi pentru a recupera materialele, apoi pentru a face joncţiunea cu doi tipi de la Frankfurt.

Surprins, Malko întrebă:

— Voi nu eraţi de ajuns pentru a mă proteja?

Vexat, Milton Brabeck zise imediat:

— Bineînţeles că da! Ceilalţi doi au fost trimişi de Divizia Tehnică. Sunt capabili să deschidă o încuietoare doar suflând spre ea şi un seif cu singură mână, sunt aşi. Iar aici, nu lipsesc seifurile. Apropo, sunt „ostili” pe aici?

— Am reperat unul, zise Malko mergând spre centru. Pe care l-am mai întâlnit în Moldova.

— Este o ţară? întrebă Chris Jones, aş fi crezut că este o boală.

— Foarte mică, dar este o ţară, preciză Malko. Ostilul este un arab.

Gorila se strâmbă.

— Îhh! Preşedintele Bush a zis că trebuia să îi omorâm pe toţi arabii…

— Toţi arabii *răi*, îl corectă Malko.

— Pentru mine toţi sunt răi! Aţi văzut ce fac în Irak? O să ne ocupăm de asta.

— Aşteptaţi puţin, îi sfătui Malko. De altfel, nu l-am *atenţionat* încă şi prefer să îl las să creadă că nu a fost reperat.

După podul Mont-Blanc o luă spre cheiul General Guisan

pentru a ajunge pe strada Versonnex. Anunţat, John Mills, consulul general, veni să îi întâmpine, cu un aer înţepat.

— Colegii dumneavoastră au ajuns deja! Le anunţă pe cele două gorile.

Îi conduse într-un mic salon unde doi bărbaţi cu alură de reprezentanţi comerciali fumau liniştiţi, cu valize metalice mari la picioare. Se prezentară aproape în cor.

— Kirk Montana, Ron Elroy, *Technical Division*. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

— Pentru moment, nu am încă ceva pentru voi, zise Malko. Dar va apărea ceva. Vă veţi instala la *Hilton*, cu mine, nu vreau să alerg după voi dacă am nevoie.

Cei doi tehnicieni se îngălbeniră.

— *Sir*, remarcă Ron Elroy, nu avem aprobare să ne cazăm la această categorie de hotel.

Scoase un cartonaş din buzunar şi zise:

— În Elveţia nu putem depăşi 70 de franci elveţieni pe zi.

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Cu acest buget o să dormiţi pe sub poduri. Voi aranja eu, o să îmi daţi nota de plată mie.

Uimiţi, cei doi tehnicieni ai CIA nu putură decât să accepte. Tocmai îşi făcuse doi prieteni. Chris Jones profită pentru a întreba.

— Dar materialele noastre?

— Sunt acolo, făcu Kirk Montana, arătând spre o valiză metalică mare.

Se aruncară spre ea ca nişte copii la ciocolată. Malko observă mai multe pistoale, un revolver care i se păru enorm, câteva grenade orbitoare şi două veste antiglonţ din kevlar. În ţările civilizate nu aveau voie cu pistoale-mitralieră, nici cu grenade defensive. În grabă, cele două gorile se echipară. Bucuroşi că nu mai stăteau cu mâinile goale. Se auzi un ciocănit la uşă.

— Sunteţi căutat de la Washington, în biroul meu, anunţă consulul general.

Malko îl urmă şi răspunse la telefonul securizat. Vocea răguşită a lui Frank Capistrano răsună în receptor.

— Cavaleria a ajuns? întrebă el.

— Da, mai mult decât era prevăzut.

— Ceilalţi doi erau prin zonă, după ce au „deratizat” unele ambasade ale noastre. Poate aveţi nevoie de ei. Sunt în stare să descuie aproape orice, fără să lase nici cea mai mică urmă. Sunt sigur că acest sirian, Gibran Faisal, are documente care ar putea să ne intereseze.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, avertiză Malko, suntem în Elveţia. Iar elveţienii nu agreează prea mult astfel de lucruri. Au mai fost vreodată pe aici?

— Niciodată.

— Cu atât mai bine, sunt încă „virgini”. Mi-am permis să îi instalez în acelaşi hotel cu mine, anunţă Malko, din comoditate.

— O să îi nărăviţi! comentă Consilierul Special. Nimic nou?

— Ba da, recunoscu Malko. Suntem „vizaţi”. Am identificat „banditul”. A fost şi în Moldova.

— Nu ezitaţi să cereţi întăriri, afirmă Frank Capistrano. Din cauza acestor tipi, soldaţii noştri mor în fiecare zi în Irak. Trebuie să dăm de aceşti bani. Cu orice preţ.

— Da, dar fără să fim expulzaţi din Elveţia, avertiză Malko. Elveţienii sunt *foarte* suspicioşi.

Întors în micul salon, îi luă pe cei patru americani şi îi duse la Mercedes. Prezenţa celor două gorile era liniştitoare. Nu atât pentru el, cât pentru Adeline Montjoie. Mai ales ea trebuia protejată.

*

* *

Lui Gibran Faisal îi bătea inima ca unui licean când intră în magazinul din strada Rhone. Aşteptase să fie mai mulţi clienţi. De faţă cu alţii, Adeline nu ar îndrăzni să facă scandal. Când deschise uşa, ea era ocupată şi nu îl observă imediat. Traversă magazinul şi se opri la masa pe care ea etalase un şir de inele pentru o clientă japoneză.

Adeline ridică privirea şi se întunecă. Gibran Faisal nu îi lăsă timp să reacţioneze.

— Ţi-am adus asta, zise el, punând un etui roşu pe covor.

Se întoarse deja să plece.

Adeline Montjoie luă cutiuţa şi o băgă în geantă, revenind la clientă. Douăzeci de minute mai târziu, la toaletă,

deschise cutiuţa, gata să leşine. Era un smarald de toată frumuseţea, de aproximativ zece carate. Aproape fără cusur. O strălucire excepţională. Trebuia să valoreze peste trei sute de mii de dolari. Tânăra, cu respiraţia întretăiată, rămase buimacă de fericire.

Cum spune proverbul: nu există dragoste, ci doar dovezi de dragoste... Aceasta era una foarte frumoasă... Adeline închise la loc cutia, forţându-se să nu sară la telefonul mobil. Gibran o iubea. Îi cunoştea zgârcenia. Să îi cumpere o astfel de piatră aproape că îi rupsese inima. Deci, ţinea cu *adevărat* la ea.

Abia după două ore puse mâna pe telefonul mobil, profitând că era singură în magazin.

— Chiar este pentru mine? întrebă ea. Este adevărat?

— Prostuţo! făcu Gibran Faisal, este cea mai frumoasă pa care am găsit-o. Nu mă pot lipsi de tine!

Se lăsă tăcerea, apoi Adeline mărturisi în şoaptă.

— Nici eu. Vino să mă iei de la magazin.

*

* *

Malko era neliniştit. Lăsase mai multe mesaje dar Adeline Montjoie nu îl sunase. Bizar, având în vedere atitudinea ei atât de demonstrativă, intuiţia îi striga că ceva nu era în ordine.

Cele două gorile îşi luau reperele. Pentru moment nu le vedea utilitatea. Chiar şi adversarii lor se temeau de elveţieni. Nu îl mai revăzuse pe Ibrahim Haddad, tipul din Moldova, dar prezenţa lui părea să dovedească faptul că era pe pista cea bună şi că Gibran Faisal juca un rol în „spălarea” comorii lui Saddam Hussein. După un ultim apel către Adeline, decise să meargă să vadă ce se petrecea.

Era ora cinci şi maşinile mergeau pe podul Mont-Blanc, toţi locuitorii Genevei întorcându-se în cartierele lor excentrice sau în Franţa. Se opri pe liniile de tramvai, pe strada Rhone şi observă câteva minute magazinul. Era gol, doar vânzătoarele.

Ieşi din Mercedes şi intră în bijuterie. Văzându-l, Adeline Montjoie veni spre el, cu un aer plictisit.

— Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, făcu

Malko, dar…

— Oh, ştiu, am uitat telefonul acasă de dimineaţă, zise ea cu o voce încurcată. Şi eu voiam să vă caut. Sunt obosită. Cred că în seara aceasta nu o să mai ies.

— Cu atât mai rău, se resemnă Malko. Ne mai vedem în acest weekend?

— Bineînţeles.

Zâmbetul şi vocea ei erau false. Ieşi şi se urcă în maşină, oprind pe strada Prince, perpendiculară pe strada Rhone, de unde putea supraveghea bijuteria. Voia să se lămurească. Buticul se închidea la şapte. La şase şi jumătate văzu un coupe Bentley oprind în faţă. Gibran Faisal era la volan. Adeline Montjoie ieşi din magazin aproape alergând, deschise portiera şi se aruncă în braţele sirianului, pentru un sărut prelungit şi vizibil de împăcare. Apoi, când porni, rămase lipită de el. Gânditor, Malko nici nu îi urmări, ar fi fost ridicol.

Această reconciliere era o catastrofă pentru ancheta lui. Imposibil să îl abordeze frontal pe Gibran Faisal. Nu deţinea nici o dovadă palpabilă a legăturii lui cu teroriştii irakieni, pentru a apela la autorităţile elveţiene. Fără Adeline Montjoie, nu vedea cum îşi va relua căutările.

Trebuia să găsească o modalitate de a reactiva relaţia cu Adeline, chiar dacă era nevoit să se prefacă într-un îndrăgostit lulea.

Capitolul XIV.

Cinaseră ochi în ochi la *L'Entrecote*, un mic bistrou la capătul străzii Rhone. Sărutându-se după fiecare înghiţitură. Apoi, în timp ce urcau spre piaţa Bourg-de-Four, Adeline îi murmurase la ureche amantului propuneri care îl înfierbântaseră. În liftul care îi ducea la etajul al cincilea, ea se frecase de el, cu o expresie plină de perversitate pe care el o adora.

Abia ajunşi în apartamentul spaţios, nu mai pierdură timpul, despărţindu-se imediat.

Gibran Faisal se duse în camera lui. După ce se dezbrăcă, deschise sertarul secret de la capul patului, pentru a îşi lua combinezonul din latex marca Skintwo, pe care îl îmbrăcă cu grijă. Atingerea latexului de culoarea pielii îi provoca deja valuri de plăcere. Apoi, întins pe pat, o aşteptă pe Adeline, care se pregătea în sala de baie. Ea reapăru după câteva minute.

Transformată.

Rochia cuminte pe care o purta la magazin lăsase loc unei bustiere din piele neagră care îi strângea sânii, corset negru, pantalon din piele şi cizme cu toc înalt. În mâna dreaptă ţinea o cravaşă Hermes.

Cu un zâmbet ciudat, se apropie de pat, apoi legă mâinile şi picioarele amantului…

De mult timp nu mai făceau dragoste normal. Adeline se pliase capriciilor lui Gibran fără să simtă plăcere, fiindcă era îndrăgostită. Devenise un ritual, la început neutru, apoi plăcut şi în cele din urmă indispensabil. În această seară ea se hotărâse să se depăşească pe sine, să îi ofere amantului ei plăcerea pe care nu o putea simţi altfel. Imediat ce îl imobiliza, lovi cu cravaşa peste sexul lui Gibran, prin latex.

Sirianul tresări.

— Mă doare!

— O să te doară şi mai mult! răspunse ea cu o voce transformată, răutăcioasă, agresivă. Nu eşti decât un câine.

Ea continuă să îl lovească, peste piept, peste sfârcuri, dar

mai ales peste sex. Gibran Faisal se zvârcolea sub loviturile cravaşei, înjurând, ameninţând-o cu cele mai groaznice torturi dacă nu înceta, dar ea continua să lovească, urmărind cu coada ochiului erecţia care creştea sub combinezonul de latex. În acel moment, avu o senzaţie de putere extraordinară.

Se opri brusc şi admiră sexul mulat în latex. Aruncând cravaşa, se prefăcu că pleacă din cameră.

— Termină singur! zise ea răutăcioasă.

— Nu, te rog, întoarce-te! urlă Gibran Faisal, cu inima bătând ca o maşinărie dezlănţuită.

Atunci, Adeline se întinse peste el, frecând pielea neagră a costumului ei de latexul combinezonului lui.

Gibran Faisal începu să geamă din ce în ce mai tare. Atingerea latexului îi provoca senzaţii incredibile. Avea impresia că este împuns de mii de ace de foc. Era un deliciu.

Tremurând din tot corpul, bărbatul îşi lăsă sămânţa, căzând fără vlagă, ca o paiaţă. Dorinţa fusese prea mare pentru a face faţă unui act sexual prelungit. Şi Adeline avu un orgasm fantastic, nesperat.

Gibran Faisal era în culmea fericirii: îşi recăpătase jucăria sexuală. Un singur gând îi umbrea plăcerea. Nu putea ignora pretenţiile lui Ibrahim Haddad, deoarece era reprezentantul unor indivizi extrem de periculoşi, de care se temea. Faptul că s-a împăcat cu Adeline simplifica lucrurile, dar nu era suficient. L-a crezut pe Haddad când acesta i-a vorbit de ameninţarea americană. În concluzie, trebuia să recurgă la două măsuri: s-o convingă pe Adeline să înceteze orice legătură cu acest agent american şi s-o pună la adăpost, departe de Geneva.

Se debarasă de costumul din latex, făcu un duş rapid şi reveni în pat.

— Mâine, vom merge să facem o şedinţă de tir, zise el.

Adora tirul şi era înnebunit după arme de foc. Graţie legislaţiei elveţiene, poseda, legal, trei pistoale.

— Cu plăcere, acceptă Adeline, dar după ce termin treaba la magazin.

Deschise un sertar şi scoase un Sig Sauer a cărei ţeavă o

strecură între picioarele Adelinei, care îşi admira smaraldul.

— Cu acest pistol, sugeră el.

— Dacă vrei tu, iubitule, mieună ea.

— Eşti fericită?

Ea se aplecă să îl sărute şi ţeava pistolului îi penetră uşor sexul, făcând-o să tresară.

— Minunat.

— Am două lucruri să îţi spun, zise el, pentru a nu mai discuta altă dată. Două lucruri importante.

Ea se ridică.

— Ce?

— Mai întâi, să nu mai discuţi niciodată cu acest austriac care te-a cucerit. Este un agent al CIA. Cred că încearcă să îmi facă rău.

Ea îl privi, neîncrezătoare.

— Un agent al CIA! Eşti nebun! Este un prinţ austriac. Cunoştea pe cei de la dineul unde am fost împreună. Şi *ei* îl cunoşteau.

Amintire dureroasă. Gibran insistă.

— *Chiar* este un agent al CIA care este pe urmele mele. Şi ale tale…

— Este grotesc, răspunse Adeline cu o privire întunecată. Eşti gelos, pur şi simplu. Fiindcă este un tip bine… Bineînţeles, acum că suntem din nou împreună, nu voi mai ieşi cu el, dar…

Sirianul realiză brusc că cererea sa nu avea nici un sens. O aţâţase pe tânără fără nici un rost.

— Oricum, o să pleci pentru două sau trei săptămâni în Orientul Mijlociu.

Adeline se cambră ca un cal înţepat de o muscă.

— Ce, vrei *iar* să scapi de mine?

— Nu, pledă Gibran Faisal, am nevoie să îmi faci un serviciu. Şi, în acelaşi timp, vei aduce ceva pentru mine, aşa cum ai mai făcut…

Furioasă, tânăra se ridică în faţa lui, fantastic de erotică în ţinuta de dominatoare.

— Nu mă mişc din Geneva! zise ea. Şi nu voi deveni sclava ta pentru un inel.

Ochii ei întunecaţi scânteiau de furie. Sirianul înţelese că

dacă nu îi va spune mai multe, ea nu va face nimic.

— Ascultă, făcu el pe un ton conciliant, CIA este *cu adevărat* pe urmele mele! Şi ale tale.

— Ale mele? De ce?

Avea să comită o imprudenţă dar nu vedea cum să o evite.

— Din cauza călătoriilor pe care le efectuezi pentru mine. Ei cred că tu eşti la curent cu anumite lucruri, probleme financiare. Ar putea fi tentaţi să te răpească.

Adeline izbucni în râs.

— Ai văzut prea multe filme! Suntem la Geneva, nu la Bagdad. Am paşaport elveţian. Şi nu mă voi mişca din Geneva.

Această rezistenţă îl înfurie pe Gibran Faisal. Cheltuise trei sute de mii de dolari degeaba. Întinzând mâna, îi ordonă tinerei:

— Înapoiază-mi cheile! Nu mai pot avea încredere în tine.

Adeline îl înfruntă.

— Niciodată!

El îndreptă pistolul Sig Sauer spre ea.

— Dă-mi-le sau te omor.

Tânăra se întoarse impasibilă şi se duse spre baie pentru a ieşi după câteva minute, îmbrăcată în hainele ei. Înainte de ieşi din cameră, îi zise pe un ton răzbunător.

— Acum, o să mă culc cu austriacul meu şi gata! Uşa se închise în urma ei.

*

* *

Ibrahim Haddad aştepta, încrezător, la barul hotelului *Richmond*. În ajun, Gibran Faisal îl convinsese că lucrurile vor reveni la normal. Sirianul întârzia. Când îl văzu în cele din urmă la uşa holului, la şapte şi jumătate, liniştea lui fu înlocuită foarte repede de agitaţie. Gibran Faisal avea o figură descompusă, cu ochii roşii şi semăna cu un coşar în hainele lui cenuşii.

Se aşeză în faţa lui şi zise cu o voce slabă:

— Ne-am certat! Adeline nu vrea să creadă că acest tip este un agent al CIA. Şi nu vrea să plece nici la Beirut… Nici măcar nu ştiu când o să o mai văd.

Nu îndrăzni să îi spună ce îi mărturisise tinerei. Era prea grav... Ibrahim Haddad rămase tăcut câteva clipe înainte de a spune:

— Trebuie să facem ceva.

— Este foarte dificilă, pledă Gibran Faisal.

— Nu o putem lăsa să facă ce vrea ea, am primit ordine clare, răspunse irakianul. Sunt prea multe lucruri vitale în joc.

Cei doi bărbaţi se priviră, iar Gibran Faisal înţelese ce punea irakianul la cale. Cuprins de furie, zise încet:

— Dacă aveţi proasta idee de a vă atinge de un fir din părul ei, povestesc totul autorităţilor americane. Voi încerca să aranjez treburile. Chiar dacă va fi nevoie să plec la Beirut împreună cu ea.

— Bine, făcu Ibrahim Haddad, conciliant. Faceţi ce trebuie. Ne revedem mâine, aici, la aceeaşi oră.

Se despărţiră cu răceală. Mergând spre piaţa Longemalle, Ibrahim Haddad realiză brusc faptul că problema nu era Adeline Montjoie, ci Gibran Faisal.

O problemă mult mai serioasă, pe care trebuia să i-o prezinte lui Abu Mustafa Adib. Doar el putea lua o decizie în privinţa sirianului, care reprezenta o piesă importantă în dispozitivul de valorificare a comorii lui Saddam Hussein şi care, mai ales, ştia multe lucruri.

*

* *

Când Malko văzu numărul de telefon al Adelinei afişat pe mobil, crezu că este o greşeală. Vocea mieroasă a tinerei îl lămuri.

— Migrena mi-a mai trecut, anunţă ea, m-am odihnit bine ieri seară. Putem lua masa împreună?

Nici nu visase, de când o văzuse cum se aruncase în braţele lui Gibran Faisal, în ajun! Ce se întâmplase? Adeline era imprevizibilă. Dar, deodată, şansa lui reînvia.

— Cu plăcere, zise el. Trec să vă iau?

— Peste o oră, în strada Rhone, confirmă tânăra.

Se duse în holul de la *Hilton*, unde le găsi pe cele două gorile în extaz în faţa magazinului de ţigări Davidoff. Urma să îşi probeze dispozitivul de siguranţă.

— Avem o întâlnire, anunţă el. Cu o femeie foarte frumoasă.

Chris Jones îşi permise să rânjească.

— Doar nu aţi fi invitat o nasoală... Nu era nevoie să mai precizaţi.

— Deci, concluzionă Malko, mă urmăriţi din maşina voastră. Dar nu cred că în afară de păsările de pe lac veţi avea vreo ţintă. Plecarea într-o oră.

Închinase o Toyota pentru cei doi americani, pentru a evita orice bănuială.

*

* *

Rashid Buraq ascultase relatarea lui Ibrahim Haddad. Avea ordine precise de la Abu Mustafa Adib, iar reacţia lui Gibran Faisal punea o foarte mare problemă, pe care trebuia să o rezolve cât mai repede posibil. Cei doi bărbaţi erau într-un salon mic din hotelul *Intercontinental*.

— O să începem cu fata, decise el. Ibrahim Haddad coborî privirea.

— Gibran va reacţiona.

— Va fi furios dar se va calma, tranşă irakianul. Ibrahim Haddad nu era sigur, dar nu vru să mai discute.

Rashid Buraq era mandatat să rezolve problema. Acesta continuă:

— Nu trebuie să mai pierdem timpul. Abdel va veni cu tine. El nu o cunoaşte pe fată. Îi vei explica unde lucrează fata şi când poate acţiona.

— Iese în fiecare zi de la magazin pentru a lua masa, preciză Haddad. Adesea pe jos.

— Este foarte bine, îi vei asigura protecţia lui Abdel şi îl vei aduce înapoi aici. Trebuie, dacă are o geantă, să i-o luăm. Poate conţine lucruri interesante.

— Vrei să rezolvi astăzi?

— Da, confirmă Rashid Buraq. Este ora unsprezece, avem destul timp.

*

* *

Malko o aştepta pe Adeline în strada Rlione, în timp ce Toyota celor două gorile era parcată în faţă, de cealaltă

parte a liniilor de tramvai. Din nou plin de speranţă, o văzu pe tânără ieşind din magazin, înfăşurată într-un vizon scurt, până la jumătatea coapselor, peste un elegant taior bej, cu ciorapi deschişi la culoare. Cu privirea limpede, ea veni la el şi îi oferi gura.

— Sunt fericită să vă revăd..

La Jocurile Olimpice ale minciunii, ea ar fi obţinut cu siguranţă o medalie. Aşteptă să intre la Senso pentru a întreba:

— Aţi terminat definitiv cu amicul dumneavoastră?

— Bineînţeles, făcu ea, a devenit atât de nebun de gelozie, încât pretinde că sunteţi agent al CIA.

Malko avu impresia că îi toarnă un vas cu gheaţă pe gât. Adeline continuă:

— Caută tot felul de pretexte pentru a mă îndepărta de bărbaţii cu care mă întâlnesc. Pretinde că CIA este pe urmele lui. Şi ale mele.

Ea ridică privirea şi întrebă:

— Sunteţi agent CIA?

— Bineînţeles că nu, răspunse Malko cu un zâmbet.

Toate beculeţele roşii i se aprinseră în minte. Gibran Faisal ştia cine era şi nu putea să afle decât de la tipul din Moldova, Ibrahim Haddad. Aceasta nu simplifica deloc lucrurile.

— Ştiu, este ridicol, recunoscu Adeline. Acest nemernic vroia să îmi ia înapoi cheia de la casa lui, dar am refuzat.

Malko ciuli urechea.

— Aveţi o cheie de la casa lui?

— Da, locuieşte singur, doar cu o menajeră care vine din când în când. Adesea, mă duc să îl aştept la el când mai are de lucru la birou.

Creierul lui Malko calcula cu viteză. În apartamentul sirianului, se aflau fără îndoială documente interesante. Coborî privirea spre geanta din crocodil negru şi remarcă:

— Dacă aţi rupt relaţia, de ce mai păstraţi cheia? Adeline Montjoie rămase mută la această replică, apoi zâmbi:

— Pentru a îl enerva. Astfel, va fi obligat să schimbe încuietoarea. Costă foarte mult. Priviţi cheia!

Ea scotoci prin geantă şi scoase o cheie cromată care

părea, efectiv, foarte sofisticată. Malko profită de afirmaţiile ei de mai devreme.

— De ce CIA s-ar interesa de prietenul dumneavoastră? întrebă el.

Adeline oftă.

— Nu ştiu. Are multe relaţii cu Orientul Mijlociu. Irakieni, printre alţii. De multe ori, m-am dus la Beirut să preiau bani lichizi, pentru a îi face un serviciu. Pretindea că evita astfel comisioanele în cazul viramentelor. Sper că nu era ilegal.

Malko regreta că nu avea asupra lui un casetofon. Comandară de mâncare. Adeline mânca cu poftă. La cafea, oftă:

— Mă simt uşurată. Mergem să petrecem weekend-ul la Gstaad? Vă place schiul?

— Ador, jură Malko, care ura schiul, frigul, zăpada, muntele şi excursioniştii.

Gstaad era staţiunea „populară” a Elveţiei, acolo unde Aga Khan învăţase slalomul…

— Super! concluzionă tânăra. Acum trebuie să mă întorc.

În timp ce o conducea, Malko îşi zise că la Gstaad va găsi o modalitate să facă o dublură după cheia sirianului cu ajutorul celor doi tehnicieni ai CIA. Apoi, nu avea decât să profite de absenţa proprietarului. Era din nou încrezător şi plin de speranţă.

Se întoarseră la butic.

— În această seară, am o întâlnire cu un client, anunţă Adeline în prag. Nu ne vom putea vedea. Vă voi suna eu.

Ea îi întinse buzele pentru un sărut aproape cast, înainte de a intra în magazin.

Malko plecă spre *Hilton*, cu Toyota celor doi pe urmele sale. Când îi întâlni în holul hotelului, Chris Jones arbora o expresie îngrijorată.

— Erau clienţi în urma noastră, anunţă el. Sunt aproape sigur. Doi bronzaţi într-o maşină albă. Au plecat după ce aţi intrat la restaurant.

Brusc, Malko fu bucuros de prezenţa lor. Aceştia îl urmăreau pe el sau pe Adeline? Totuşi nu voia să îşi asume riscuri.

— Mă tem că sunt rău-intenţionaţi, zise el. Această

tânără termină lucrul pe la şapte seara. Să fiţi acolo cu o oră înainte şi să nu o scăpaţi din ochi.

*

* *

La douăzeci de minute după ce se întorsese la magazin, Adeline Montjoie îl văzu pe Gibran Faisal deschizând uşa. Foarte elegant, în costum albastru, calm, dar hotărât. Erau singuri şi el se duse direct spre ea.

— Trebuie să încetezi acest joc, zise el. Faptul că nu îl părăseşti pe acest tip nu este cel mai important lucru. Trebuie să mă crezi şi să faci ce ţi-am cerut. Siguranţa ta depinde de asta. Şi poate şi a mea.

Din tonul sirianului, Adeline înţelese că nu mai era vorba de o dispută amoroasă. Amantul ei era foarte palid, cu ochii încercănaţi, deloc agresiv. Ea cedă şi se apropie de el.

— Nu înţeleg! mărturisi ea. Nu pot să cred că acest prinţ austriac este un agent al CIA. Este bine crescut, atât de elegant, locuieşte într-un castel, cunoaşte pe toată lumea…

Sirianul schiţă un zâmbet.

— Nu îţi pot spune totul, dar cred că este şi un agent al americanilor. Am luat o hotărâre: o să plecăm împreună într-o călătorie. Pentru câteva săptămâni.

Ochii femeii străluciră.

— Este adevărat?

— Da, foarte repede. Vom vizita Siria, este foarte frumos şi apoi vom face plajă în Dubai. Eşti de acord?

Cum un client tocmai intra în magazin, ea nu mai putu să se arunce de gâtul lui, doar zise încet:

— Te iubesc!

— Atunci, pe diseară.

Ea ezită.

— Foarte târziu, fiindcă am o invitaţie de la nişte clienţi americani. Nu mă voi putea întoarce înainte de miezul nopţii. Mă vei aştepta?

— Bineînţeles.

Ieşi din magazin, cu inima împăcată.

*

* *

Ibrahim Haddad înfrunta de zece minute furia lui Rashid

Buraq pe care îl întâlnise după ce luase masa la Intercontinental.

— Ţi-am zis să rezolvi această problemă astăzi, răcni irakianul. Abdel era pregătit.

— Era protejată, răspunse Ibrahim Haddad. Doi tipi pe care nu i-am mai văzut, într-o Toyota, cu mutre de americani. Nu o lăsau un pas… Şi, după părerea mea, erau „calibraţi”.

Rashid Buraq bău cu o singură înghiţitură cafeaua neagră, din ce în ce mai nervos.

— Este şi mai grav decât credeam! recunoscu el. Nu avem decât un lucru de făcut: să îl lichidăm mai întâi pe Gibran Faisal.

— Este foarte dificil, obiectă Ibrahim Haddad. Iese foarte puţin, direct din garajul lui şi este imposibil de intrat la el acasă, are camere peste tot şi alarmă conectată la poliţie. Uneori, face jogging, dimineaţa, dar neregulat.

— Neregulat sau nu, concluzionă Rashid Buraq, o să ne ocupăm de asta, începând din această seară. Şi după aceea ne vom ocupa de fată. Trebuie să plec poimâine.

— Trebuie să îl întâlnesc în seara aceasta, preciză Ibrahim Haddad. Îi voi da un ultimatum.

— Inutil, zise Rashid, ne „amăgeşte”. Dar mergeţi la întâlnire. Va fi ultima. Trebuie ca aceştia doi să plece până în weekend.

Aceasta însemna că nu aveau la dispoziţie decât patruzeci şi opt de ore. Se despărţiră şi Ibrahim Haddad hotărî să meargă la cinema pentru a se destinde. De când fusese în Moldova, avea impresia că totul merge prost. Un mecanism bine uns care mergea de trei ani, dar pe care pierderea lui Osman Taybeh îl dereglase.

Cine îi turnase la CIA? Bulgarii? Românii? Sau cineva din interiorul sistemului?

Oricum, trebuia să cureţe ramurile uscate din Geneva cât mai repede posibil. Cunoştea puterea americanilor: cu un singur indiciu, puteau ajunge foarte departe. Or, Gibran Faisal reprezenta mai mult decât un mic indiciu.

Capitolul XV.

După conversaţia cu Adeline, Malko se duse la consulatul american, pe strada Versonnex. Schimbările subite ale tinerei îi epuizau nervii. Graţie mărturisirilor lui Osman Taybeh, reuşise să dibuie un eşalon important al organizaţiei irakiene care administra comoara de război a lui Saddam Hussein. Totuşi, faptul că adversarii săi îl reperaseră, aşa cum arăta filajul asupra lui şi al Adelinei, îl neliniştea. Riscau să reacţioneze brutal, tăind firul care ducea la miliardul de dolari. Or, Malko nu cunoştea bine mişcările lor. În situaţia în care se afla, era urgent să anunţe autorităţile elveţiene. Ceea ce urma să pledeze pe lângă Frank Capistrano.

La Washington, era nouă dimineaţa. Consilierul Special ieşea de la conferinţa cotidiană cu preşedintele şi avea mintea aproape limpede. Şi câteva minute pentru a îl asculta pe Malko...

— Toată ancheta mea se bazează pe această Adeline Montjoie, care se schimbă la fiecare două ore, explică acesta. *Teoretic* voi petrece weekend-ul cu ea, ceea ce îmi va oferi ocazia să fac o copie după cheia lui Gibran Faisal. Dar poate la fel de bine să se răzgândească... Să nu ne subestimăm adversarii. Acest sirian poate scăpa oricând, luând-o cu el pe Adeline. Într-o ţară ca Siria, unde va fi imposibil să ne continuăm ancheta. Dar şi alte ipoteze sunt posibile. Nu uitaţi că, după informaţiile noastre, irakienii, acum trei ani, au sacrificat vieţile a cincizeci de oameni pentru a păstra secretul acestui transfer de bani. Dacă ne trezim cu două cadavre în braţe, ancheta este terminată.

Frank Capistrano mormăi ca o fiară rănită.

— Aveţi dreptate, recunoscu el. Dar nu avem nici o probă judiciară a implicării lui Gibran Faisal în această afacere. Şi mai deţine şi paşaport elveţian. Trebuie să vă descurcaţi singur, cu ajutorul oamenilor pe care vi i-am trimis. Ar trebui să fie suficient pentru a vă asigura ţintele. Rugaţi-vă ca acest weekend să decurgă bine! Adăugă el cu un rânjet

şmecheresc. Şi ţineţi-mă la curent.

— Nu mai este nimic de scos de la Osman Taybeh? insistă Malko.

— Nimic, face plajă la Guantanamo. A fost stors ca o lămâie. Deci, totul cade pe dumneavoastră.

*

* *

Când Gibran Faisal văzu pe telefon numărul Adelinei, tresări. Ce problemă mai apăruse? Fu calmat imediat. Cu gura lipită de telefon, Adeline Montjoie şopti:

— Mă întreb dacă nu cumva ai dreptate... Sunt doi tipi într-o maşină, care supraveghează magazinul... Au mutre de americani.

Sirianul ar fi sărutat-o.

— Poţi să reţii numărul de înmatriculare şi modelul maşinii?

— Bineînţeles.

Puse telefonul jos, se apropie de vitrină şi notă ce îi ceruse.

— Mă ocup eu de ei, promise Gibran Faisal. Pe diseară.

Trei minute mai târziu, intra în postul de poliţie de lângă Palatul de Justiţie. Ceru să discute cu comisarul, care îl primi imediat. Prin donaţiile făcute către diverse organizaţii caritabile ale poliţiei din Geneva, Gibran Faisal îşi clădise o reputaţie de cetăţean exemplar. Trecu direct la subiect.

— Am impresia că nişte necunoscuţi supraveghează o tânără care îmi este foarte apropiată, anunţă el. Aţi putea face ceva?

Comisarul notă atent toate datele şi ridică privirea.

— Voi anunţa brigada criminală, zise el. Să nu se întâmple ceva rău acestei doamne. Cu toţi străinii aceştia. Geneva nu mai este Geneva! Înainte era totuşi mai bine.

Gibran Faisal nu putu decât să aplaude această remarcă şi ieşi din comisariat, liniştit. Elveţienii erau serioşi şi poliţiştii acţionau la cea mai mică denunţare. În Elveţia, se denunţa la fel cum se respira. Pentru o maşină parcată prost, pentru un exces de viteză, o ţinută ciudată, ceea ce americanii numeau *persoană cu caracter suspect*. Deci, doi străini într-o maşină care se interesau de angajata unei

mari bijuterii erau un motiv serios pentru a deplasa trupe…

*

* *

Instalat în faţa unui Defender „Succes” la barul de la *Richmond*, Ibrahim Haddad, văzând faţa luminoasă a lui Gibran Faisal, îşi zise că în ciuda pesimismului lui Rashid Buraq, lucrurile se aranjau.

— Totul este aranjat! anunţă sirianul. Este de acord să plece cu mine în Liban. De altfel, vine la mine diseară. Mâine, vom merge să cumpărăm bilete de avion.

— Perfect! aprobă irakianul, care vedea că, în cele din urmă, problemele dispar. Voi transmite mai departe. Nu este nici o problemă dacă lipsiţi?

— Nu, nu, îmi iau cu mine calculatorul.

Euforic, comandă la rândul lui un scotch. Când îi fu adus, îl bău dintr-o înghiţitură, pentru a scăpa de nodul care îi strângea stomacul. Şi redeveni agresiv.

— Trebuie să aflăm cine este răspunzător de „expunerea” mea, începu el. Nu am comis nici o imprudenţă.

— Este adevărat, recunoscu Ibrahim Haddad. Eu cred că sunt bulgarii. Vor cu toţii să obţină bani şi să intre în NATO.

Sirianul dădu din cap. Amândoi erau legaţi de aceeaşi ură fată de America.

*

* *

Rashid Buraq, pe o banchetă din barul de la *Intercontinental*, ascultase raportul lui Ibrahim Haddad cu o exasperare crescândă. Îl fulgeră cu privirea pe irakian care părea euforic şi remarcă pe un ton ascuţit:

— Nu putem continua să ne închinăm după placul acestei fete. Se schimbă în orice moment! În plus, nu este o idee bună de a merge în Liban, sau chiar în Siria. Va indica o pistă şi va incrimina destui oameni.

Liban şi Siria, de câteva luni, erau sub lumina proiectoarelor. Asasinarea primului-ministru Rafik Hariri, pe 14 februarie 2005, oripilase lumea întreagă. Majoritatea responsabililor libanezi din Securitate erau în închisoare. CIA ar descoperi uşor destinaţia fugarilor şi va da de ei.

Exact ceea ce voia să evite Abu Mustafa Adib, care reuşise să îi „afume” pe americani de trei ani.

— Gibran Faisal este deconspirat, concluzionă Rashid Buraq, chiar dacă nu din vina lui. Mai devreme sau mai târziu, americanii vor reuşi să îl interogheze. Sunt dezlănţuiţi în domeniul terorismului... Elveţienii nu vor îndrăzni să le ţină piept. Se tem prea tare că băncile lor nu vor mai lucra cu Statele Unite. Deci, trebuie să ne luăm precauţii. Acum.

— Vrei să zici că...

— Da. Nu este indispensabil şi reprezintă un mare risc de securitate.

Ibrahim Haddad nu insistă. În fostul *Mukhabarat* al lui Saddam Hussein, interlocutorul lui era colonel, deci el era inferior ierarhic.

Rashid Buraq, satisfăcut că nu mai întâmpină nici o opoziţie, concluzionă:

— Vom încerca să profităm de ultimele răsturnări de situaţie. O să lovim două ţinte cu un singur foc în această seară.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck urmăriseră conştiincioşi Austin-ul gri al Adelinei Montjoie de la domiciliul ei spre cartierul Eaux Vives, după ce îl preluaseră de la magazin. Acum, pândeau de mai bine de două ore în parcarea restaurantului chinezesc de lux *La Reserve*, pe malul lacului, pe şoseaua spre Lausanne.

— Prinţul trebuie să fie cu vreo creatură, oftă Milton Brabeck care era mereu morocănos. Mi-e foame.

— O să mâncăm când ea se va culca. Trebuie să fie vreun MacDo deschis până seara, răspunse Chris Jones.

Milton Brabeck nu avu timp să răspundă. Un proiector puternic tocmai se aprinsese în spatele lor şi vocea cavernoasă a unei portavoce zise, mai întâi în franceză, apoi în engleză:

— Ieşiţi din maşină, cu mâinile la vedere. Poliţia cantonală!

Chris şi Milton se priviră, stupefiaţi. Era culmea culmilor,

în maşină, aveau destule arme. Siluete în uniformă se agitau în jurul lor, pe lângă maşină. Erau cel puţin două maşini de poliţie.

— Ies! decise Chris Jones.

Ieşi, foarte încet şi se întinse cât era de înalt în faţa a doi poliţişti în uniformă gri, cu pistoalele în mâini. Foarte serioşi.

— Actele dumneavoastră, vă rog! ceru poliţistul.

Chris Jones întinse paşaportul american nou-nouţ, schimbat după fiecare misiune în străinătate.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă poliţistul.

— Agent de securitate, răspunse Chris Jones.

Milton Brabeck fu supus aceluiaşi interogatoriu. Un poliţist întrebă:

— Vă urmărim de ceva timp. Ce faceţi aici?

Gorila vru să răspundă că protejau un client când un poliţist tresări ca şi cum ar fi descoperit o lebădă moartă de gripă aviară pe lac.

— Dar, sunteţi înarmaţi!

Remarcase sub haina lui Chris Jones patul unui enorm pistol automat Desert Eagle 357 Magnum!

— Da, bâigui Chris Jones.

— Aveţi o autorizaţie cantonală?

Gorila trebui să recunoască contrariul. Din acel moment, o jumătate de duzină de poliţişti îi înconjurară, tot mai nervoşi, cu armele îndreptate spre ei.

— Puneţi mâinile pe cap, ordonă gradatul. Şi nu faceţi mişcări bruşte.

Cu două degete, scoase pistolul Desert Eagle, de o mărime impresionantă. Chris Jones ridică cracul pantalonului.

— Mai am unul mic acolo…

Radioul din maşina de poliţie bâzâia fără încetare. Când poliţiştii descoperiră în portbagaj valiza metalică în care se aflau grenade şi alte accesorii, fu o adevărată nebunie. Cele două gorile erau deja încătuşate. Înainte de a le urca într-o furgonetă, gradatul îi întrebă:

— Unde locuiţi?

— La *Hilton*.

— Aveţi referinţe în Geneva?

— Nu.

— Bun, vă vom duce la postul din Versoix.

În acest gen de situaţie, cu cât spuneau mai puţine lucruri, cu atât era mai bine. Nu aveau decât de aşteptat intervenţia discretă care urma, imediat ce biroul din Berna era anunţat. Cel puţin, în Elveţia, nu riscau să fie torturaţi, dar avea să lase urme în dosarele lor…

*

* *

Adeline Montjoie ieşi din restaurantul *La Reserve* la ora unsprezece patruzeci şi cinci. Îi trebui încă cinci minute pentru a scăpa de cei la care fusese invitată, apoi se urcă în maşină. Direcţia: piaţa Bourg-de-Four. Se grăbea să ajungă la amantul ei, convinsă de explicaţiile lui.

Ajunse după zece minute şi se opri în faţa garajului subteran, acţionând telecomanda, pe care o avea alături de cheile de la apartamentul lui Gibran Faisal. Coborând rampa, realiză că o maşină intrase după ea. Nu se nelinişti: mai erau în imobil alte patru apartamente, fără a mai vorbi de birourile deservite de aceeaşi parcare. Când ieşi din maşină se trezi faţă în faţă cu un necunoscut cu trăsături orientale, o privire dură. Ţinea îndreptat spre ea un pistolet cu un fel de ţeavă lungă. Era un amortizor…

— Mergem la cinci, zise bărbatul în arabă. Şi nu face pe proasta.

Adeline Montjoie nu îndrăzni să se opună, blocată de panică, zicându-şi că amantul ei nu o minţise. În lift, bărbatul îşi ţinu arma în continuare îndreptată spre ea.

Apăsă pe butonul de urcare la etajul cinci. Când cabina se opri cu un zgâlţâit uşor, el o împinse pe palier, până la uşa apartamentului lui Gibran Faisal şi ordonă:

— Descuie!

Ar fi vrut să se opună, dar teroarea îi blocase creierul. Cu mâinile tremurând, scotoci în geantă şi scoase un set de chei. Necunoscutul rămase lipit de ea, apoi o împinse violent, imediat ce deschise uşa. Ordinele erau simple: să îl omoare mai întâi pe bărbat, apoi pe femeie. Poate mai avea nevoie de ea ca să poată ieşi de acolo.

Holul de la intrare era pustiu.

— Unde este? întrebă el în şoaptă.

— Acolo! zise ea, arătând camera şi holul.

— Mergi înainte.

Ea se supuse, zicându-şi că ar fi trebuit să strige pentru a îl avertiza pe amantul ei, care auzise uşa deschizându-se. La fiecare secundă, se aştepta să primească un glonţ în cap. Ca într-un coşmar, văzu camera cufundată în semiîntuneric, luminată de lumânări.

Gibran Faisal era aşezat pe pat, în costumul din latex de culoarea pielii, cu spatele rezemat pe perne.

Abdel Kubaisi apăsă fără să mai piardă timp pe trăgaciul pistolului Walter PPK 9 mm. O fracţiune de secundă înainte ca Gibran Faisal să scoată mâna dreaptă de sub cearşaf, în care ţinea un Sig Sauer. Într-o clipă, Adeline îşi aminti de camerele de luat vederi care, din încăpere, supravegheau palierul de la etaj. Sirianul îl văzuse pe asasin venind. Dar, prea sigur pe el, aşteptase puţin prea mult pentru a trage.

Detonaţia pistolului Sig Sauer fu asurzitoare. Ucigaşul fu aruncat înapoi, dar degetul rămăsese crispat pe trăgaciul pistolului PPK, continuând să tragă.

Înmărmurită, Adeline văzu cum două gloanţe îi lovesc amantul în plină figură şi un al treilea în abdomen. Sângele începu să curgă prin combinezonul din latex. Sirianul lăsă să îi cadă arma pe pat, mort.

Nici situaţia lui Abdel Kubaisi nu era mai bună. Glonţul din Sig Sauer îl lovise în plin în piept, străpungându-i aorta.

Adeline Montjoie rămase înlemnită câteva clipe, evaluând drama. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât trebui să se aşeze pe marginea patului. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Luă telefonul mobil, apoi îl lăsă. Dacă anunţa poliţia, urma să fie amestecată într-o afacere suspectă şi risca să îşi piardă locul de muncă. În afacerile cu bijuterii nu se agreau prea mult scandalurile. Iar acum, Gibran Faisal nu mai era acolo să o protejeze. În plus, risca să fie acuzată de complicitate la omor, fiindcă îl ajutase pe asasin să intre! Involuntar, dar cum să o dovedească?

Complet panicată, privi pentru ultima dată la amantul ei. Cu capul sfărâmat, nu mai semăna cu nimic. Mirosul fad de sânge îi făcea rău. Ca o nebună, îşi luă geanta şi plecă, fără

ca măcar să se uite la cel care îl omorâse pe Gibran Faisal. În lift, fu cuprinsă de un plâns convulsiv, cu tremurături. De ce Gibran Faisal nu trăsese cu o fracţiune de secundă mai devreme?

Fu nevoită să încerce de trei ori până porni maşina şi ieşi din piaţa Bourg-de-Four. Mai întâi, o luă pe strada Verdonne, coborând spre lac. Conducând, îşi zise, înnebunită, că poate era aşteptată de alţi ucigaşi. În loc să facă la dreapta, o luă pe podul Mont-Blanc şi vină apoi la dreapta. Firma luminoasă de la *Noga Hilton* îi atrase brusc privirea. Avea nevoie de protecţie. Oprindu-se chiar în faţa hotelului, formă numărul celui pe care amantul ei îl considera agent CIA.

— Adeline?

Malko văzuse numărul ei.

Dintr-o răsuflare, tânăra zise:

— Gibran tocmai a fost asasinat! Este îngrozitor.

Capitolul XVI.

Un val de adrenalină îl invadă pe Malko. De ceea ce se temea, tocmai se întâmplase... Dar imediat, îi veni o idee. De ce gorilele trimise să o supravegheze pe tânără nu îl avertizaseră?

— Unde sunteţi? întrebă el.

— În faţa hotelului. În maşina mea.

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu.

— Pe altcineva?

— Nu.

— Bine, aşteptaţi-mă. Vin jos. Ce maşină?

— Austin gri.

Abia închise că şi sună la camera celor doi tehnicieni. După ce sună îndelung, o voce adormită zise „alo”. Se culcaseră de la ora nouă.

— Treziţi-vă, ordonă Malko. Vreau să fiţi gata, jos, într-un sfert de oră.

Dacă avea o şansă să descopere secretele lui Gibran Faisal, era acum ori niciodată... Se duse la lift şi coborî la Adeline Montjoie, care aştepta pe cheiul Mont-Blanc, fumând, cu mâinile tremurând. Nici urmă de Chris Jones şi Milton Brabeck. De neînţeles. Malko tocmai încercase să dea de Chris pe telefonul mobil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Tânăra îi povesti totul: împăcarea ei cu Gibran Faisal, ieşirea la restaurant şi apariţia în parcare a asasinului amantului ei. Deci, gorilele nu îi asiguraseră protecţia, aşa cum prevăzuse. Fuseseră oare eliminaţi de adversari?

Simţea că tânăra era în pragul unei crize de nervi. Ezita să o întrebe despre Chris şi Milton. Din fericire, ea îi ridică mingea la fileu.

— Când v-am întrebat dacă aparţineţi de CIA, mi-aţi spus că nu este adevărat. Acum, cu ceea ce i s-a întâmplat lui Gibran, nu ştiu ce să mai cred. Nu dumneavoastră l-aţi omorât? întrebă ea neliniştită.

— Nu, vă jur. Dar cred că acum, vă pot spune adevărul. Aparţin de CIA iar amicul dumneavoastră Gibran Faisal era amestecat într-o acţiune teroristă. Cred că a fot omorât pentru a nu se afla lucruri deranjante.

Adeline izbucni în plâns.

— Dumnezeule! Este oribil! Nu înţeleg. De ce a făcut aşa ceva?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Dar aş vrea să mă ajutaţi.

— Cum?

— Însoţiţi-mă acasă la amicul dumneavoastră. Acum. Fiindcă aveţi cheia.

Adeline Montjoie scutură din cap.

— Imposibil! Nu aş putea să mă întorc acolo. Dar dacă este important, pot să vă dau cheia şi telecomanda de la parcare.

Ea scotocea deja prin geantă. Scoase o cheie şi i-o dădu, împreună cu telecomanda.

— Ţineţi, faceţi ce vreţi, eu o să iau un somnifer şi o să dorm. Sunaţi-mă mâine, nu sunt sigură că voi putea merge la lucru.

— Vă voi înapoia această cheie, zise Malko. Cred că este bine să nu spuneţi poliţiei că aţi fost acolo.

Ea dădu din cap fără să răspundă, cu mintea în altă parte. El se grăbi să iasă din maşină, care demară imediat. Era deja la o sută de metri când Malko realiză că şi Adeline era în pericol de moarte. Pentru moment, avea o urgenţă absolută. Traversă şi intră în hotel. Cei doi tehnicieni americani, Kirk Montana şi Ron Elroy, aşteptau în hol.

— Mergem, zise el.

Unde puteau fi Chris Jones şi Milton Brabeck?

*

* *

Malko apăsă pe telecomanda dată de Adeline Montjoie, cu inima bătând tare. Uşa neagră a garajului începea să se ridice. Piaţa Bourg-de-Four era pustie la acea oră târzie. Coborî rampa şi intră în subsol. Într-un colţ, reperă coupe-ul Bentley gri al lui Gibran Faisal. Telecomanda deschidea şi liftul. Malko apăsă pe butonul cinci şi liftul porni. În timp ce urcau, realiză că nu avea nici o armă.

— Sunteţi înarmaţi? îi întrebă pe cei doi tehnicieni.

— No, *sir*, răspunseră cei doi în cor. Niciodată.

Uşile se deschiseră spre palierul pustiu. Malko ascultă câteva secunde în faţa uşii groase blindate, apoi sună. Nici un răspuns. După un minut, băgă cheia în broască şi deschise uşa. Mirosul fad de sânge îi umplu nările. Traversă holul de la intrare şi o luă pe un mic culoar. În fund, o uşă era deschisă şi observă încălţările unui bărbat întins pe jos. Avea o figură de oriental şi ţinea încă în mână un pistol automat dotat cu amortizor. Primise un glonţ în piept şi cămaşa nu mai era decât o pată mare de sânge.

Malko ocoli cadavrul şi se apropie de pat.

Gibran Faisal strângea în mână un pistol mare în mâna dreaptă.

— Căutaţi seiful, ordonă Malko celor doi tehnicieni.

Cei doi americani începură să deschidă dulapuri, mobile, să pipăie lemnăria. Malko se simţea rău. Dacă Adeline se răzgândea şi anunţa poliţia, era de rău. Din fericire, în acest imobil fără portar, încuiat ca un seif, poliţiştii vor avea nevoie de ceva timp pentru a intra. Se aplecă lângă ucigaş şi îi verifică buzunarele.

Doar un paşaport belgian pe care îl luă. Îi luă şi amprentele apăsându-i degetele pe o foaie de hârtie. Unul din tehnicieni reapăru.

— Sir, nu găsim nimic!

Malko nu avea chef să o sune pe Adeline Montjoie pentru a o întreba dacă ştia unde se afla seiful. Dar, timpul trecea. Încercă să se gândească. Seiful trebuia să fie în cameră, deşi inspectaseră totul. Se apropie de lemnăria care înconjura capul patului. Un compartiment era deschis, lăsând să se vadă alte două arme, un Glock şi un Browning, închis, era absolut invizibil… începu să pipăie sistematic toate denivelările din lemnărie şi, deodată, una dintre ele cedă sub apăsarea degetului. Imediat, un panou culisă, dezvelind o nişă în perete. În fundul ei era un seif cu latura de cincizeci de centimetri. Malko se duse după cei doi americani care aşteptau la intrare.

— La treabă!

Începură, despachetând materiale electronice, stetoscop,

o mulţime de instrumente bizare. Cu mânecile suflecate, într-o tăcere perfectă, plimbau pe blindajul seifului captatori, în toate sensurile.

— Reuşiţi? întrebă Malko.

Nu îi răspunseră, atât de absorbiţi erau. Pentru a se calma, începu să viziteze restul apartamentului. Nimic remarcabil în afară de fotografiile cu Adeline la diferite serate. Se uită la ceasul Breitling: ora două şi douăzeci dimineaţa! Începea să se nelinişteascâ. Unul din tehnicieni apăru şi anunţă calm.

— *Sir*, este deschis.

Se precipită în cameră. Deja, cei doi bărbaţi îşi strângeau materialele. Malko văzu mai întâi teancurile de bancnote. Dolari, euro, franci elveţieni. Stivuite cu grijă în teancuri legate cu elastic. Erau mai bine de 500 000 de dolari. Malko luă câte o bancnotă din fiecare teanc, pentru a putea identifica seriile.

Lângă bani, văzu dosare de toate culorile. Unele în arabă, altele în engleză. Se uită rapid prin ele şi decise să le ia pe toate. Se întoarse spre cei doi americani.

— Îl puteţi închide la loc?

— *Yes, sir*.

— Aţi lăsat urme?

— *No, sir*. Nimeni nu poate spune că acest seif a fost deschis.

După trei minute, erau în lift.

Piaţa Bourg-de-Four era la fel de pustie.

După alte cinci minute, erau la *Hilton*: aproape ora patru dimineaţa. Şi încă nici o veste de la Chris şi Milton. Nu se întorseseră la hotel. Imposibil să doarmă. Malko se întinse, dar creierul îi continua să funcţioneze. Era furios că adversarii săi loviseră, luându-l prin surprindere. Şi încă o dată, graţie Adelinei, salvase urma. Trebuia cu orice preţ să o protejeze. Doar că aceasta era treaba lui Chris Jones şi Milton Brabeck... Aşteptând să pună la adăpost documentele recuperate din seiful sirianului, la consulatul american.

*

* *

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad se priveau uimiţi în sala restaurantului de la *Intercontinental*.

— Ce s-a putut întâmpla? repetă pentru a zecea oară Rashid Buraq. Este o prostie!

Ibrahim Haddad, penibil, îşi reluă relatarea.

— Stăteam de pândă în faţa restaurantului *La Reserve*. În parcare. M-am dus să urinez la toaleta restaurantului. Când am ieşit, am văzut cum maşina pleca, cu Abdel la volan. Urmărea Austin-ul. Am înţeles că nu a putut să mă aştepte. Atunci, am cerut un taxi şi m-am dus în piaţa Bourg-de-Four, după ce am trecut prin faţa imobilului fetei. Maşina nu era parcată în faţă. Am intrat să beau un pahar la „*La Clemence*" *şi* apoi m-am întors la hotel să îl aştept pe Abdel.

— Şi nu a mai venit! completă furios Rashid Buraq.

— Nu, mărturisi Ibrahim Haddad.

De la ora şase dimineaţa asculta radioul. Fără să afle nimic. Dacă ucigaşul irakian fusese arestat, toată lumea ar fi vorbit. Deci, misterul era total.

— O să merg să văd dacă fata este la magazin, sugeră Ibrahim Haddad.

Rashid Buraq întorsese faptele pe toate părţile, tot nu reuşea să înţeleagă.

— O.K., făcu el şi după aceea tu îl suni pe Gibran. Ne întâlnim aici. Trebuie neapărat să îl găsim pe Abdel.

*

* *

Malko practic nici nu dormise, dar nici nu simţea nevoia. La ora nouă şi trei minute se prezentă la consulatul american. John Mills, consulul, tocmai sosea. Vizibil indispus.

— Prietenii dumneavoastră au fost imprudenţi, zise el pe un ton morocănos. Am fost chemat la poliţia cantonală.

— Ce prieteni? întrebă Malko, stupefiat.

— Domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Au fost interpelaţi ieri seară, posedând armament în cantitate considerabilă, în parcarea unui restaurant. Sunt în închisoarea cantonală din Champ Dollon, în Thonex, iar autorităţile elveţiene m-au anunţat. Am înştiinţat la

Departamentul de Stat. Va fi dificil să îi scoată repede de acolo.

Gorilele erau la închisoare! Asta mai lipsea. Malko înţelese ce se întâmplase. Fără poliţia elveţiană, Gibran ar fi fost încă în viaţă…

— Mulţumesc că v-aţi ocupat de ei, zise el înainte de a pleca. Aici am nişte documente ultrasensibile pe care le veţi depune în seif.

— De unde provin? întrebă diplomatul, neîncrezător.

— Ne-au fost încredinţate, îl linişti Malko. Nu vor rămâne mult timp aici. Acum, am nevoie să sun la Washington.

Cum ajunse în faţa telefonului securizat, formă numărul centralei CIA, la Langley. Îi făcu legătura foarte repede cu ofiţerul de serviciu, deşi era ora trei dimineaţă la Washington.

— Am nevoie, la Geneva, de un traducător de arabă, ceru Malko, după ce se identificase. Şi de un specialist în Orientul Mijlociu, pentru a interpreta documente.

— Veţi avea totul în această zi, promise ofiţerul CIA. Lăsaţi-mi un număr de telefon.

Când Malko ieşi din consulat, era cel puţin liniştit în privinţa gorilelor. Era ora nouă şi jumătate şi trebuia să se ocupe de Adeline Montjoie. O sună. Robotul. Lăsă un mesaj în care îi recomanda să nu iasă din casă. Nici o veste despre moartea lui Gibran Faisal nu apăruse. Aparent, nimeni nu sesizase încă moartea sirianului.

Îşi zise că cel mai bine era să o aştepte pe Adeline la butic şi să o ia cu el, până la noi ordine.

*

* *

Ibrahim Haddad, văzând că Adeline Montjoie nu era la magazinul din strada Rhone, decise să meargă pe jos la ea acasă. Zece minute de mers pe jos. Avu un şoc când ajunse în faţa imobilului: Austin-ul era parcat în locul lui obişnuit! Neştiind ce să facă, se întoarse la *Intercontinental* şi îi anunţă vestea lui Rashid Buraq, care urcase în camera lui. Irakianul izbucni, înjurând: era ceva tot mai greu de înţeles, îşi luă capul în mâini, încercând să reconstituie ce se întâmplase.

— Abdel o urmărea pe fată, l-ai văzut?
— Da.
— Ea nu s-a dus acasă la ea, fiindcă ai trecut tu pe acolo?
— Nu.
— Deci, a urmărit-o până în piaţa Bourg-de-Four. Şi a intrat în urma ei, în garaj.
— Este posibil, recunoscu Ibrahim Haddad.
— Şi nu a ieşit, nici el şi nici maşina.
— Nu, aşa este.
Rashid Buraq îi aruncă o privire întunecată.
— Ştii ce s-a întâmplat? Ei bine, Abdel a fost prins la mijloc şi este încă acolo.
— De ce l-ar reţine Gibran?
— Nu ştiu, admise Rashid Buraq, dar tu vei merge să îl întrebi. La birou.
— Şi fata?
— Vom vedea după aceea.

Capitolul XVII.

Malko trecu pe jos prin faţa baticului din strada Rhone. Vânzătoarea chineză era acolo dar nu şi Adeline Montjoie. Se întoarse la maşină şi o sună pe tânără.

Răspunse tot robotul. Lăsă un mesaj, implorând-o să nu plece de acasă, repetând că este în pericol de moarte, apoi se duse în strada 31 decembrie. Austin-ul era acolo. Parcă în spatele lui. Adeline va ieşi în cele din urmă. Şi cum să o protejeze? Nu avea armă, iar cei doi protectori erau închişi într-o celulă. Regretă că nu luase una din armele lui Gibran Faisal.

La zece şi jumătate, se decise să sune la magazin. Când vânzătoarea chineză îi răspunse, ceru cu Adeline.

— Nu vine astăzi la lucru, răspunse chinezoaica. A telefonat că este bolnavă.

Malko mulţumi şi închise, sunând din nou la Adeline. Tot robotul. Deci, nu voia să vorbească cu el. Porni radioul şi se înarmă cu răbdare. Imposibil să sune la uşa tinerei: era un interfon cu cod la uşa imobilului. Pentru a se consola, îşi zise că, pentru moment, ea era în siguranţă.

*

* *

Adeline Montjoie practic nici nu dormise. După ce făcuse un duş, se întinse în pat, fără a adormi, în ciuda somniferelor luate, gândindu-se încontinuu la evenimentele din ajun… Nu reuşea să realizeze că amantul ei era mort, că de acum era singură în viaţă. Cel puţin, dacă nu risca să fie implicată în această crimă…

La ora şase dimineaţa, decizia era luată: va pleca în Franţa un timp, sub pretextul că are mama bolnavă. Cu buticul nu va fi nici o problemă. Evident, moartea lui Gibran Faisal va face ceva valuri. Poliţia o va căuta cu siguranţă. Pentru moment, trebuia să se odihnească. Când văzu numărul de telefon al prinţului austriac apărând pe ecran vru să răspundă, apoi se răzgândi. Acum ştia că amantul ei nu minţise. Malko Linge era un spion care lucra pentru

americani. Nu ştia ce rol avusese el în moartea lui Gibran Faisal şi ce voia de la ea.

Acest univers o speria. Cu atât mai mult cu cât, acum, realiza adevăratul scop al deplasărilor ei la Beirut.

În grabă, începu să îşi facă bagajele. Hotărâse să părăsească Geneva cu trenul, controalele fiind mult mai lejere decât la aeroportul din Cointrin. Va merge mai întâi la Lausanne. Acolo, va închiria o maşină pentru a trece frontiera.

*

* *

Conception Delgado sosi, ca în fiecare zi, la ora zece, în piaţa Bourg-de-Four, venind din Carouge, cartier popular din Geneva. De trei ani, era menajera lui Gibran Faisal şi, două ore pe zi, făcea curat, aranja, aproviziona, spăla lenjeria. Formă codul de intrare şi luă ascensorul, folosind telecomanda de la cheia apartamentului.

După ce intră în apartament, constată, privind panoul de comandă al alarmei, că nu fusese activată: becul era verde, deci Gibran Faisal era acolo. Ceea ce o miră, deoarece el nu era genul să doarmă până târziu. Trebuia totuşi să dea cu aspiratorul şi, pentru a nu îl deranja, vru să verifice dacă uşa camerei era închisă bine.

Imediat, observă un corp întins pe jos şi se precipită, crezând că patronul ei a leşinat. Când privi întreaga scenă, aproape că leşină... Abia mai avu forţa să coboare şi să intre în postul de poliţie, de cealaltă parte a pieţei.

*

* *

Rashid Buraq simţi că i se ridică părul în cap auzind la radio cum un jurnalist anunţa că poliţia, alertată de o menajeră, descoperise cadavrul unui bărbat foarte cunoscut în Geneva, un învestitor de origine siriană, dar de cetăţenie elveţiană, Gibran Faisal. Fusese omorât cu patru gloanţe, dar reuşise să îşi doboare asasinul înainte de a muri. Acesta din urmă fusese şi el descoperit în apartamentul proprietarului, cu un glonţ în inimă.

Rashid Buraq realiză imediat ce implicau toate acestea: dacă Abdel Kubaisi fusese ucis în apartament, maşina lui

trebuia să fie încă în garaj. Or, poliţia o va găsi şi, prin intermediul agenţiei de închirieri, va ajunge uşor la Ibrahim Haddad…

Acesta era în împrejurimi, încercând să ia legătura cu Gibran Faisal. O misiune imposibilă de acum…

Era încă agitat când Ibrahim Haddad apăru, sufocându-se, în camera de la *Intercontinental*.

— Ai aflat? întrebă el.

— Da, în maxim două ore, poliţiştii vor fi aici. Din cauza maşinii.

— Trebuie să fugim, zise Ibrahim Haddad, să trecem frontiera franceză. După aceea, vom vedea. Ai o maşină?

— Da, răspunse Rashid Buraq, dar nu putem lăsa lucrurile aşa. Înainte de a pleca, vom lichida fata. Ea este acasă.

— Dar o să se teamă, nu va deschide. Are un interfon cu cod de acces.

— Mergem totuşi. Vom încerca cu portarul. Mă duc să caut maşina în parcare. Înainte, vom trece pe la magazin, în cazul în care ea va fi acolo.

Rashid Buraq ştia că dacă se întorcea la Beirut lăsând-o pe Adeline Montjoie în viaţă, lucrurile vor lua o turnură proastă. Tânăra, după moartea amantului ei, va fi interogată cu siguranţă de poliţia elveţiană *şi* de CIA. Posibilitatea era dezastruoasă.

Erau înarmaţi amândoi şi era culmea dacă nu reuşeau să ajungă la tânără.

*

* *

Malko asculta radioul când observă un taxi oprind în faţa imobilului în care locuia Adeline Montjoie. Pulsul îi bătea tot mai tare. Dacă tocmai tânăra voia să fugă? Nu aşteptă prea mult.

Adeline apăru, cu o geantă de voiaj în mână şi alergă până la taxi, urcând rapid. Vehiculul demară imediat. În momentul în care Malko, înnebunit de furie, demara, observă o maşină care venea dinspre cheiul Gustave Adolphe. Încetini în momentul în care întâlni taxiul. Malko avu timp, când maşina trecu prin dreptul lui, să îi vadă pe

cei doi bărbaţi. Unul era Ibrahim Haddad, tipul din Moldova! În retrovizoare, văzu vehiculul întorcând şi luând-o în aceeaşi direcţie cu ei. De această dată, nu era nici o îndoială: ucigaşii care îl lichidaseră pe Gibran Faisal veneau să îşi termine treaba.

Urmărind taxiul, Malko luă telefonul: trebuia să o prevină pe Adeline Montjoie, să se refugieze într-un post de poliţie. El nu avea armă iar cele două gorile erau la închisoare. Din nou, soneria cuplă robotul. Lăsă un mesaj, fără prea mari speranţe. În urma lui, maşina celor doi asasini ţinea aproape.

*

* *

Taxiul mergea pe strada Alpes înspre gara Cornavin când Adeline auzi la radio vestea morţii amantului ei. Finalul ştirilor o sfâşie. Poliţia încerca să dea de o tânără apropiată victimei, Adeline Montjoie.

Nici vorbă să ia trenul! Înnebunită, îi zise şoferului de taxi:

— Trebuie să cumpăr ceva, opriţi acolo.

Opri lângă trotuar şi ea îi dădu o bancnotă de douăzeci de franci înainte de a coborî din maşină. Neştiind unde se află, cuprinsă de panică. Maşinal, intră în primul magazin, un magazin de solduri. Abia intrase de treizeci de secunde, că simţi cum era prinsă de braţ. Picioarele i se înmuiară şi se întoarse, aşteptându-se să vadă uniforma de poliţist.

Nu era decât prinţul austriac, agent al CIA! Cuprinsă de o veritabilă criză de isterie, ea urlă:

— Lăsaţi-mă, nu vreau să mai discut cu dumneavoastră!

Avea impresia că toate necazurile veneau de la el.

Malko o strânse şi mai tare de braţ şi o forţă să se întoarcă.

— Nu faceţi pe proasta! zise el. Sunteţi în pericol de moarte. Priviţi cine este la uşă.

Doi bărbaţi tocmai intrau în magazin. Ea îl recunoscu pe unul dintre cei care o urmăriseră. Brusc, se clătină, ochii i se dădură peste cap şi căzu în mijlocul magazinului.

Malko tocmai voia să o ridice când îi văzu pe cei doi venind spre el. Cu un rictus răutăcios, cel pe care îl întâlnise

în Moldova băgă mâna în impermeabil şi o scoase, ţinând un pistol automat. Cu intenţia evidentă de a îi doborî pe amândoi.

*

* *

Totul se petrecu în câteva fracţiuni de secundă. Dezarmat, Malko nu putea decât să o apere cu corpul lui pe Adeline Montjoie, căzută la pământ. Nimeni nu remarcase încă nimic. Privirea îi căzu pe geanta de voiaj. Întorcându-se cu spatele la cei doi, se aplecă, prinse bine mânerele şi ridicându-se, proiectă cu putere geanta înspre bărbatul care ţinea pistolul.

Geanta îi lovi braţul în momentul în care apăsa pe trăgaciul armei. Glonţul lovi o vitrină şi, într-o fracţiune de secundă, viaţa se opri în magazin. Apoi, liniştea lăsă loc unei agitaţii imense, cliente şi vânzătoare precipitându-se spre ieşire.

În acel moment, Malko văzu că adversarul său era dezarmat, pistoletul fiindu-i smuls de lovitură. Privi în jur şi reperă patul armei sub un suport de haine.

Basculaţi de oamenii care fugeau din magazin, cei doi ucigaşi păreau descumpăniţi. Malko luă pistolul şi se ridică. Nu mai avu timp să îl folosească. Cei doi fugeau deja. Când ajunse la uşă îi văzu, deja departe pe stradă.

La ce bun să îl urmărească?

Se întoarse la Adeline Montjoie care tocmai îşi revenea. Oamenii o credeau rănită de împuşcătură. Malko îi dădu la o parte şi o luă pe tânără de braţ.

— Veniţi, zise el, au plecat.

Cu pistoletul băgat la centură, se simţea mai liniştit. Tânăra îl urmă fără să se opună, luându-şi din mers geanta de voiaj. În magazin, nimeni nu înţelesese încă ce se întâmplase. Să tragi într-o vitrină nu este un comportament elveţian. La telefon, casiera suna la poliţia cantonală.

Malko, sprijinind-o pe Adeline, ajunse la maşină. Avea deja o amendă! Elveţienii, renumiţi pentru încetineală, nu pierduseră timpul. Abia pe podul Mont-Blanc pulsul îi reveni la normal.

— Unde mergem? întrebă Adeline, încă şocată.

— La consulatul Statelor Unite. Un loc unde veţi fi în siguranţă. Chiar şi faţă de autorităţile elveţiene.

Va putea în cele din urmă să o interogheze. Între ceea ce ea îi putea zice şi dosarele lui Gibran Faisal, avea o şansă mare să se apropie de comoara lui Saddam Hussein.

Capitolul XVIII.

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad oftară uşuraţi ieşind din postul de frontieră Saint-Julien-en-Genevois. Poliţia cantonală nu ajunsese încă până la ei. Ibrahim Haddad nu mai îndrăznise să treacă pe la hotel, dar nu avea nimic compromiţător în lucrurile pe care le lăsase acolo.

Furioşi după eşecul ultimei lor tentative de a o elimina pe Adeline Montjoie, rulară o perioadă în linişte pe autostrada A 40, înainte ca Ibrahim Haddad să spargă tăcerea.

— Unde mergem?

— La Lyon-Satolas, decise Rashid Buraq. Acolo sunt zboruri internaţionale. Vom pleca spre Italia, Anglia sau Germania. Apoi, vom găsi un zbor spre Beirut sau Damasc.

Trebuiau să părăsească Europa înainte ca paşapoartele lor să fie semnalate de autorităţile elveţiene. Odată ajunşi în Orientul Mijlociu, vor fi în siguranţă şi vor putea să obţină noi identităţi fără nici o problemă. Rashid Buraq, care conducea, constată cu amărăciune.

— Am lăsat multe lucruri în urma noastră… Maşina ta, pistolul lui Abdel… Şi pe Abdel.

Ibrahim Haddad ridică din umeri.

— Arma nu va duce nicăieri. Abdel la fel. Nu îi vor descoperi adevărata identitate. Iar cu maşina, pe mine mă vor căuta…

— Riscă să găsească amprente, remarcă Rashid Buraq. Este problematic pentru viitor. Dar cel mai grav este această fată. Ce le va povesti? Gibran Faisal era un tip prudent, nu trebuie să îi fi spus mare lucru. Dar americanii au mirosit ceva. De acum ei ştiu că au dat de o pistă viabilă.

— *Inch' Allah*, nu pot ajunge nicăieri, încercă să îl liniştească Ibrahim Haddad. Gibran este mort şi nu cred că fata poate să îi ajute prea mult.

Rashid Buraq nu răspunse. Îl neliniştea mai mult reacţia lui Abu Mustafa Adib. Dacă şeful organizaţiei le ordonase să îl lichideze pe Gibran Faisal şi pe amanta lui, însemna că aceştia deţineau informaţii valoroase. Deci, eşecul lor

parţial risca să fie sancţionat. Puteau foarte bine să fie trimişi într-un grup armat care hărţuia trupele americane şi poliţiştii irakieni, cu riscul de a îşi lăsa pielea pe acolo...

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiră din închisoarea Champ Dollon, de la periferia Genevei, ameţiţi, dezorientaţi, ruşinaţi.

Desigur, această închisoare nu era ca cea din *Midnight Express*, hrana era mai bună decât în multe fast-food-uri, gardienii mai amabili decât personalul multor hoteluri, dar pentru nişte membrii ai Serviciului Secret, era totuşi o ruşine să ajungă în celulă, chiar şi individuală. Cei doi americani se grăbiră spre Mercedes-ul lui Malko, care venise să îi preia.

Chris Jones, cuprins de un puseu afectiv, îl îmbrăţişă ca un urs care îşi regăseşte copacul cu miere.

— Dumnezeule! oftă ei, nu credeam că voi ajunge vreodată la mititica. Totuşi nu am făcut nimic rău...

— Ne-au confiscat totul, scânci Milton Brabeck urcând în spate.

— Nimeni nu va fi supărat pe voi, la Agenţie, îi linişti Malko. Eraţi în serviciu, cu ordine clare.

— Am căzut pe câmpul de onoare! concluzionă Chris Jones, puţin mai liniştit.

Cu aviditate, admirau peisajul înzăpezit, ca şi cum petrecuseră zece ani în spatele gratiilor. Când Mercedes-ul opri la intrarea în *Hilton*, pătrunseră în hol, fără să remarce privirile neprietenoase ale personalului de la recepţie. Poliţia cantonală venise să se intereseze de ei şi tot hotelul ştia că ieşeau din închisoare.

— V-am păstrat articolele din ziar în care se relata de arestarea voastră, anunţă Malko, puteţi să le înrămaţi.

Milton Brabeck tresări.

— Glumiţi! O să le ardem, da!

— Ce facem? întrebă Chris Jones. Ar trebui să ne găsim alte materiale...

— Nu cred că ar fi indicat, îl temperă Malko. Deja am întâmpinat greutăţi ca să vă eliberăm rapid. Data viitoare

veţi avea timp să învăţaţi elveţiana... Odihniţi-vă. Voi discuta cu domnul Capistrano. S-au petrecut multe lucruri cât timp aţi fost închişi.

*

* *

John Mills, consulul general american, era mai înţepat ca niciodată.

— Sper că acest incident nu se va mai repeta, avertiză el. Sunt obligat să fac un raport către Departament.

— Domnii Jones şi Brabeck vă mulţumesc pentru intervenţia dumneavoastră, îl linişti Malko. De altfel, cred că vor părăsi Geneva repede. La fel şi eu, imediat ce voi discuta cu domnul Capistrano.

— Biroul meu este la dispoziţia dumneavoastră, propuse diplomatul, eu voi ieşi în oraş.

După cinci minute, Malko avea legătura cu Consilierul Special de la Casa Albă.

— Documentele dumneavoastră sunt în curs de decriptare, anunţă acesta din urmă. Un mesager a venit să le preia.

— Sper că ne vor ajuta, oftă Malko, plin de speranţă. Am atins un nerv sensibil când ne-am apropiat de Gibran Faisal şi de amanta lui. Altfel, ceilalţi nu ar fi reacţionat atât de brutal. Şi încă nu ştiţi totul!

Îi relată lui Frank Capistrano tentativa de asasinat asupra Adelinei Montjoie.

— Poliţia elveţiană nu va descoperi multe lucruri despre ucigaşul lui Gibran Faisal şi cei doi tipi care au încercat să o lichideze pe Adeline Montjoie, concluzionă el. Cunoaştem deja pe unul dintre ei, pe cel din Moldova. Doar să le cerem să ne comunice informaţiile. Apropo, cum aţi făcut să obţineţi atât de repede eliberarea celor doi?

Frank Capistrano scoase nechezatul lui obişnuit.

— Le-am spus că facem verificări asupra unui caz important de finanţare a unei reţele teroriste în care ar putea fi implicate nişte bănci. S-au conformat imediat.

Trebuie spus că guvernul american avea puterea să interzică unei bănci „suspecte” să mai lucreze cu Statele Unite. Arma absolută.

— Voi încerca să discut cu Adeline Montjoie, decise Malko. Imediat ce dosarele recuperate de la Gibran Faisal vor fi decriptate, anunţaţi-mă.

*

* *

Adeline Montjoie dădu la o parte perdeaua de la fereastra ce dădea spre strada 31 decembrie. De când se întorsese acasă, după ce Malko o adusese la apartament, poliţia, la care se prezentase din proprie iniţiativă, o interogase deja de două ori referitor la legăturile ei cu Gibran Faisal. Nu era suspectată, convinşi fiind că ucigaşul fusese adus în imobil de victima sa. Din contră, tentativa de ucidere a cărei victimă fusese chiar ea îi intriga mai mult. Chiar şi fără să ceară vreo protecţie, o avea deja asigurată. Zi şi noapte.

Judecătorul Michel-Alexandre Graber, însărcinat cu cercetarea morţii lui Gibran Faisal, îi ceruse să nu părăsească Geneva până la ordinul lui.

Încă nu îşi regăsise somnul, trezindu-se în plină noapte, urlând de spaimă. Nu va uita niciodată figura masacrată a amantului ei. Şi nu va înţelege niciodată de ce fusese atacată cu atâta ferocitate. Ştiind că telefonul îi era supravegheat, nu îl sunase pe Malko care îi salvase viaţa. Totuşi, dorea să îi mulţumească în singurul mod în care ştia: oferindu-i gratuit ceea ce anumiţi bărbaţi plătiseră foarte scump. Privi smaraldul magnific, ultimul cadou de la amantul ei. Zicându-şi că, în cele din urmă, o iubise.

*

* *

Malko luase masa la braseria de la *Hilton* în compania celor două gorile de la CIA, necăjiţi ca nişte lei cărora le fuseseră smulşi colţii... Aştepta să o reîntâlnească pe Adeline Montjoie după ce primea traducerea documentelor ridicate de la Gibran Faisal. Pentru a îşi orienta cercetările. Ştia că tânăra este sub protecţia poliţiei elveţiene, iar cei doi arabi dispăruseră fără urmă. Să revină cu o nouă misiune le lua mult timp.

Sună telefonul mobil. Era ora unsprezece fără zece şi se ducea să se culce.

— Nu aş vrea să vă deranjez, făcu vocea răguşită a lui

Frank Capistrano, dar ar trebui să mergeţi la consulat. Aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Consulatul este închis, obiectă Malko, aici este ora unsprezece seara.

— Ştiu, dar domnul Mills a fost anunţat. Vă aşteaptă, închise. Era bine să fii la Casa Albă: puteai scoate un diplomat din pat la ora unsprezece seara. Când Malko, după zece minute, sună la poarta consulatului american, sub privirile mirate ale celor doi poliţişti elveţieni care făceau de gardă, consulul John Mills îl privi aproape cu ură, fără a ajunge însă la injurii. Un tip care are legături cu Casa Albă nu putea fi decât respectat…

— Îmi pare rău, făcu Malko, dar cred că domnul Frank Capistrano doreşte să discute cu mine pe o linie telefonică securizată.

— Este deja la telefon. În biroul meu, răspunse consulul, cu o voce care ar fi făcut să strănute şi un urs polar. Vă aştept în salon.

— Ah, sunteţi deja acolo! mormăi Frank Capistrano, când Malko luă telefonul.

Fără introducere, trecu la subiect.

— Ştiţi poate că directorul Serviciului General de Informaţii Irakian, generalul Jallal Habbuche, s-a predat organizaţiilor noastre chiar după invazia în Irak, reluă Consilierul Special. Bineînţeles, avea lista tuturor membrilor diferitelor organisme de securitate ale regimului baasist ai lui Saddam Hussein. Este reţinut lângă aeroportul din Bagdad, în tabăra Victory. Agenţia i-a transmis identitatea ucigaşului lui Gibran Faisal. Avea un paşaport fals dar care a putut fi totuşi identificat. Înainte de căderea regimului, era membru al Fedainilor lui Saddam, miliţia lui Udai Hussein.

Malko vroia să îl întrebe dacă doar pentru asta îl deranjase pe consulul general. Dar Frank Capistrano parcă îi citea gândurile, căci preciză imediat:

— Nu despre asta voiam să vă vorbesc. Tocmai am primit un rezumat al documentelor recuperate de la Gibran Faisal.

— Este ceva interesant?

Frank Capistrano lăsă câteva secunde până să răspundă, ceea ce era un semn rău.

— Da şi nu, zise el. Sunt urme ale numeroaselor conturi bancare utilizate pentru operaţiuni ilegale şi probe ale operaţiunilor recente. În câteva luni, Gibran Faisal a tranzitat prin conturile lui peste şaptesprezece milioane de dolari, venind din Liban, Siria sau Turcia. Notase şi transferurile de bani lichizi aduşi de curieri. Am găsit urma celor 600 000 de dolari pe care i-a predat irakianului Ibrahim Haddad pentru cumpărarea rachetelor termobarice.

— Participa la o reţea logistică ce susţinea grupurile armate sunite din Irak.

— Absolut! Am descoperit chiar şi urma unei operaţiuni aflate în curs de derulare: Gibran Faisal a virat acum cincisprezece zile o sumă importantă în contul din Lichtenstein al unui traficant bielorus. Pentru o livrare de explozibil militar, Semtex. Această livrare este pe drum şi am găsit în aceste documente destule elemente pentru a o intercepta. Soseşte în portul sirian Lattaqia şi trebuie să pătrundă în Irak prin frontiera de nord a Siriei.

— Deci Faisal era o legătură importantă pentru irakieni?

— Importantă, dar nu gratuită, rânji americanul. Percepea 30 de procente din fiecare transfer. Virament bancar sau cash.

Malko prefera să treacă peste aceste probleme.

— Dar nu este nimic care să ne poată duce la comoara lui Saddam Hussein…

— Nimic, îmi pare rău, confirmă Consilierul Special. Ştim doar că o parte din aceşti bani a fost introdusă în circuitul bancar, dar nu ştim încă unde se află banii lichizi şi cine îi distribuie.

Malko era şi el dezamăgit. Comoara lui Saddam Hussein le scăpa printre degete.

— Deci, ancheta mea este finalizată, concluzionă el.

— Doar dacă această femeie căreia i-aţi salvat viaţa face nişte mărturisiri. Suntem pe pista cea bună, ne-am apropiat, dar ne lipseşte un nou fir pe care să mergem. Gibran Faisal trebuia să ştie, de aceea irakienii l-au lichidat. Până când nu va fi găsită comoara sau ce a mai rămas din ea, misiunea dumneavoastră nu s-a terminat. Este cel mai important aspect, după cum se petrec lucrurile acum în Irak. Şiiţi şi

suniţii sunt aproape în război civil iar suniţii au nevoie de mai multe arme. Fără bani, nu au cum să îşi facă rost.

— Voi încerca să salvez Irakul, promise Malko cu o urmă de umor.

*
* *

Pe la ora zece dimineaţa, o sună pe Adeline Montjoie. Aceasta nu auzise telefonul căci răspunse după câteva secunde şi scoase o exclamaţie de bucurie când îi recunoscu vocea.

— Ah! Sunt bucuroasă că mă sunaţi! Voiam să îmi cer scuze. Am fost odioasă. Iar dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa. Aş vrea atât de mult să vă mulţumesc.

— Este simplu. Vă invit la masă. Voi veni să vă iau pe la ora nouă.

*
* *

O dansatoare orientală mai degrabă grăsană, cu bustul modelat artificial, se unduia cu mişcări largi pe estradă, acompaniată de o mică orchestră. Spectacolul, la ultimul etaj al hotelului *Semiramis*, era considerat ca cel mai bun show din Damasc. Sala mare, pe toată lungimea ei, era aproape plină. Mulţi bărbaţi şi chiar şi câteva femei în hijab care îşi însoţeau soţul.

Abu Mustafa Adib, care venea rar în oraş, alesese locul pentru a mai scăpa de periferia îndepărtată Ya'Four, la douăzeci de kilometri de oraş. Plină de vile somptuoase, dar plictisitoare. Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad profitau şi ei pentru a mai evada puţin, ameţiţi de evoluţiile dansatoarei. Erau prea departe pentru ca ea să vină să danseze la masa lor. Erau destui irakieni în sală: aproape două sute de mii dintre ei trăiau în Damasc şi aveau mai mulţi bani decât sirienii.

Ibrahim Haddad luă sticla de Defender „Succes" aşezată pe masă şi vărsă trei porţii generoase. Era alcool aproape pe toate mesele. Siria era laică, islamiştii fiind expediaţi de mult timp la cimitir. Ibrahim Haddad şi Rashid Buraq se întorseseră în Siria după un periplu complicat, trecând prin Grecia şi Cipru. Abu Mustafa Adib se afla în Irak în

momentul revenirii lor, aşa că acum era prima întâlnire şi nu prea se simţeau în largul lor.

Fostul director de cabinet al lui Udai Hussein devenise una dintre cămilele lucrătoare ale rezistenţei irakiene sunite împotriva Statelor Unite şi guvernului irakian. Circula mult între cele două ţări, clandestin, dispunând de mai multe identităţi. Americanii nu îl localizaseră şi singurii membri siguri ai reţelei îi ştiau doar punctele de trecere.

Burtos, cu părul cenuşiu, o mustaţă groasă, trăsături grosolane, semăna cu oricare alt irakian, dar privirea îi scânteia de inteligenţă. Era un baasist de primă mână şi nu avea nimic de pierdut: dacă suniţii pierdeau, era exilat pe viaţă.

Muzica se opri brusc, pentru o pauză. Se întoarse spre Rashid Buraq şi zise, pe un ton arogant:

— Aţi ratat misiunea.

Cei doi coborâră privirile în pământ.

— Nu ne aşteptam ca Gibran Faisal să reacţioneze în acest fel cu fata. Nu voia să ne atingem nici de un fir de păr al ei. Era în stare de orice. De aceea a trebuit să îl eliminăm…

Abu Mustafa Adib îl corectă pe sirian:

— Eu v-am dat ordin să îl eliminaţi, îi reaminti el. Din momentul în care americanii l-au vizat, nu mai puteam să îl păstrăm, chiar dacă ne-a sprijinit. Fata mă nelinişteşte. Ce poate şti? Şi ea va fi interogată de americani.

— Nu mare lucru, afirmă Ibrahim Haddad, dornic să se scuze. Era doar o „capră”. Eu nici nu ştiam de ea.

— Cu cine se întâlnea când venea să preia banii?

— Intermediari, afirmă Rashid Buraq. Nu poate să ducă nicăieri.

Abu Mustafa Adib bău din Defender şi reluă:

— Nu ne mai putem atinge de ea. Este cu siguranţă protejată de elveţieni şi de americani.

Se lăsă o linişte apăsătoare, ruptă de Abu Mustafa Adib, care părea că se gândeşte la tot.

— Gibran Faisal ar fi putut să păstreze la el documente în care să fiu menţionat?

Cei doi nu erau în stare să răspundă la această întrebare.

Tot fostul director de cabinet al lui Udai Hussein continuă:

— Prietenii noştri sirieni sunt în poziţie dezavantajoasă, dacă americanii mă localizează şi le cer să facă ceva împotriva mea, în cel mai rău caz mă vor aresta, în cel mai bun mă vor expulza…

Irakienii baasişti erau protejaţi de omologii lor sirieni care aveau simpatie pentru ei, de multe ori fără ştirea autorităţilor politice. În cazul unui ordin politic, ar fi obligaţi să se retragă. O disciplină de fier domnea în Republica Siriană, condusă de alauiţi.

Muzica se reluă şi dansatoarea îşi începu a doua parte a programului, identic cu primul. Mişcându-şi enormii sâni siliconaţi sub nasul clienţilor aflaţi mai aproape de estradă, în speranţa că va strânge ceva bani.

Abu Mustafa Adib gustă în continuare din Defender, făcând în minte bilanţul situaţiei. Adeline Montjoie nu îl neliniştea atât de tare: chiar dacă amantul ei i-ar fi spus ceva, Gibran Faisal nu mai avea cum să vorbească. O singură persoană, din afara cercului lor, putea face declaraţii despre comoara lui Saddam Hussein. Ea le putea sugera americanilor drumul spre comoară. Dar ea probabil nu avea această intenţie. Abu Mustafa Adib avea o mare responsabilitate. Dacă americanii reuşeau să dea de comoara lui Saddam Hussein, dădeau o grea lovitură cauzei sunite.

Să lovească fără motiv ar fi avut aceleaşi consecinţe nefaste.

Luă decizia în mijlocul sunetelor de tamburine şi când muzica se opri din nou, se aplecă spre Rashid Buraq.

— O să plecaţi la Londra, zise el. Sper că nu veţi avea nimic de făcut, dar nu vreau să risc.

Rashid Buraq, mirat, întrebă imediat:

— De ce Londra?

— Pentru a mă asigura că cineva nu este „contaminat”. Adăugă cu un zâmbet răutăcios:

— Şi pentru a fi vaccinat, dacă este nevoie.

Capitolul XIX.

Cu mâna aşezată peste a lui, Adeline Montjoie îl privea pe Malko ca şi cum acesta era Profetul. Erau atâtea promisiuni în ochii ei negri şi vocea răguşită, încât simţea furnicături pe şira spinării. Era Dalila care tocmai îl seducea pe Samson. Norul de parfum care o învăluia era senzual, oriental, evocând Arabia fericită şi cadânele ei. Când venise să o ia, femeia sărise literalmente în Mercedes, sub privirile neîncrezătoare ale poliţiştilor elveţieni.

Malko coborâse să îi deschidă portiera şi simţise aroma corpului ei. Sub mantoul de vulpe polară, purta o bluză din mătase roşie fără sutien, decoltată foarte adânc şi o fustă de mătase brodată, crăpată într-o parte. Îşi petrecuse mult timp creionându-şi buzele cu un ruj aprins luminos, Statuia dorinţei.

În maşină, îl luase de mână şi nu scosese nici un cuvânt până la *Hilton*. Malko reţinuse o masă la *Tse Yang*, ale cărui lumini difuze se potriveau perfect cu această seară.

Preferase în locul ceaiului şampania Taittinger Comtes Rose, anul 2000. Bine instruit, şeful de sală îi servea de fiecare dată când se goleau paharele.

Adeline Montjoie se aplecă peste masă şi zise încet:

— Sunt atât de fericită să fiu cu dumneavoastră aici în seara aceasta. Am impresia că am scăpat de un coşmar.

— Era un coşmar, confirmă Malko. De altfel, mai sunt încă destule întrebări pe care...

Nu putu să continue: ea îi pusese o unghie roşie peste buze.

— Nu acum! imploră ea. Acum ştiu că sunteţi cu adevărat spion.

Coborî vocea şi adăugă:

— Dar în seara aceasta, sunteţi înainte de toate un bărbat pe care îl doresc.

El nu mai insistă şi terminară rapid, uitând de cafele.

Avantajul la *Tse Yang* era că se afla în hotel.

Apartamentul lui Malko era luminat de lampadarele de pe

cheiul Mont-Blanc. Abia intrată, Adeline îşi dădu jos mantoul de vulpe polară, apoi se sprijini de masa unde Malko îi satisfăcuse fanteziile Giselei Furstenberg. Privindu-l de jos, cu o expresie care ar fi tentat şi pe un papă octogenar, cu pieptul bombat, cu corpul legănat, Adeline era încarnarea păcatului. Când Malko se apropie, ea se depărtă, pentru ca el s-o prindă şi corpurile lor să se lipească unul de celălalt. Malko avu impresia că şi-a băgat degetele într-o priză. Adeline începu un fel de dans oriental, cu mişcări imperceptibile, ondulaţii fine. Cu multă graţie, îşi ridică braţele deasupra capului şi se ondulă lasciv, ca o cadână. Privindu-l pe Malko, zise cu vocea ei răguşită:

— Strânge-mă de sâni, maltratează-i.

El se supuse, apucând prin mătasea bluzei sfârcurile mari, pe care le strânse cu degetele. Erau tari ca nişte creioane.

— Mai tare! şopti Adeline care voia probabil să îşi recapete apucăturile de dominatoare.

Pântecul i se balansa ca un pendul, mătasea se unduia şi ea la fel de erotic. Fără ca ea să-l atingă cu degetele, Malko îşi simţi sexul în erecţie. Instinctiv, îi strânse şi mai tare sânii, iar Adeline îşi muşcă buzele.

— Îmi place! murmură ea. O să mă faci să juisez aşa.

Corpul femeii se înfioră de plăcere. Se sprijini de masă, răsuflând întretăiat.

— Intră în mine, acum, sunt gata.

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi îi desfăcu fusta care căzu cu un foşnet senzual. Coapsele cărnoase ale Adelinei se desfăcură larg, lăsând să se vadă un bikini semitransparent. Sexul îi era umed, semn că nu simulase orgasmul. Ea îi desfăcu fermoarul pantalonilor, îi apucă mădularul întărit şi îl apropie de ea. Cu o mână îşi îndepărtă bikinii, iar cu cealaltă îi ghidă sexul lui Malko. Acesta pătrunse lent în vintrele ei. Adeline se întinse pe spate, îşi ridică picioarele, îl apucă pe Malko de şolduri şi îl trase cât mai aproape de ea. Cât mai adânc. Mâinile lui se opriră din nou pe sânii ei, strângându-i sfârcurile întărite între degete. Mişcările lui ritmice au fost scurte, dar, cu toate acestea, senzaţia erotică a fost una dintre cele mai puternice pe care

le-a trăit vreodată.

Simţi că începe să ejaculeze şi ţipă din toţi rărunchii.

*

* *

Stăteau întinşi pe pat, îmbrăcaţi. Malko, ameţit de plăcere, simţi mâinile Adelinei cum îi desfăceau cureaua, dând la o parte tot ce îi stătea în cale iar buzele ei îi acoperiră membrul. Malko avu parte de o felaţie admirabilă, dozată, tacticoasă. Adeline se răsuci apoi şi zise:

— Acum, că eşti în erecţie, prinde-mă de fese. Vreau să mă violezi.

Nu-şi scosese nici fusta, nici bluza. Stătea în genunchi, aşteptând, cu crupa ridicată. Cu o singură mişcare, Malko îi pătrunse până în vintre. Parcă prea uşor. Brusc, Adeline începu să se mişte foarte încet, iar el simţi că se desprinde de ea.

Ca un nebun, începu s-o penetreze în anus din ce în ce mai tare, în timp ce ea îl încuraja cu cuvinte obscene, îl implora s-o sfâşie şi urla de plăcere.

Era o mare profesionistă.

Apoi se întinse, cu sexul lui Malko tot între fesele ei şi zise:

— Acum, poţi să mă întrebi orice vrei.

Malko îşi zise că soarta Irakului nu se va schimba dacă aştepta până a doua zi... Era vlăguit de această seară divină.

— Mâine, făcu el.

*

* *

— Ce vrei să ştii? întrebă Adeline, după ce ronţăise trei croissanturi.

Malko se decise să înceapă cu întrebări uşoare.

— Ce ştiai despre Gibran Faisal, despre afacerile sale? întrebă el.

— Nu eram la curent cu totul, explică tânăra. Avea mulţi bani, dar îşi asuma adesea riscuri imense pentru a câştiga şi mai mulţi. Ca un sărac.

— Ştiai că lucra pentru irakieni?

— Nu. Când mi-a cerut să mă duc să preiau bani lichizi,

era la Beirut. Mi s-a adus un pachet la hotel. Niciodată aceeaşi persoană. Nu îl deschideam niciodată, dar ştiam că erau bani. Credeam că Gibran voia doar să scape de nişte taxe.

— Ai stat mult timp cu el?

— Aproape patru ani.

— Şi în tot acest timp, el nu a avut *niciodată* legături cu irakienii?

Adeline îşi scotoci mintea şi zise brusc:

— Ba da, la Londra. Era o irakiană. Am fost să petrecem weekend-ul acolo, acum doi ani şi am întâlnit-o din întâmplare într-un restaurant, *Mirabelle*. Am simţit imediat că această femeie fusese amanta lui, dar avusese destule, astfel încât nu era ceva neobişnuit.

— Îţi aminteşti numele ei?

— Prenumele: Hussa. Era cu soţul ei, un saudit, foarte bogat, se pare, rezervat, occidentalizat. Era atât de mică, cu un fund cambrat, o gură modelată chirurgical şi ochi foarte frumoşi.

— Este tot ce ştii despre ea?

— Doar am pălăvrăgit, când am fost împreună la toaletă. M-a întrebat dacă eram măritată cu Gibran. I-am răspuns că nu, iar ea mi-a zis că avusese noroc fiindcă acest saudit, Sultan, se căsătorise cu ea după moartea „logodnicului” ei irakian.

— Unde îl întâlnise pe acest saudit?

— În Siria sau Liban. În orice caz, mi s-a părut foarte interesată.

În gura ei, suna amuzant.

— Asta e tot? insistă Malko.

— Da, nu am mai revăzut-o. Locuia aproape de Hide Park, într-o clădire particulară imensă, după spusele lui Gibran.

Malko era decepţionat, căută un alt unghi de atac.

— De ce Gibran Faisal avea trei arme la el acasă? se temea pentru viaţa lui?

Adeline zâmbi.

— Nu chiar, îl distra. Adora să tragă la tir şi chiar mă învăţase şi pe mine. Dar nu l-am văzut niciodată

manifestând cea mai mică teamă. Nu avea gardă de corp şi, dacă trăia în acel apartament protejat de camere de luat vederi şi de alarme, aceasta era paranoia naturală... De altfel, Geneva este un oraş foarte liniştit.

Nu vedea cum va înainta mai mult. În afară de o plăcută recreare sexuală, Adeline Montjoie nu îi oferise prea mare lucru.

— Ce vei face acum? întrebă el.

Tânăra, goală, se arătă foarte calmă.

— O să îmi reiau lucrul la butic. În cele din urmă, patronii mei vor fi mulţumiţi: ei nu îmi cunosc tot trecutul iar faptul că am fost în relaţii cu un tip tânăr şi frumos nu şochează pe nimeni în Geneva. Din cauza cazului Gibran, oamenii vor veni să mă vadă din curiozitate şi vor cumpăra bijuterii. Dar, de acum, îmi va fi mereu frică. Nu înţeleg de ce voiau acei oameni să mă omoare.

— Credeau că Gibran Faisal îţi făcuse confidenţe. Imediat după căderea lui Saddam Hussein, irakienii au sustras aproape un miliard de dolari în bancnote de o sută de dolari de la Banca Centrală din Irak. Nimeni, până acum, nu ştie unde au ajuns banii aceştia. Am descoperit prima urmă de puţin timp, graţie seriilor de pe bilete, în Moldova, în urma unei livrări de arme. Unul dintre participanţi ne-a condus la Gibran Faisal.

— Înţeleg, zise tânăra. Gândindu-mă la toate astea, mă întreb dacă această Hussa nu îmi spusese cumva că prietenul ei lucra în Serviciile Secrete irakiene.

Pulsul lui Malko crescu uimitor.

Era o coincidenţă fantastică. De trei ani, nimeni nu dăduse de Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, cel care dispăruse cu miliardul de dolari. Dacă era logodnicul acestei irakiene, era cel mai probabil mort, dar Hussa poate că deţinea informaţii preţioase.

Nu avea decât să îi transmită datele obţinute lui Frank Capistrano.

*

* *

Vremea nu se ameliora la Geneva, iar Malko începea să se plictisească, după ce aşteptase două zile noutăţi de la

Washington. Frank Capistrano îi ceruse să nu se mişte de acolo, până ce nu verifica informaţiile despre misterioasa irakiană.

Adeline Montjoie îşi reluase meseria de vânzătoare, întreruptă de vizitele la judecătorul de instrucţie. Gibran Faisal fusese înmormântat, iar deputatul elveţian Andre Ziegler reclama în ziare o anchetă asupra învestitorilor străini din Elveţia. Malko petrecuse încă două seri plăcute în compania tinerei, la fel de dornică să îşi arate recunoştinţa. Chris Jones şi Milton Brabeck luaseră avionul spre Washington şi nu mai voiau să audă de Elveţia.

Telefonul mobil sună: era John Mills.

— Domnul Frank Capistrano doreşte să discute cu dumneavoastră. Vă aştept în biroul meu.

Malko se grăbi. Avea să obţină în fine acceptul de a pleca din Geneva.

Un sfert de oră mai târziu, vocea tunătoare a Consilierului Special de la Casa Albă se auzi în receptor.

— Bingo! Am transmis informaţia dumneavoastră generalului Jallal Habbuche, fostul şef al *Mukhabarat*, cel care ne mănâncă din palmă. Ştiţi ce a descoperit?

— Nu.

— Talal El-Hani, cel care a plecat cu miliardul de dolari, avea o amantă. Se numea Hussa Kamal. O irakiană emigrată în Siria.

— Ar putea fi cea despre care a vorbit Adeline Montjoie?

— Foarte probabil.

— În acest caz, Talal El-Hani a murit, după spusele ei.

— Nu a fost îngropat cu el şi miliardul de dolari, răspunse Frank Capistrano.

— Londra este mare, remarcă Malko. Ea şi-a schimbat numele fiindcă s-a măritat.

Frank Capistrano răcni de fericire.

— Da, dar familia ei nu şi-a schimbat numele, l-am găsit pe mama şi pe fratele ei, la Bagdad. Ne-au dat noul ei nume, adresa şi chiar şi telefonul. Se numeşte Hussa Al-Dhofar al-Walid şi locuieşte într-unui dintre cele mai frumoase imobile din Park Lane. Deci, plecaţi la Londra, căci nu este imposibil ca doamna Al-Dhofar al-Walid să aibă idee

de locul unde se află această comoară afurisită, dispărută de trei ani.

Capitolul XX.

Chiar înainte ca Frank Capistrano să închidă, Malko avu o idee.

— Dacă aş lua-o pe Adeline Montjoie la Londra, ar putea să îmi faciliteze contactul cu irakiana, sugeră el.

— Mda...

Simţi imediat reticenţa Consilierului Special. Mereu aceeaşi oroare de a colabora cu civili în cazurile sensibile. Malko insistă:

— Adeline o cunoaşte pe această femeie. Dacă ea o sună, aş câştiga timp preţios. Şi, oricum, Adeline ştie cine sunt, ce făcea amantul ei şi ce caută Agenţia.

— O.K. Dacă credeţi că este indispensabilă...

— Utilă, foarte utilă, preciză Malko. Cu condiţia ca ea să accepte.

— Şi de ce ar refuza?

— Simplu, fiindcă nu este masochistă. Amantul ei a fost asasinat din cauza acestei afaceri iar ea trebuia să aibă parte de aceeaşi soartă. Nu are motiv să îşi rişte viaţa la Londra pentru ochii frumoşi ai Agenţiei.

— Motivaţi-o, concluzionă simplu Frank Capistrano. Aveţi aprobarea mea. Se pare că dumneavoastră ştiţi să discutaţi cu femeile.

*

* *

Cu cât Malko avansa cu explicaţiile, cu atât figura Adelinei Montjoie se încrunta. Perspectiva unui weekend într-un palat londonez nu părea să o entuziasmeze cu adevărat. Chiar şi cu Malko... Acesta o invitase să ia masa la Senso, unul din restaurantele ei favorite, dar aceasta nu o convinsese.

— Mi-ai salvat viaţa, recunoscu ea, când el termină, dar, de acum înainte, nu mai doresc decât să îmi reiau viaţa normală, aşteptând să întâlnesc un alt bărbat. Vreau să uit de tot. Şi nu să îmi risc viaţa. În plus, am întâlnit-o pe această femeie o singură dată în viaţa mea. Nu văd cum pot

să te ajut.

— Este foarte simplu, explică Malko. Vii la Londra cu mine, îi telefonezi şi îi propui să beţi un ceai sau să luaţi masa împreună. Eu voi veni şi mă vei prezenta ei. Apoi, nu voi mai avea nevoie de tine.

— Nu am numărul ei de telefon.

— Îl am eu. Ai putea să îi zici că ţi l-a dat Gibran. După aceea te vei putea întoarce aici.

— Ce voi primi în schimb? întrebă ea, vizibil reticentă.

— Poliţia elveţiană te suspectează de uciderea lui Gibran Faisal. Noi vom face în aşa fel încât să dispară orice bănuială.

— Dar nu am nici o legătură cu moartea lui! protestă ea, indignată.

— Eu ştiu, sublinie Malko, dar elveţienii nu sunt siguri.

Tânăra rămase un timp tăcută, învârtind cuburile de gheaţă în pahar. Apoi îl chemă pe ospătar şi ceru un al doilea Defender de „5 ani” vechime cu gheaţă, după care zise:

— Este şantaj!

— Nu, o linişti Malko. Americanii vor să suprime sursa de finanţare a grupărilor armate sunite din Irak. Sunt în stare de orice pentru asta. De la căderea lui Saddam, este prima dată când se descoperă o pistă. Trebuie să o urmeze până la capăt. Îţi jur că nu rişti nimic. Îi voi chema la Londra pe cei doi ofiţeri de protecţie, care au fost puşi şi aici să te protejeze.

Adeline bău câteva înghiţituri de scotch, oftă şi zise plictisită:

— Bine, cred că nu am altă alegere! Şi cu serviciul meu?

— O să discutăm. La fel şi cu judecătorul. Eşti, într-un fel, „rechiziţionată”. Cred că patronii tăi vor fi mulţumiţi să facă un serviciu guvernului american. Poate fi de folos oricând.

— O.K. Îmi spui când plecăm.

*

* *

Lanesborough, chiar în faţa Hyde Park, era la fel de solemn, cu uşierul în frac care părea venit din alt secol. Adeline Montjoie făcu ochii mari când văzu apartamentul.

Pe lângă acest lux rafinat, palatele din Geneva aduceau cu nişte aziluri de noapte. Chris Jones şi Milton Brabeck, sosiţi din Statele Unite în urmă cu câteva ore, locuiau în două camere mici din spatele hotelului, care costau totuşi 400 de lire sterline fiecare…

În schimb, ferestrele camerei lui Malko aveau o vedere uimitoare spre statuia lui Nelson, Hyde Park şi Dorchester, de cealaltă parte a pieţei.

Trebuiseră să aştepte cinci zile la Geneva pentru ca elveţienii să aprobe plecarea Adelinei Montjoie, mereu interogată în legătură cu moartea lui Gibran Faisal. Teoretic, ea nu putea părăsi Elveţia. Fusese nevoie ca guvernul american să garanteze întoarcerea ei pentru ca judecătorul de instrucţie să îi dea paşaportul.

Cum ajunseseră în Londra, cele două gorile se duseseră în Grosvenor Square, la ambasada americană, care adăpostea sediul biroului CIA, să îşi recupereze „fierăriile”. Britanicii erau mult mai de treabă ca elveţienii, iar cooperarea între Ml 6 şi CIA se derula la cel mai înalt nivel.

Malko, abia instalat, luă hârtia pe care era notat numărul de telefon al familiei Al-Dhofar al-Walid: 6364573. Nota preciza că era vorba de un saudit extrem de bogat, apropiat familiei regale saudite şi care locuia într-un imobil foarte frumos din Londra, pe Buckingham Palace Road. Ml 6 recomanda să se acţioneze asupra lui cu cel mai mare tact…

Altfel spus, în vârful picioarelor.

Totul trebuia să decurgă în stilul salon de ceai, nu ca la Abu Ghraib…

Malko se întoarse spre Adeline, aşezată pe marginea patului, foarte elegantă într-o rochie sobră de lână şi cizme asortate. Mereu atrăgătoare.

— Îi dăm drumul?

— Ce o să îi zic?

— Eşti în trecere prin Londra iar Gibran ţi-a dat numărul ei de telefon. Ai vrea să iei ceaiul în compania ei!

— *Mektoub!* făcu libaneza, luând telefonul.

Formă numărul într-o linişte mormântală. Era unsprezece dimineaţa, o oră potrivită pentru a suna. Cu noduri în

stomac, Malko număra soneriile de apel. La a treia, răspunse o voce de bărbat.

— *Good morning. Al-Dhofar residence. Who's speaking?*

Adeline explică cine era şi dădu numele Hussei.

Majordomul îi ceru să aştepte, pentru a verifica dacă doamna Al-Dhofar era acasă…

Câteva minute mai târziu, o voce feminină călduroasă zise:

— Adeline! Ce surpriză plăcută! Eşti la Londra?

— În trecere, răspunse Adeline. Mi-ar face plăcere să bem un ceai sau să luăm masa.

— Gibran este cu dumneata?

Evident, nu prea citea ziarele.

După o privire spre Malko, Adeline Montjoie răspunse cu o voce naturală.

— Nu, a fost reţinut cu treburi la Geneva.

Conversaţia continuă în arabă câteva minute.

Când închise, Adeline anunţă simplu.

— Astăzi, ora patru, la Harrod's.

*

**

Hussa al-Dhofar al-Walid închise, gânditoare. Ar fi preferat un telefon de la fostul ei amant, Gibran. Un bărbat care făcea dragoste minunat şi des. Când îl întâlnise la Beirut, ea era deja cu sauditul ei, dar nu măritată.

Se reîntâlniseră din întâmplare, la Londra, cu un an înainte. Nu se întâmplase nimic, iar ea schimbase câteva cuvinte cu femeia care îl însoţea. Era mirată de acest telefon. Încercă să îl sune pe Gibran Faisal, dar răspundea mereu robotul… Cel puţin, prin această fată, va mai afla noutăţi. La Londra, trăia într-un lux uimitor, cu un bărbat foarte îndrăgostit care nu îi refuza nimic, dar se plictisea în imobilul cu patruzeci de camere. Chiar dacă ea avea o cameră de mărimea unui teren de tenis. Soţul ei, de o gelozie feroce, o acoperea cu bijuterii, dar o supraveghea îndeaproape.

La prânz îi va spune de această întâlnire cu libaneza.

Trudise destul pentru a nu ţine la bunăstarea ei. Soţul ei, deşi era saudit, nu locuia decât în Europa sau Statele Unite.

Ea nu ştia decât să semneze cecuri. Chiar şi la cei mai mari bijutieri, ea semna. Iar din punct de vedere sexual, soţul ei nu se plictisise de ea...

Ce drum parcursese din Siria!

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck, din nou înarmaţi până în dinţi, se învârteau printre standurile de la Harrod’s ca nişte câini de vânătoare, veghind asupra lui Malko care, la rândul lui, trecea de la un etaj la altul, aşteptând momentul acţiunii; era ora patru şi zece iar Adeline Montjoie se instalase în salonul de ceai, aproape de bar, în urmă cu douăzeci de minute. Instruită de Malko. În primă fază, ea nu trebuia să abordeze subiecte sensibile, ci doar să încerce să stabilească un contact personal cu Hussa Al-Dhofar. Să îi explice că îl părăsise pe Gibran Faisal pentru un aristocrat austriac întâlnit la Geneva.

Se uită la ceas: patru şi jumătate. Era timpul să treacă la faza a doua. Când se strecură printre mesele din salon, le reperă imediat pe cele două femei discutând, aproape de tejgheaua cu patiserii. Neştiind cât timp alocase Hussa Al-Dhofar acestei întâlniri, nu voia să rişte să rateze.

Înaintă, cu zâmbetul pe buze.

Hussa Al-Dhofar al-Waiid avea o gură enormă, ochi oblici, pometi proeminenţi şi un pulover din caşmir albastru care îi evidenţia şi mai mult bustul. Privirea ei îl măsură pe Malko ca un laser, apoi buzele ei schiţară un zâmbet cam forţat.

— Luaţi loc, îi propuse lui Malko. Aproape că am terminat.

— Nu vreau să vă întrerup, se apără Malko. Veneam doar să o recuperez pe Adeline pentru a face nişte cumpărături. O să fac o tură. Pe curând.

În primul rând cu tact. Hussa păru că apreciază discreţia lui iar acesta dispăru.

*

* *

— Are mult şarm prietenul tău! zise Hussa cu o urmă de invidie.

Adeline menţionase în discuţie castelul şi titlul lui Malko, ceea ce, vizibil, o făcea pe irakiană să viseze. Dacă, după

bani, putea câştiga şi un titlu nobiliar şi să parvină în nobilimea europeană, era o reuşită!

Se uită la ghemul de diamante care îi servea drept ceas şi oftă.

— Draga mea, o să plec. Cât mai rămâneţi în oraş?

— Câteva zile. Ar fi plăcut să ne mai vedem.

— O să discut cu Sultan, promise Hussa Al-Dhofar.

— Dacă nu, treceţi pe la *Lanesborough* să beţi un ceai, este chiar lângă casa ta, sugeră Adeline.

Când se despărţiră, Malko se întorcea. Sărută mâna lui Hussa Al-Dhofar al-Walid, care tremură de excitare. Arabii nu practicau sărutul mâinii.

*

* *

Mâncarea la acest restaurant italian era infectă, iar preţurile demenţiale, dar toată Londra se omora după ea. Adeline răsucea un colţ de pâine între degete, nervoasă.

Trecuseră trei zile şi Hussa nu o sunase. Malko nu ştia ce să facă. Statutul soţului ei o proteja pe fosta amantă a lui Talal El-Hani de o anchetă sau chiar de un interogatoriu. Singura lui şansă era să obţină o mărturie, într-un cadru personal.

— Nu mă va mai suna! oftă Adeline. O să îţi dau numărul ei de telefon mobil şi voi pleca la Geneva.

Cel puţin, obţinuse acest număr, ceea ce îi permitea să nu mai sune şi să răspundă majordomul. O sunase o dată pe Hussa, dar răspunsese robotul.

Malko nu putea să se mai împotrivească. Adeline îi deschisese drumul, acum el trebuia să profite.

— Dacă vrei, făcu el. Te voi însoţi mâine dimineaţă. Astfel aveau o seară de adio. Malko îşi propuse să o sune pe Hussa începând de a doua zi dimineaţă.

*

* *

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad se instalaseră într-un mic hotel din South Kensington, *The Boltons*, în piaţa cu acelaşi nume. Închiriaseră o Honda pe care o parcau în spaţiul administrat de hotel. La Londra, staţionarea era imposibilă, sancţiunile fiind uriaşe. De această dată, aveau

paşapoarte iordaniene, dintre cele mai veritabile şi identităţi diferite.

De la sosirea lor la Londra, după seara petrecută cu Abu Mustafa Adib la *Semiramis*, îşi petreceau timpul în monotonie. Plecau de la hotel destul de devreme apoi supravegheau imobilul în care locuia Hussa Al-Dhofar al-Walid, având grijă să nu staţioneze prea mult timp în acelaşi loc; poliţiştii londonezi aveau privirea ageră, mai ales în acest cartier rezidenţial. Cei doi irakieni o urmăriseră deja de două ori pe Hussa Al-Dhofar. Fără să descopere nimic interesant. Ieşea mereu cu şofer şi nu mergea decât la coafor, la restaurant cu vreo prietenă sau la cumpărături.

Nici un semn al vreunei prezenţe suspecte în jurul ei.

Tânăra nu ieşea niciodată singură seara, ceea ce le permitea să meargă să mănânce şaorma în Soho. În fiecare seară, îi expediau un e-mail lui Abu Mustafa Adib, pe un site sigur, raportând ce rezultase obţinuseră. Numărau zilele, convinşi că deplasarea lor nu avea nici un folos.

*

* *

Malko sunase deja de două ori pe telefonul mobil al Hussei Al-Dhofar, dând peste mesageria vocală, fără însă a lăsa vreun mesaj. Se hotărâse să repete manevra la fiecare jumătate de oră. Va da până la urmă de tânără.

Telefonul lui sună şi inima îi tresări când văzu numărul de telefon: era Hussa.

— *Hello!* făcu vocea încântătoare a tinerei. M-aţi sunat. Cine sunteţi?

Nesperat.

— Ne-am întâlnit la Harrod’s, cu Adeline, preciză Malko. Speram să vă revăd.

— Ah da, ştiu, m-a mai sunat ea, dar eu am avut multă treabă zilele acestea.

— Adeline a plecat înapoi la Geneva, din motive profesionale, preciză Malko.

— Ah, de ce mă mai sunaţi, atunci?

— Eu mai rămân câteva zile, zise el pe un ton cât mai fermecător. Mi-ar face foarte mare plăcere să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Era direct dar nu avea de ales. Se lăsă tăcerea. Vizibil, o luase prin surprindere.

— Oh, nu cred că este posibil, răspunse în cele din urmă Hussa al-Dhofar. Sunt foarte ocupată. Altă dată poate, când mai veniţi la Londra.

Îi simţea reticenţa, dar era prefăcută. Era momentul să folosească asul din mânecă..

— Cred că avem un prieten comun! zise el.

— Ah, bine, făcu ea surprinsă. Cine?

— Îl voi spune dacă acceptaţi să bem un ceai împreună, promise Malko râzând.

— Este un şantaj, răspunse tânăra, nehotărâtă. Şi apoi, nu îmi prea plac bărbaţii care îşi înşeală soţiile.

— Mai întâi, Adeline nu este soţia mea, o corectă Malko. Apoi, eu nu vă agăţ. Doar îmi face plăcere să discut cu dumneavoastră…

Regula nr. 1: când eşti între picioarele unei femei cam sălbatice, continuă să juri că sentimentele îţi sunt pur platonice.

Din nouă tăcere, apoi vocea încântătoare a Hussei parcă vărsă un val de miere.

— Bun. Voi trece pe la *Lanesborough* pe la prânz. Ne vedem în salon, în faţa barului, în stânga intrării. Dar nu voi avea prea mult timp la dispoziţie.

Malko oftă adânc. Eforturile îi erau răsplătite. De acum, avea de făcut ce era mai greu: să scoată vorbele din gura soţiei lui Al-Dhofar al-Walid. Era singura care putea şti ce s-a întâmplat cu Talal El-Hani şi poate şi cu miliardul de dolari al lui Saddam Hussein.

Avea impresia că escaladează un perete abrupt, înaintând centimetru cu centimetru, atârnat de o coardă foarte uzată.

Capitolul XXI.

Chris Jones şi Milton Brabeck, instalaţi pe banchetele din holul localului *Lanesborough*, încercau să nu mănânce din priviri o negresă superbă – târfă sau manechin – aşezată în faţa lor, cu nişte picioare care nu se mai terminau. În acest oraş în care se vorbea engleza, se simţeau aproape ca acasă, dar nu lăsau garda jos.

Văzură imediat un Rolls Royce gri, ultimul model, oprindu-se în faţa uşii, din care ieşi o creatură înfăşurată într-un vizon mov. Purta cizme şi un jeans cu diamante. Trecu prin faţa lor şi dispăru în stânga spre salon şi bar.

— Frumoasă bucată! Făcu Chris Jones. Este fata de la Harrod’s!

— Numai ele au parte de o viaţă frumoasă, remarcă Milton Brabeck, cu amărăciune.

— Mă întreb ce le face viaţa aşa frumoasă! oftă Chris Jones.

*

* *

Malko se ridică în momentul când apăru Hussa Al-Dhofar al-Walid. Ea îi întinse mâna, foarte protocolar, îşi desfăcu paltonul şi se aşeză în faţa lui, scoţând din geantă un pachet de Dunhill şi o brichetă. Malko îi aprinse ţigara şi îi zâmbi.

— Sunteţi la fel de fermecătoare cum vă ţin minte.

Cu privirea ei apăsătoare, profundă şi gura enormă, emana o sexualitate animalică, subliniată de bustul voluminos, mulat într-un pulover negru.

— Mulţumesc, zise ea. Dar să nu credeţi că dacă am venit la această întâlnire înseamnă ceva. Eu nu fur bărbaţii prietenelor mele.

— Este un sentiment care vă onorează, aprobă Malko, dar nu am nici o intenţie răuvoitoare în privinţa dumneavoastră. Vreau să zic că nu vă agăţ. Ce doriţi să beţi?

Un ospătar tocmai se oprise lângă masa lor.

— Şampanie, zise ea.

Ospătarul se duse la bar şi reveni cu o sticlă de Taittinger într-o frapieră cu gheaţă. Aşteptară în tăcere să o desfacă şi să îi servească. Cum rămaseră singuri, Hussa Al-Dhofar rupse tăcerea.

— Mi-aţi zis că îl cunoaşteţi pe unul din prietenii mei, despre cine este vorba?

Acesta era şi motivul vizitei. Malko îşi zise că va câştiga timp.

— Talal El-Hani, răspunse el. Bărbatul cu care trăiaţi la Damasc, acum trei ani.

Hussa Al-Dhofar rămase cu ţigara în aer, privirea întunecată. Nu se aştepta să audă acest nume. Şi nu îi plăcea.

— De ce îmi vorbiţi de acest bărbat?

— Aş vrea să ştiu unde se află acum.

Ea trase lung din ţigară şi zise cu o voce seacă:

— Nu am nici cea mai mică idee.

— I-aţi zis anul trecut Adelinei că acesta a murit.

Privirea Hussei se întunecă şi mai mult.

— De ce îmi puneţi aceste întrebări? Este vorba de viaţa mea privată. Sunt măritată şi fericită acum, cu un bărbat foarte puternic, căruia nu îi place să se amestece cineva în viaţa mea, Dumnezeu ştie în ce scop.

Ea îi considera un şantajist! Furios, Malko o corectă sec. Decis să joace pe toată miza.

— Mă interesează Talal El-Hani, zise el, fiindcă acum trei ani, în martie 2003, a părăsit Bagdadul cu un miliard de dolari şi de atunci nimeni nu mai ştie nimic de el. Or, în acea vreme, făceaţi parte din viaţa lui.

Hussa Al-Dhofar rămase tăcută câteva clipe, apoi răspunse cu un râset scrâşnit:

— Un miliard de dolari! Dacă ar fi avut o asemenea sumă, eu aş fi fost în continuare cu el, fiindcă eram foarte îndrăgostită. Nu ştiu nimic despre asta. Nu l-am mai revăzut şi mă întreb cine sunteţi dumneavoastră…

— Lucrez pentru guvernul american, mărturisi Malko. Care ar vrea să afle unde este Talal El-Hani.

— Guvernul american, repetă încet tânăra. Nu aş fi crezut! Adeline mi-a spus că sunteţi un prinţ austriac şi că locuiţi într-un castel.

— Este la fel de exact, confirmă Malko, cum la fel de exact e că îmi plac femeile frumoase, ca dumneavoastră! Dar astăzi, scopul meu nu este să vă fac curte.

Hussa Al-Dhofar se ridică, stinse ţigara în scrumieră şi zise pe un ton plin de îndrăzneală:

— Spuneţi celor care v-au trimis că nu ştiu nimic despre această poveste. Acest bărbat a fost în viaţa mea, acum mult timp şi nu mai ştiu nimic despre el. La revedere. Să nu mă mai sunaţi.

Se ridică şi se îndreptă spre hol. Furios, Malko o urmă şi o prinse în momentul în care şoferul ieşea din Rolls Royce pentru a-i deschide uşa.

— Vă voi suna din nou, promise el. Gândiţi-vă. Mai multe persoane au murit deja din cauza acestor bani. Averea soţului dumneavoastră nu vă apără de tot.

Portiera maşinii se închise iar el intră în local. Frustrat şi dezamăgit: trăsese degeaba ultimele cărţi.

Expediţia lui londoneză se termina cu un fiasco.

*

* *

— Uite! strigă Ibrahim Haddad, dându-i un cot lui Rashid Buraq.

Opriseră maşina într-o staţie de autobuz, pe Knightbridge, de unde supravegheau intrarea în *Lanesborough*. De unde tocmai apăruse agentul CIA pe care îl întâlniseră deja în Moldova şi la Geneva! Alături de femeia pe care ei o urmăreau.

Brusc, nu se mai simţiră inutili. Rashid Buraq porni în urma Rolls-ului, în timp ce partenerul său înjura în arabă. Şeful lor avea dreptate: Hussa Al-Dhofar era „contaminată”.

Rolls-ul îi duse la domiciliul tinerei şi ei renunţară. Misiunea lor tocmai se schimbase. Nu mai era vorba de supraveghere, ci, desigur, de eliminare.

— Vino. O să trimitem un e-mail, zise Rashid Buraq.

Era urgent ca Abu Mustafa Adib să afle că intuiţia nu îl înşelase. Şi să le dea ordine.

*

* *

Malko se agita nervos în apartamentul lui când îi veni o idee pentru a o convinge pe Hussa Al-Dhofar. Nu avea prea multe resurse la dispoziţie, dată fiind izolarea tinerei. Nu dispunea decât de un singur mijloc: teama.

Găsi numărul Giselei Furstenberg, care nu ştia de plecarea lui din Geneva. Cum îi auzi vocea, Gisela îi răspunse ca şi cum s-ar fi despărţit în ajun. Rămăsese, evident, cu o amintire plăcută de la scurta lor întâlnire din prima seară.

După ce se scuză că nu mai dăduse nici un semn de viaţă, Malko trecu la subiect.

— Poţi să îmi trimiţi prin fax la Londra ceea ce a apărut despre moartea lui Gibran Faisal? întrebă el. Cât mai repede posibil.

— Vei primi în această seară sau mâine, promise ea. Dă-mi numărul de fax.

Adorabilă. Nici un cuvânt de reproş. Îi era puţin cam ruşine şi, după ce închise, sună la o firmă de curierat să îi trimită florile pe care femeia le merita cu siguranţă.

*

* *

Hussa Al-Dhofar petrecuse o parte din după-amiază în camera ei, în compania unui ceainic cu ceaiul ei preferat, Earl Grey, pe care aproape îl golise. Întâlnirea cu prietenul Adelinei o tulburase complet. Se gândise chiar la o tentativă de cucerire, ceea ce nu i-ar fi displăcut, în ciuda geloziei soţului ei. Chiar dacă nu făcea nimic cu acest străin seducător, aceasta îi alimenta fantasmele pentru un timp.

Menţionarea lui Talal El-Hani, fostul ei amant, avusese efectul unui pumn în plină figură. Nimeni nu pronunţase numele lui de când părăsise Damascul şi puţini oameni cunoşteau această legătură. În afară de soţul ei, bineînţeles, al cărui rival fusese.

Era practic sigură că Talal murise. Altfel, ar fi reacţionat, căci era nebun după ea. Cum? Nu ştia. De când se căsătorise şi se stabilise la Londra, dăduse uitării această parte a vieţii ei. Tot ceea ce îi mai rămăsese din fosta ei

dragoste era geanta din piele pe care i-o lăsase. Ascunsă în fundul dulapului, într-o valiză închisă cu cheia.

De unde ştia acest bărbat povestea ei? Adeline nu avea cum să îi povestească. Menţionarea guvernului american nu o neliniştea deloc. Graţie soţului ei, se ştia oficial de neatins. De altfel, în această afacere, nu avea ce să îşi reproşeze. Doar că ştia lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Singurul care ar fi putut să îi spună era Gibran Faisal, dar deşi îi trimisese trei mesaje, acesta nu îi răspunsese.

Uşa se deschise şi soţul ei păru surprins să o găsească în capot, la şapte seara.

— Ştii că avem un dineu, îi reaminti el. Trebuie să plecăm peste o oră. Ce este?

— Am o migrenă atroce, pretinse Hussa, dar o să treacă.

— Aşa este, remarcă soţul ei, eşti palidă toată.

Cum plecă soţul, se duse la dulap. Zicându-şi că singura soluţie era să uite această întâlnire, ca şi cum nu ar fi existat. O perioadă, nu va mai răspunde la telefon.

*

* *

Abu Mustafa Adib fuma narghilea, instalat pe o canapea foarte joasă şi comodă, într-un colţ al biroului său. Cea mai bună modalitate de a se destinde. Noaptea se lăsase demult peste deşertul ce înconjura Ya'Four şi somptuoasele lui reşedinţe. Niciun zgomot nu se auzea de afară. La douăzeci de kilometri de Damasc, parcă era în altă lume. O duzină din colaboratorii lui locuiau acolo, asigurându-i protecţia. Oricum, nu avea duşmani în Siria. *Mukhabarat*-ul sirian îl proteja discret, menţinând o legătură permanentă, iar americanii nu aflaseră de această bază logistică. Cum nu ştiau nici de prezenţa în Siria a fostului director de cabinet al lui Udai Hussein.

E-mail-ul trimis de la Londra de Rashid Buraq îi provocase o furie acerbă.

Cum ajunseseră americanii până la Hussa Al-Dhofar? Se credea că este unul din puţinii care cunoşteau legătura irakienei cu comoara de război pe care o el administra. Or, această femeie deţine o informaţie pentru care americanii ar fi dat orice. Ezita asupra a ceea ce avea de făcut. Să nu

facă nimic, îşi asuma un mare risc. Să o lichideze pe fosta amantă a lui Talal El-Hani era tehnic posibil, dar consecinţele riscau să fie devastatoare. Dacă soţul ei va afla că Abu Mustafa Adib a fost în spatele acţiunii, va dori să se răzbune. Or, grupările irakiene aveau nevoie de Arabia Saudită. Şi, în plus, irakianul nu ştia dacă nu cumva era prea târziu. Dacă Hussa dăduse CIA ceea ce deţinea, nu mai folosea la nimic să o omoare.

Lăsă muştiucul narghilelei, întorcându-se în timp, acum trei ani. Când Talal El-Hani sosise la Damasc, după ce terminase periplul prevăzut de la plecarea de la Banca Centrală din Irak. El se afla în acelaşi loc, în oraşul Ya'Four Aşteptând ca Talal El-Hani să vină să îi raporteze. Ceea ce acesta din urmă şi făcuse, plecând apoi imediat să îşi revadă amanta. Trebuia să revină la Ya'Four a doua zi dimineaţă. Văzând că nu vine, Abu Mustafa Adib trimisese pe unul din oamenii săi la apartamentul în care Talal El-Hani locuia cu amanta. Aceasta pretinsese că nu ştie unde se află amantul ei. Abu Mustafa Adib nu se neliniştise până a doua zi. Doar că Talal El-Hani nu reapăruse. Îi trebuiseră mai multe zile lui Abu Mustafa Adib pentru a reconstitui ce se întâmplase. La întâmplare, trimisese pe unul din oamenii săi să verifice drumul care ducea spre Irak, folosit de Talal El-Hani când venise spre Siria.

Chiar înainte de satul Sab Bi'har, la jumătatea drumului între Damasc şi frontieră, trimisul lui descoperise carcasa arsă a unui 4X4, o Toyota Land Cruiser. Interogând locuitorii cătunului vecin, stabilise că în după-amiaza zilei în care Talal El-Hani plecase de la amanta lui, avusese loc o tornadă de nisip care suprima orice vizibilitate.

Toyota care rula spre Irak lovise un camion-cisternă din sens invers şi luase foc. Incendiul carbonizase vehiculul şi pasagerul. Ce mai rămăsese fusese înmormântat în cimitirul satului vecin, într-un mormânt anonim. Placa de înmatriculare permisese să identifice vehiculul lui Talal El-Hani. Ceea ce ridica o întrebare rămasă şi până în prezent fără răspuns: ce căuta pe acea şosea care ducea spre Irak?

Evenimentele care urmaseră făcuseră să treacă această parte pe planul secund. Baasiştii irakieni se retrăseseră la

Damasc. Când Abu Mustafa Adib voise să o interogheze din nou pe Hussa, aceasta plecase din oraş. Abia mai târziu îi descoperise urma la Londra, prin intermediul familiei ei, rămasă la Bagdad.

Începu să tragă din nou din narghilea, obsedat de întrebarea cheie: ce îi spusese Talal El-Hani despre misiune Hussei? Conduita ei ciudată îl făcea pe Abu Mustafa Adib să se gândească la ce era mai rău. Dacă irakiana deţinea un secret pe care americanii îl căutau de trei ani, trebuia să se asigure că ea nu va mai putea vorbi niciodată.

*

* *

Rolls Royce-ul aştepta în faţa reşedinţei Al-Dhofar, pe strada Buckingham Palace. Era ora unsprezece şi era ora la care Hussa Al-Dhofar pleca la cumpărături. Şoferul aştepta în picioare lângă maşină. Când soţia sauditului ieşi din imobil, deschise portiera şi îşi scoase cascheta.

Hussa Al-Dhofar nu avu timp să urce în maşină. Un Mercedes negru apăru şi se opri în spatele Rolls-ului. Un bărbat coborî şi se apropie, cu un plic maro în mână.

Prinţul austriac, amicul Adelinei, bărbatul pe care îl întâlnise la *Lanesborough*. Îi întinse plicul înclinându-se uşor şi zise:

— Doamnă Al-Dhofar, vă sfătuiesc să citiţi documentele aflate în acest plic. Apoi, telefonaţi-mi dacă vreţi să nu aveţi aceeaşi soartă ca amicul dumneavoastră.

Se întoarse şi urcă în Mercedes care se îndepărtă imediat. Şocată, Hussa urcă în Rolls şi îi zise şoferului:

— Mergem la Old Bond Street, vă voi spune unde să opriţi.

Nu se putu abţine să nu deschidă plicul. Acesta conţinea mai multe tăieturi din ziare elveţiene. Citind prima pagină, simţi cum i se înmoaie picioarele: deci, Gibran Faisal era mort. Asasinat. Hussa începu să citească articolul, apoi pe celelalte. Era atât de absorbită încât nu realiză că şoferul oprise la intrarea pe Old Bond Street, aşteptând noi ordine.

Inima îi bătea cu putere. În afară de o aventură, ea nu îi făcuse confesiuni sirianului, dar, după ce citise articolele, înţelegea perfect mesajul.

Era şi ea în pericol de moarte.

Cu articolele întinse pe banchetă, ordonă şoferului:

— Ne întoarcem acasă.

Nu mai avea chef să facă cumpărături.

*

* *

Malko petrecuse o după-amiază abominabilă, învârtindu-se prin apartament, tresărind la fiecare sonerie a telefonului mobil. De fiecare dată, scurtase discuţia pentru a nu rata un eventual apel de la Hussa Al-Dhofar. Dar ea nu reacţiona, aşa că putea să plece din Londra.

După un al doilea eşec.

Apelul pe care îl aştepta apăru pe la şapte. Vocea Hussei Al-Dhofar era rece, aproape ostilă, dar se simţi totuşi bucuros.

— Vă aştept mâine, la ora trei, acasă la mine, anunţă femeia.

Capitolul XXII.

Un tânăr trimis de biroul CIA din Grosvenor Square tocmai aducea un raport comunicat de Ml 6 cu privire la Sultan Al-Dhofar al-Walid, soţul Hussei. Înainte de întâlnire, Malko voia să ştie cât mai mult posibil. Parcurse textul de pe o pagină. Sauditul făcuse avere construind moschei prin toată lumea, finanţat de guvernul saudit, graţie relaţiilor tatălui său, unul din prinţii influenţi ai monarhiei wahabite.

Format în Occident, Sultan se instalase la Londra unde venise împreună cu Hussa. MI6 ştia doar că cei doi se întâlniseră la Beirut. Averea sauditului era evaluată la două miliarde de dolari, ceea ce îl plasa pe locul 36 în clasamentul revistei *Forbe's*. Mergea rar în Arabia Saudită, frecvent între Londra, Marbella şi New York. Hussa era a doua lui soţie, prima rămânând în Arabia Saudită.

Malko puse jos nota, care nu îi dezvăluia nimic interesant. Se uită la ceas. Două şi jumătate. Era timpul să pornească la drum. Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptau în Mercedes-ul închiriat.

*

* *

Malko sună la uşa reşedinţei particulare, cu inima bătând. Era capătul unei urmăriri lungi şi sângeroase, din Moldova la Geneva. Un majordom, pakistanez, îi deschise şi îl conduse într-un salon imens, lambrisat, cu tavan înalt şi cu decoraţiuni aurii. Pe pereţi, două tablouri Gainsborouh şi alte câteva bagatele. Fiecare mobilă părea ieşită din muzeu…

Zgomotul tocurilor pe parchetul Versailles îl făcu să ridice privirea.

Hussa Al-Dhofar, cu un pulover de angora roz şi fustă din piele, asortată cu cizme decorate cu ţinte din diamante, se aşeză în faţa lui pe o canapea galbenă. Încordarea trăsăturilor şi a privirii contrasta cu aparenţa sexy.

Majordomul reveni cu o tavă de ceai. Cum plecă, Hussa Al-Dhofar rupse tăcerea.

— Am citit articolele de presă pe care mi le-aţi dat, zise ea. Am fost bulversată să aflu de moartea lui Gibran Faisal. Totuşi, nu înţeleg legătura pe care o faceţi dumneavoastră între uciderea lui şi o eventuală ameninţare asupra mea.

Malko zâmbi. Făcea pe proasta. Dacă el stătea în faţa ei, o făcea fiindcă ea sesizase perfect legătura. Decise să pună punctul pe i.

— Să ne întoarcem în urmă cu trei ani, făcu el. Saddam Hussein decide să pună la adăpost rezervele în devize lichide ale Băncii Centrale Irakiene, aproximativ un miliard de dolari. Un convoi de camioane părăseşte Bagdadul sub comanda lui Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, miliţia lui Udai Hussein. De atunci, nimeni nu a mai văzut acest miliard de dolari, nici pe Talal El-Hani. Or, acesta din urmă era în acea vreme amantul dumneavoastră şi dumneavoastră locuiaţi în apartamentul pe care el îl avea în Damasc.

— Cine v-a spus asta?

— Generalul Jallal Habbuche, care comanda serviciul *Mukhabarat* al lui Saddam Hussein şi care colaborează acum cu americanii. Această informaţie a fost confirmată apoi de Serviciile siriene.

Hussa nu reacţionă. Turnă ceai în ceşti şi zise:

— Eram de fapt prietena lui Talal, la acea vreme. Dar ce credeţi dumneavoastră? Că am luat eu acel miliard de dolari?

Aici, ea îl lua peste picior. Malko gustă din ceai şi preciză:

— Desigur că nu. Cred doar că dumneavoastră ştiţi ce s-a întâmplat cu banii şi cu Talal El-Hani.

— Vă înşelaţi în ambele privinţe, răspunse irakiana. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu banii şi nu l-am mai revăzut pe Talal El-Hani din ziua în care a sosit la Damasc venind din Irak. A plecat de la mine după aproximativ două ore. Cineva din organizaţia lui a venit să întrebe de el, după două zile şi i-am spus acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.

— I-aţi zis Adelinei, anul trecut, că îl credeţi mort.

— Exact, căci era foarte îndrăgostit de mine şi dorea chiar să ne căsătorim. Nu m-am măritat cu actualul soţ decât după dispariţia lui Talal.

Liniştea se lăsă din nou. Perdelele groase din catifea bej şi ferestrele duble opreau orice zgomot din exterior, izolând totul ca într-un glob de sticlă luxos.

— Nu v-aţi pus întrebări cu privire ia dispariţia lui?

Hussa râse resemnată.

— Era o perioadă agitată. Talal ducea o viaţă periculoasă. Nu îmi spunea totul despre activităţile lui.

— Se presupune că trebuia să revină?

— Da, mărturisi ea în şoaptă.

— Şi, înainte de a pleca, nu v-a spus unde se ducea?

— Nu.

Pentru prima dată de la începutul acestei discuţii, avu impresia că ea minţea.

— Nu spuneţi adevărul, insistă Malko, privind-o fix pe Hussa în ochi. Nu este credibil.

Ea ezită câteva secunde, apoi răspunse, pe un ton coborât:

— La acea vreme, îl întâlnisem deja pe Sultan. Mergeam des la Beirut, i-am mărturisit lui Talal că aveam un alt bărbat în viaţa mea, iar el a plecat foarte supărat. Era extrem de gelos. Am crezut că a renunţat.

Aici, se ţinea ceva mai bine. O simţea încordată, închisă, hotărâtă să spună cât mai puţin posibil şi se decise să atace dintr-un alt punct.

— Gibran Faisal a fost asasinat de oamenii care controlează această comoară, explică el. Fiindcă ar fi putut să ne direcţioneze spre cei care o deţin.

— Nu am discutat niciodată despre asta cu el, îl asigură Hussa.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar cred că şi dumneavoastră aveţi informaţii care ar putea să ne permită să găsim această pradă de război. Irakienii care o administrează nu vor ezita nici o secundă să vă elimine dacă vor asta. Veţi sfârşi ca Gibran Faisal…

Se lăsă o tăcere lungă, apoi tânăra se ridică brusc. Malko crezu că va pune capăt întâlnirii, dar ea zise simplu:

— Revin imediat.

Când reapăru după câteva minute, avea în mână o geantă din piele neagră uzată, pe care o puse lângă Malko.

— Talal a lăsat asta la mine, zise ea calmă.

— Ce este înăuntru?

— Deschideţi.

Malko ridică încuietoarea din piele şi văzu mai întâi un Thuraya, model destul de vechi. Încercă degeaba să îl pornească, bateriile erau descărcate. Lângă, era un carnet cu paginile pline de rânduri de cifre, cu adnotări în arabă. Erau vreo douăzeci de pagini.

— Nu ştiu araba, zise Malko. Despre ce este vorba?

— Coordonate geografice, cred, răspunse Hussa, cu descrierea sumară a locurilor.

Malko răsfoi carnetul şi simţi cum pulsul îi creşte. Îl lua cu ameţeală. Aceste coordonate aparţineau poate locurilor unde era îngropată comoara lui Saddam Hussein. Ceea ce explica aproape totul.

— Nu aţi avut niciodată curiozitatea să aflaţi care erau locurile? întrebă el, sceptic.

— După o săptămână de la venirea lui Talal am părăsit Damascul, explică ea. Mai întâi am mers la Beirut, unde m-am întâlnit cu Sultan. Apoi, în Europa. Nu m-am mai întors niciodată acolo. Credeam că Talal va reapărea şi apoi... timpul a trecut.

Malko nu avea decât un gând: să plece cu carnetul preţios. Pentru a găsi comoara ascunsă în imensul deşert irakian.

Hussa Al-Dhofar îl privea cu o expresie ciudată, aproape dureroasă.

— Sunteţi mulţumit? întrebă ea. Nu mă veţi mai urmări? Vă cer să nu vorbiţi despre asta cu soţul meu. Degeaba mai răscolim nişte amintiri dureroase. Acum, plecaţi.

El se ridică, cu geanta lui Talal El-Hani în mână.

— Nu veţi mai auzi de mine, promise el, dar fiţi prudentă. Găsiţi o cale să îl faceţi pe soţul dumneavoastră să vă asigure o protecţie serioasă.

Se despărţiră în holul din marmură. Malko sărută mâna Hussei. Avea pielea rece, ca a unei moarte.

Uşa grea se închise în urma lui iar el porni spre Mercedes-ul în care aşteptau Chris şi Milton.

— Mergem în Grosvenor Square! zise el.

*

* *

Richard Spicer, şeful biroului CIA din Londra, rechiziţionase sala mare de conferinţe de la etajul al şaselea, interzicând intrarea oricărei persoane. O imensă hartă a Irakului fusese prinsă pe peretele din fund. Ofiţeri specializaţi în arabă se ocupau cu descifrarea paginilor din carnetul lui Talal El-Hani, punctând pe parcurs locurile pe hartă cu steguleţe roşii.

Malko, aşezat în capul mesei, în faţa unei cafele pe care o lăsase să se răcească, urmărea înaintarea, minut cu minut. Patrusprezece puncte erau deja localizate, dar aştepta ca totul să fie terminat pentru a-l suna pe Frank Capistrano, la Washington.

Superstiţios.

Privind harta punctată cu steguleţe roşii, observă că toate se aflau în deşert, la vest de Bagdad, o zonă delimitată la est de Siria şi Iordania.

În regiunea sunită, susţinătoare a lui Saddam Hussein. Majoritatea punctelor erau departe de traseele mari.

După o oră, unul dintre ofiţeri îi dădu lista celor douăzeci de amplasamente localizate. Îl putea suna acum pe Consilierul Special de la Casa Albă.

La Washington, era prânzul. Perfect.

*

* *

Hussa Al-Dhofar, întinsă pe pat, se lupta cu tristeţea. Contramandase şedinţa de pedichiură şi ceruse să nu fie deranjată. Reamintirea celor petrecute în urmă cu trei ani o bulversase. Ca şi predarea servietei din piele pe care o păstrase până atunci. Era ca şi cum bărbatul pe care îl iubise murise a doua oară. De acum, nu îi mai rămânea nimic de la el: nici măcar o fotografie.

În acelaşi timp, această întâlnire trăsese o linie peste trecutul ei. Odată ce comoara lui Saddam va fi găsită, americanii nu o vor mai bănui pe ea.

Luă o cutie de pilule şi înghiţi, pe rând, trei somnifere… în acelaşi timp, se simţea vinovată pe de o parte. Nu spusese, bineînţeles, totul acestui agent de la CIA. Dacă nu i-ar fi

spus lui Talal că îl va părăsi pentru un bărbat mai bogat decât el, acesta nu s-ar fi întors să caute o parte din comoara pe care o ascunsese în deşert. Îi spusese Hussei despre misiunea lui, după disputa violentă şi luase decizia să meargă să recupereze o parte din bani pentru a fugi împreună cu ea. Nu ar fi fost primul membru de partid care deturna fonduri…

Doar că el nu se mai întorsese. Pentru Hussa, el fusese prins de cei responsabili cu această operaţiune care, apoi, îl executaseră. Aşteptase trei zile, apoi, cu doliul în suflet, luase un taxi spre Beirut unde o aştepta Sultan Al-Dhofar al-Walid.

*

* *

— Este magnific! Nesperat! Uimitor!

Frank Capistrano nu îşi găsea cuvintele. Tocmai primise, printr-un e-mail securizat, lista locurilor unde trebuia să fie îngropată comoara lui Saddam Hussein.

— De această dată, cred că treaba mea s-a terminat! zise Malko. Doar nu o să mă duc să sap în deşertul irakian.

— Bineînţeles că nu! Pentagonul se va ocupa de recuperarea acestor bani. Majoritatea ascunzătorilor sunt în zone controlate de gherila sunită, foarte periculoasă. Va trebui să desfăşurăm operaţiuni militare pentru a ajunge la ele. Vom seca în cele din urmă resursele nemernicilor.

— Va trebui să le dezgropaţi pe toate o dată, sugeră Malko. Altfel, dacă irakienii aud despre această operaţiune, vor avea timp să mai recupereze o mare parte.

— Nu vă faceţi probleme, promise Consilierul Special de la Casa Albă, Pentagonul va desfăşura o forţă armată cu elicoptere, blindate, sprijinite de trupe de la sol. Va lua câteva zile, dar merită. Va trebui mai întâi să facă recunoaşteri aeriene. Singurul risc ar fi ca această irakiană să îi prevină pe foştii ei amici.

— Nu cred, afirmă Malko.

— Richard Spicer va cere celor de la „6” să îi asculte telefoanele, continuă Frank Capistrano. În cazul în care ar avea intenţii rele, va primi un bilet doar dus spre Gitmo…

— Nu vă temeţi, ea vrea doar să trăiască liniştită. Bun,

cred că, mâine, iau avionul spre Liezen.

— Încă o dată felicitări! exclamă americanul. Vă ţin la curent şi veţi vedea că nu sunt un ingrat.

*

* *

Ibrahim Haddad şi Rashid Buraq se învârteau în cerc. Prin e-mail, Abu Mustafa Adib le dăduse ordin să o lichideze pe Hussa Al-Dhofar. Doar că era mai uşor de zis decât de făcut. Nu dispuneau de arme de foc şi, la Londra, nu aveau cum să facă rost de ele.

Rămânea doar arma albă dar, pentru asta, trebuia să se apropie de ţintă.

Or, Hussa Al-Dhofar nu era niciodată singură. Cel puţin, avea şofer, un atlet înarmat desigur. În plus, ieşea foarte puţin. Majoritatea timpului, împreună cu soţul ei. Nu îndrăzneau să o supravegheze prea de aproape, siguri că americanii erau prin preajmă. În plus, la Londra, erau ca la ei acasă.

Cei doi irakieni nu mai îndrăzneau să se apropie de *Lanesborough*, având în vedere că agentul CIA îl cunoştea fizic pe Ibrahim Haddad.

Era o misiune imposibilă iar zilele treceau fără nici o schimbare.

*

* *

Locotenentul Powell comanda un detaşament al First Cav din cadrul Armatei Statelor Unite, staţionat în plin deşert, nu departe de frontiera siriană. Al-Khashat, un minuscul târg pe şoseaua Kirkuk, pe vremuri haltă pe calea ferată abandonată de mult timp.

Acolo, nu se întâmpla niciodată nimic, în afară de interceptarea convoaielor de contrabandişti, în ambele sensuri, organizate de triburi de beduini de prin zonă. Puţine conflicte. Soldaţii se instalaseră în clădirile provizorii nu departe de fosta gară invadată de nisip, ciulini şi scorpioni. Perplex, ofiţerul tocmai descifrase mesajul secret primit de la Comandamentul Central din Bagdad. Care îi dădea coordonatele topografice ale unui loc unde avea să descopere o importantă sumă de bani, în dolari.

În acel colţ pierdut, părea de necrezut, dar trebuia să se conformeze ordinelor care stipulau ca cel puţin doi ofiţeri să fie prezenţi în timpul operaţiunii. Centrul urma să îi trimită, după ce termina, un elicopter Blackhawk pentru a evacua banii.

Ofiţerul luă GPS-ul, strânse vreo douăzeci de soldaţi care se odihneau sub corturile climatizate – în martie temperatura era încă suportabilă – sună un sublocotenent şi se urcară în trei maşini Humwee, în direcţia căii ferate abandonate. Rulând pe un drum nisipos şi aproape invizibil. Gara apăru în cele din urmă, de culoarea nisipului, fantomatică. Locotenentul Powell îşi activă GPS-ul. Coordonatele date de Centru corespundeau cu un hangar în ruină, ale cărui grinzi ruginite evocau un schelet. Interiorul, invadat de nisip şi plante de deşert, nu era decât un cuib de scorpioni şi şerpi. O viperă de nisip trecu chiar prin faţa lor.

Erau dotaţi cu un detector de metale şi începură să îl plimbe pe sol, până ce avertizorul se declanşă. Puteau fi obuze sau muniţie, ca în alte sute de ascunzători.

— Săpăm acolo! ordonă locotenentul Powell.

Oamenii începură să dea la o parte nisipul, sondând solul cu baghete metalice. Putea fi şi o capcană explozivă.

O baghetă lovi ceva metalic şi soldaţii continuară să degajeze nisipul cu mâna, precauţi... Până ce dădură de o cutie metalică pe care o scoaseră după ce verificaseră dacă nu este o capcană.

Ofiţerul ridică încet capacul, după ce forţase încuietorile. Cum văzu conţinutul, izbucni în râs.

*

* *

Malko recupera timpul pierdut cu plăcere. În ciuda escapadelor lui sexuale cu alte femei, doar cu Alexandra se simţea satisfăcut cu adevărat. Era punctul lui de sprijin şi nu se sătura de ea niciodată. O admiră, îmbrăcată doar cu o bustieră neagră, ciorapi şi pantofi, cu mâinile şi picioarele legate cu catifea de cei patru stâlpi ai baldachinului..

De o săptămână de când se întorsese în Liezen, ningea. Europa era măturată de un val de frig şi nu ieşise din casă, dormind, mâncând şi făcând dragoste.

Era încă în braţele ei când telefonul mobil, uitat în buzunarul pantalonului, începu să sune. Nu se clinti, era prea bine.

Reîncepu să sune. O dată, de două ori, de trei ori. Până ce Alexandra, exasperată, îi zise:

— Răspunde! Este desigur unul dintre spionii tăi.

Cu regret, se smulse din braţele ei şi luă telefonul în momentul în care suna din nou. Răspunse şi îl auzi pe Frank Capistrano, cu o voce mormântală.

— Am fost traşi pe sfoară.

Capitolul XXIII.

Malko avu impresia că se aruncase într-o baie de gheaţă. Crezu că îi explodează capul. Puse prima întrebare care îi veni în minte:

— Coordonatele ascunzătorilor nu sunt exacte? Au fost, poate, codificate?

— Am găsit toate ascunzătorile, răspunse Consilierul Special de la Casa Albă.

— Erau goale?

Frank Capistrano scoase un sunet ciudat, între plâns şi râs.

— Erau pline! Am găsit cele 180 de cutii metalice evacuate din Banca Centrală, acum trei ani.

— Atunci, unde sunt...?

— Toate cutiile conţineau doar bancnote de o sută de dinari irakieni, cu efigia lui Saddam Hussein: de pe vremea lui, în afara Irakului, aceşti dinari nu valorau mare lucru. De la operaţiunea *Freedom Irak*, valorează doar greutatea lor în hârtie. Putem doar să jucăm Monopoly cu ei.

Malko era uimit. Nici nu se mai gândea la Alexandra. Frank Capistrano îl smulse din stupoare.

— Această operaţiune a fost o momeală, de la început. Saddam Hussein bănuia că vom căuta banii scoşi din Banca Centrală, deci a pus la cale o acţiune de faţadă, aparentă, credibilă şi a sacrificat, cu ferocitatea obişnuită, mai multe zeci de persoane pentru a da credibilitate. Până acum, am fost orbiţi de acele trei camioane plecate în deşert cu miliardul de dolari. Exact ce a prevăzut el. Şi, fără ancheta dumneavoastră pe tot continentul european, am ajuns în acelaşi punct.

— Dar ministrul de Finanţe a confirmat transferul!

— Nu era la bancă în seara aceea. A fost fără îndoială un alt convoi, poate cu o zi sau două înainte, care a dus miliardul de dolari după care alergăm noi.

Malko se agăţă de singurul fapt concret al anchetei.

— Aşteptaţi! protestă el. Mi-aţi zis că cei 600 000 de

dolari pe care i-am recuperat din Moldova proveneau din lotul de devize depuse la Banca Centrală din Irak.

— Exact! confirmă Consilierul Special. Aceşti bani – miliardul de dolari – a existat şi, foarte probabil, există şi acum, cel puţin în parte. Doar că nu a fost niciodată îngropat în deşert! Şi nimeni nu ştie cum a părăsit Banca Centrală, nici încotro. Şi, de această dată, nu mai avem nici o pistă de verificat.

Părea descurajat şi avea şi de ce. Săptămâni de urmăriri, mai mulţi morţi pentru a ajunge la nişte bancnote fără valoare, era dur... şi frustrant. Pentru Malko, deznădejdea luase loc furiei. Nu avea sentimentul că Hussa Al-Dhofar îşi bătuse joc de el. Mai mult, crimele survenite în timpul anchetei arătau că irakienii ascundeau ceva. Frank Capistrano îl smulse din meditaţie.

— Uite, am impresia că femeia de la Londra nu v-a spus totul.

— De ce?

— Agenţia a primit un raport al ascultărilor telefonice, transmis de „6”. O conversaţie scurtă dar revelatoare.

— Plec la Londra, zise Malko, fără să îl lase să termine.

Înnebunit de furie şi de ciudă.

*

* *

Richard Spicer, şeful biroului CIA din Londra, îi întinse lui Malko un teanc de foi, în care mai multe pasaje erau subliniate cu roşu.

— Sunt ascultările efectuate pe telefonul doamnei Al-Dhofar al-Walid.

— Ce este?

— Veşti proaste pentru ea: ieri, necunoscuţi înarmaţi au intrat în casa familiei ei, în cartierul Mansur din Bagdad şi i-au răpit pe toţi cei care se aflau înăuntru, inclusiv pe mama ei. Au omorât personalul.

Malko rămase ţintuit. Irakienii acţionau în continuare cu aceeaşi ferocitate. Cei care se ocupau de această afacere aflaseră de descoperirea ascunzătorilor şi concluzionaseră că Hussa era la originea acestei indiscreţii. Nu puteau să o atace la Londra, aşa că loviseră în rude, la Bagdad. Aveau

să îi ceară Hussei o răscumpărare, pe care soţul ei miliardar o va plăti cu plăcere.

— Nici un indiciu, bineînţeles? întrebă Malko.

Şeful biroului zâmbi trist.

— Ştiţi bine că Bagdadul este în plin război civil. Şiiţi şi suniţii se masacrează între ei.

— Mulţumesc, făcu Malko, cei de la „6” să menţină linia sub ascultare. Voi face o vizită doamnei Al-Dhofar.

*

* *

Abu Mustafa Adib tocmai primise informaţia de la Bagdad prin care află că ordinele lui fuseseră executate. Asta îi mai calmă furia. Americanii nu fuseseră discreţi şi aflase foarte repede că toate ascunzătorile în care erau dinari fuseseră descoperite. O singură persoană putea să le dea informaţiile: Hussa Al-Dhofar, amanta din acea vreme a lui Talal El-Hani. Acesta din urmă lăsase probabil la ea acasă notiţele cu amplasările.

Iar căţeaua dăduse totul americanilor!

Bineînţeles, nu au existat consecinţe grave, dar de acum se lansau în căutarea adevăratei comori.

Irakianul se duse în birou şi porni calculatorul. Răzbunarea lui abia începuse, dar trebuia să o ducă la capăt.

*

* *

Majordomul care îi deschise îl întâmpină pe Malko cu un amestec de ostilitate şi răutate.

— Doamna nu este disponibilă, anunţă el, cu o voce glacială. Domnul ar fi trebuit să sune.

— Doamna va fi disponibilă pentru mine, răspunse Malko. La fel de glacial.

— Doamna tocmai a avut un şoc, reluă majordomul. Nu pot să o deranjez.

— Ştiu, răspunse Malko. Iar eu trebuie să îi vorbesc. Pentru a evita ceva mai rău.

În cele din urmă majordomul cedă.

— O să o anunţ pe doamna că sunteţi aici, zise el, înainte de a închide uşa la loc.

Uşa se redeschise după câteva minute şi, fără nici un cuvânt, majordomul îl pofti în salon. Hussa Al-Dhofar aştepta, în picioare, într-o rochie de lână gri, cu ochii roşii, figura dură.

— Ceea ce s-a întâmplat este vina dumneavoastră! zise ea. Nu ştiu cum mai îndrăzniţi să veniţi aici.

— Mai întâi, pentru a îmi cere scuze, răspunse Malko. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat familiei dumneavoastră de la Bagdad. Presupun că ştiaţi că toate ascunzătorile ale căror amplasamente mi le-aţi dat conţineau doar dinari fără valoare.

— Nu, afirmă ea cu o voce slabă.

— Nici nu mai contează, zise Malko. Adevăraţii bani se află în altă parte şi eu vreau să îi găsesc.

— Nu vă pot ajuta, zise irakiana. Tot ceea ce vreau este să obţin eliberarea familiei mele. Mama mea are 79 de ani.

— Înţeleg ce simţiţi, răspunse Malko. O să transmit la CIA instrucţiuni prin care să atrag atenţia trupelor Coaliţiei asupra acestei răpiri.

Hussa Al-Dhofar îi aruncă o privire răutăcioasă. — Americanii nu au găsit niciodată pe nimeni în Bagdad. Doar morţi. O să mă ocup personal. Aş vrea să nu vă fi întâlnit niciodată, lăsaţi-mă în pace.

*

* *

Din exces de zel, Malko hotărâse să rămână câteva zile la Londra, înainte de a se întoarce la Liezen. Căutând disperat o nouă pistă. Fără succes. O sunase pe Adeline Montjoie la Geneva, pentru a verifica dacă îi povestise totul în legătură cu deplasările ei la Beirut pentru a prelua bani. Îşi amintise doar de un singur detaliu: o dată, o femele sexy, în costum de jogging şi cu cască, îi adusese un plic. Remarcase că, pentru un curier, avea bijuterii frumoase.

Prea puţin pentru a demara o anchetă.

Telefonul îl făcu să tresară. Era Richard Spicer, şeful biroului.

— Am ceva pentru dumneavoastră. Vă invit la *Connaught*, au mâncare bună acolo.

Ploaia încetase, aşa că Malko se hotărâse să meargă pe

jos până în Bond Street. Hotelul *Connaught* era un monument al Londrei tradiţionale, locul unde veneau toţi nobilii proprietari de castele. Când ajunse, Richard Spicer era deja aşezat la masă în faţa unui scotch, o sticlă de Defender şi un ziar *Times*. Împinse spre Malko un dosar verde.

— Citiţi. Este interesant. A fost interceptat aseară, pe linia telefonică a doamnei Al-Dhofar.

Malko deschise dosarul şi citi transcrierea:

— … D-na Al-Dhofar, vă rog? (Voce de bărbat, accent străin).

— Cine o caută? (Voce de bărbat).

— Un amic vechi. Talal.

— O clipă, să văd dacă este. (Aceeaşi voce de bărbat).

— Hussa Al-Dhofar?

— Da.

(începând de aici, conversaţia se derulează în arabă).

— Vreţi să o mai vedeţi pe mama dumneavoastră?

— Cine sunteţi?

— Nu discutaţi. Dacă nu vă întâlniţi cu mine în patruzeci şi opt de ore, mama dumneavoastră va fi omorâtă.

— … (Linişte).

— Vreţi bani?

— Vă voi spune. Grăbiţi-vă, o să închid.

— Foarte bine, merg la o serată mâine seară la *Dorchester*, pentru Acţiune împotriva foametei. Este un dineu, urmat de un bal. Voi fi acolo cu soţul meu.

— Perfect. După dineu, dispăreţi de la masă ca şi cum aţi merge la toaletă. Urcaţi la mezanin. Vă voi da instrucţiunile pentru mai departe. Dacă vorbiţi despre asta poliţiei, mama dumneavoastră va fi omorâtă.

(Finalul conversaţiei. Apelul a fost dat de la o cabină din Piccadilly Circus.).

Malko închise dosarul.

— Vreţi să îi anunţ pe cei de la „5”? Sugeră Richard Spicer. Pot să organizeze o capcană.

— Riscă să nu fie discreţi, obiectă Malko. Prefer să tratez problema personal. Să fie pregătită doar o echipă de la „5”, pentru sprijin, în afara localului, pentru a urmări eventual

persoana.

— Cum doriţi, acceptă americanul. La masă! adăugă el râzând.

Un şef de sală începu să taie în faţa lor bucăţi de *roastbeef* de îţi lăsau gura apă. Malko se aplecă peste masă.

— Richard, ultima dată, aţi fost amabil să îmi împrumutaţi ceva. Puteţi să o mai faceţi odată?

— Fără probleme, acceptă imediat şeful biroului. Unul din oamenii mei o să îl aducă la hotelul dumneavoastră, împreună cu un număr de telefon pentru a ţine legătura cu oamenii de la „5” care vor fi în apropiere de Dorchester în seara aceasta.

*

* *

Hussa Al-Dhofar trebuise să ia două pastile de Valium pentru a îşi calma nervii. Nu voia ca soţul ei să îşi dea seama de ceva. Acesta din urmă veni în spatele ei când îşi prindea la gât un superb colier de perle de Tahiti de toate culorile.

— Eşti minunată! zise el.

Rochia neagră cu ştrasuri şi dantele, decoltată adânc, îi oferea sânii ca pe tavă. Cele trei rânduri de perle adăugau o notă de clasic.

— Mulţumesc, zise ea.

— Păcat că vor fi acolo cinci sute de persoane, adăugă Sultan Al-Dhofar al-Walid.

El avea oroare de aceste dineuri de care soţia sa era înnebunită. Pentru a apărea în paginile mondene ale tuturor revistelor.

*

* *

Malko era cu siguranţă singurul invitat la serata de binefacere care avea un pistol sub haină. Un Beretta 92 împrumutat de Richard Spicer era aproape cu totul ascuns sub centura latã... Din fericire stătea la o masă nu departe de uşa imensei sufragerii. Pentru 500 de lire, dineul era convenabil...

Cu coada ochiului, o supraveghea pe Hussa Al-Dhofar,

aşezată la patru mese mai departe. Dineul aproape se termina iar cei mai îndrăzneţi începeau să se îndrepte spre sălile de dans. O văzu deodată pe Hussa Al-Dhofar ridicându-se, spunând ceva soţului ei şi îndreptându-se spre uşa care dădea în holul hotelului. Aşteptă câteva secunde, apoi se ridică.

Holul, care servea şi drept salon de ceai, era plin de lume. Oameni care stăteau la bar. Hussa dispăruse. Malko, care ştia unde se ducea ea, nu pierdu timpul şi se îndreptă spre lifturi. Ridicând privirea, văzu că unul din lifturi se oprise la mezanin şi ezită.

Era mai bine să aştepte acolo. Cel cu care se întâlnea Hussa Al-Dhofar trebuia să coboare, fie pe scări, fie cu liftul. Prefera să îl urmărească decât să îl întâlnească.

Un lift coborî dar era gol.

Hussa Al-Dhofar dispăruse de trei sau patru minute. Îşi îndreptă privirea spre scări şi în câteva fracţiuni de secundă venele i se umplură de adrenalină. Un bărbat cobora cu paşi repezi scările. Îmbrăcat în costum sobru, cu mustaţă fină.

Era Ibrahim Haddad, irakianul întâlnit în Moldova. Amândoi se văzură în acelaşi timp. Ibrahim Haddad se opri brusc, apoi se întoarse, urcând scările în viteză. Malko se lansă imediat în urmărirea lui. Adio surpriză! Când ajunse la mezanin, irakianul dispăruse. Mezaninul era un labirint de buticuri şi saloane. Urmărind lifturile, Malko îşi activă telefonul mobil şi o voce britanică răspunse imediat, repetând numărul.

— Cod 1, zise Malko. Am nevoie de voi. Suspectul se află la mezanin, blocaţi toate ieşirile hotelului. Înalt, îmbrăcat sobru, trăsături orientale.

— Gata, făcu simplu agentul Ml 5.

*

* *

Malko, cu Beretta 92 în mână, începu să înainteze spre stânga, acolo unde se găseau mai multe saloane cu măsuţe joase. Brusc, se opri. Un corp îi bara drumul.

Hussa Al-Dhofar zăcea pe spate, cu braţele întinse în lateral şi gâtul tăiat. Frumoasele perle de Tahiti semănau acum cu nişte rubine mari, iar sângele îi inunda sânii. Îşi

reprimă o senzaţie de greaţă. Brusc, o mişcare imperceptibilă la intrarea într-un salon îi atrase atenţia. Văzu o umbră, se duse înspre ea şi se trezi nas în nas cu Ibrahim Haddad, care ţinea un pumnal în mână, gata să atace.

Ceea ce şi făcu, cu lama la orizontală, pentru a îl înjunghia pe Malko. Acesta, fără să mai aştepte, întinse braţul şi apăsă pe trăgaciul pistolului, până ce acesta rămase blocat, cu încărcătorul golit.

Ibrahim Haddad căzu pe burtă, mâna stângă atingând pantoful lui Malko.

În mai puţin de un minut, o jumătate de duzină de bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră apărură la mezanin. Malko puse pistolul pe o masă şi se apropie de corpul neînsufleţit al Hussei Al-Dhofar. Se aplecă şi îi închise ochii, înmărmurit de furie şi de frustrare.

*

* *

— Iată ce s-a găsit în camera lui de hotel, anunţă Richard Spicer, întinzându-i lui Malko un exemplar al cotidianului libanez *Al Nahar*.

Într-un colţ. În stânga sus, era notat un număr de telefon scris de mână: 03 569 345.

— Este un număr de telefon mobil libanez, precizează şeful biroului CIA. L-a notat când era la Beirut, înainte de a veni aici. Data este cea a plecării.

— Nimic altceva?

— Nimic care să vă ajute. Mai era cu un bărbat care a reuşit să dispară. Nu comunicau prin telefon, probabil prin e-mail, de la cafe-internet.

Malko privi ziarul *Al Nahar* şi numărul notat pe el. Putea fi al unei fete sau al unui coleg. Sau al unui membru al organizaţiei irakiene. Era o şansă minusculă să descopere ceva.

Adică să caute acul în carul cu fân.

— Apropo, anunţă Richard Spicer, o patrulă a Coaliţiei a descoperit cadavrele tuturor membrilor familiei Hussei Al-Dhofar al-Walid. La vest de Bagdad.

Malko revăzu privirea fixă a Hussei şi îşi zise că va merge

pe această ultimă pistă, chiar dacă nu ducea nicăieri. Căutarea comorii lui Saddam Hussein continua în Liban.